

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, АПРИЛ 2003. ГОДИНЕ
ГОДИНА XIV, БРОЈ 1768

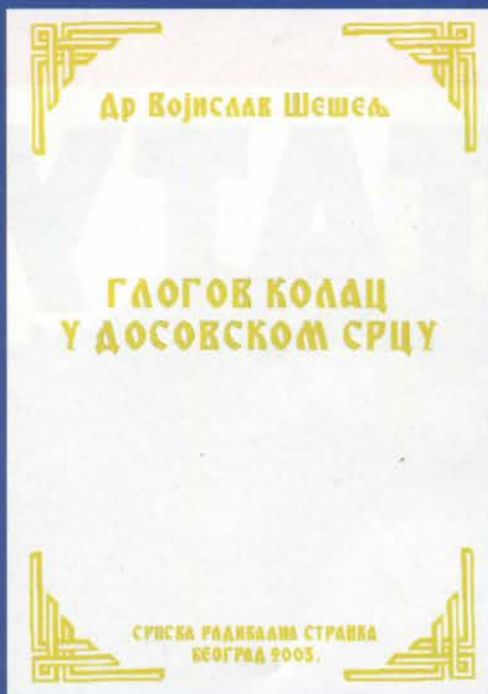
ДИКТАТУРА!

УСКОРО НОВЕ КЊИГЕ У ИЗДАЊУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ЦЕНА ЈЕДНОГ ПРИМЕРКА ЈЕ 300 ДИНАРА

ТВРДИ ПОВЕЗ

ЗЛАТОТИСАК

У НОВОЈ КЊИЗИ "ГЛОГОВ КОЛАЦ У ДОСОВСКОМ СРЦУ" ДР ШЕШЕЉ ОБЈАВЉУЈЕ ПОУЗДАНЕ ИНФОРМАЦИЈЕ КОЈЕ ЈЕ ДОБИЈАО ОД ЧАСНИХ И ПОШТЕНИХ ЉУДИ ИЗ УПРАВНИХ, БЕЗБЕДНОСНИХ И ПРАВОСУДНИХ СТРУКТУРА СИСТЕМА О СВИМ ЗАКУЛИСНИМ ПОЛИТИЧКИМ ЗБИВАЊИМА У ПОСЛЕДЊОЈ ДЕЦЕНИЈИ. КЊИГА ОБИЛУЈЕ ИНФОРМАЦИЈАМА КОЈЕ СВЕДОЧЕ О ЗЛОЧИНАЧКОЈ ПРИРОДИ ДОСМАНЛИЈСКОГ РЕЖИМА

СТАНКО СУБОТИЋ (ЦАНЕ ЖАБАЦ) И НЕБОЈША ЧОВИЋ НАСТАВЉАЈУ СВОЈЕ КРИМИНАЛНЕ АКТИВНОСТИ О ЧЕМУ ПИШЕ ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ У ДОПУЊЕНОМ ИЗДАЊУ ОВИХ КЊИГА.

КЊИГА "ЦИЈИН МАЈОР ГРУЈИЦА СПАСОВИЋ" ГОВОРИ О АНТИСРПСКОМ ДЕЛОВАЊУ ГЛАВНОГ И ОДГОВОРНОГ УРЕДНИКА ЛИСТА "ДНАС"

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач
Проф. др Војислав Шешељ
Главни и одговорни уредник
Синиша Аксентијевић
Заменик главног
и одговорног уредника

Марина Рагуш
Помоћници главног и
одговорног уредника
Елена Божић-Талијан
и Огњен Михајловић

Издање припремиле
Елена Божић-Талијан и Марина Томан
Техничко уређење и компјутерски прелом
Северин Поповић

Унос текста
Весна Марић
Златија Севић

Лектор
Зорица Илић

Секретар редакције
Злата Радовановић

Председник Издавачког савета
Др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета
Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешељ,
Томислав Николић,

проф. др Никола Поплашен,

Маја Гојковић, мр Небојша Величковић,

Александар Вучић, Драган Тодоровић,

Мирко Благојевић, Ратко Гонди,

Момир Војводић, Стево Драгишић,

Драгољуб Стаменковић,

Гордана Поп-Лазич, Лука Митровић,

др Бранислав Блажић

Штампа

„Етикета“, 20. октобра 2,

11307 Бoleč, 011/806-30-28

За штампарiju

Мирослав Драмлић

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у

Регистар средстава јавног информисања

Министарства за информације под бројем

1104. од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цене огласа за издање у сто хиљада примерака: последња колорна страна корица 100.000 динара; унутрашња колорна страна корица 80.000 динара; унутрашња новинска страна 60.000 динара; 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара; 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара; плус порез на промет.

Обрачун

• РАДИКАЛИМА
НОЖ У СТОМАК

6

Ванредно стање

• СРПСКИ РАДИКАЛИ
НА УДАРУ КРИМИНАЛАЦА
ИЗ ДОС-а

10

Подсетник

• ТАКО ЈЕ
ГОВОРИО ШЕШЕЉ

18

у жижи

• КО СЕ СВЕ ВИЂАО
СА ЛЕГИЈОМ И ШИПТАРОМ

26

Заштићени

• ГЛАВНЕ КРИМИНАЛЦЕ
ВЛАСТ ЈОШ УВЕК ШТИТИ

37

Подсетник

• КАКО СУ НАС ЛАГАЛИ

43

Преслишавање

• СЛОБОДА У ОКОВИМА
АУТОЦЕНЗУРЕ

46

Влас и Хар

• ХАШКИ ПОДАНИЦИ

49

Рат

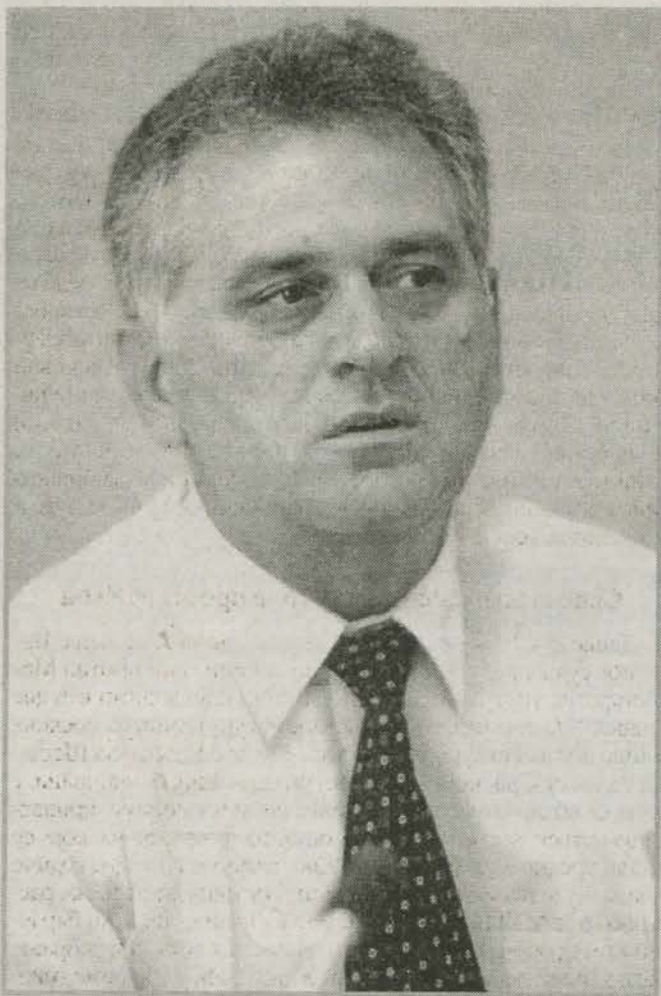
• ОД МЕСОПОТАМСКЕ
ЦИВИЛИЗАЦИЈЕ ДО
ДАНАШЊЕГ ИРАКА

53

Телевизија Трстеник кажњена без икаквог основа само

КАЗНА ЗБОГ ГОСТОВАЊА

Томислав Николић у емисији није негатаивно коментаришао ванредно стање, али телевизија Трстеник је добила решење на које нема право жалбе и не може да води спор

На редовној конференцији за штампу Српске радикалне странке која је одржана 17. априла ове године, заменик председника Српске радикалне странке Томислав Николић, новинарима је саопштио следеће: Даме и господо новинари, министар унутрашњих послова је најпре претио свим политичарима који се усуђују да коментаришу догађаје, да указују на појаве и да на тај начин, на посредан начин, откривају извршиоце кривичних дела а онда је позвао политичаре да то не износе више у јавност, него да дођу у Министарство унутрашњих послова па да податке дају, иначе ће бити приведени, он каже приведени, и биће на силу натерани да податке које знају дају.

Ми министру унутрашњих послова Душану Михајловићу, немамо који податак да дамо. Прво, не верујемо му ништа. Обећао је награду за било коју чињеницу која би му помогла да открије извршиоце неких тешких кривичних дела у Београду а Војислав Шешељ му је у три случаја указао на

непосредне извршиоце, именовао их и сад се судимо са Министарством унутрашњих послова за обећану награду. Ко више њему да верује, тим пре што у Влади Србије седе мафијашки, ко да верује да неће наше податке да искористе да својим људима помогну да сакрију трагове. И немамо ми шта да тражимо у Министарству унутрашњих послова, него кад некога од нас буде позвао суд, одазваћемо се позиву.

Телевизија Трстеник је једина телевизија у последњих неколико месеци која се усудила да позове неког српског радикала у директну емисију. На почеку емисије ја сам рекао новинару да нећемо да говоримо о ванредном стању, да телевизија не би била кажњена. У емисији није говорено о ванредном стању али је говорено о тренутној ситуацији, говорено о ситуацији пре ванредног стања а шта друго може да се ради на телевизији. Представници Владе, представници ДОС-а, лидери и лидерчићи, из вечери у вече, на петнаест националних телевизија, по двојица-тројица у различитим терминима или чак праве округле столове између себе, само о томе и говоре, и истовремено откривају детаље из истраге. Отприлике сто људи који се не баве истрагом службено знају све податке из истраге, и они нису ти који ометају истрагу, него ометају истрагу политичари који питају ко је све ишао код Душана Спасојевића у кућу, ко се тамо купао.

Какво је то друштво? Каква је то дружина? Какво је друштво Ненад Чанак, Опачић, онај одачар Костић, и како то да сви које повежемо са криминалцима кажу - са тим и тим ме је упознао Зоран Ђинђић? Тако Коштуница, тако Чанак, кад год неког мафијаша повежу са њим, он каже - упознао ме Зоран Ђинђић са њим. То не сме да се прича, то не сме да се коментарише, зато ће људи да буду кажњени а може Небојша Човић да лаје ко пудлица, свако вече, са свих телевизија. И кога оптужује? Војислава Шешеља. Зашто? Зато што Војислав Шешељ није ту, најлакше је тако, измисли оптужницу, па кад је човек у Хагу, е сад навали овде да га оптужујеш.

Какве су то оптужбе? Заменио Војислав Шешељ 36 милиона марака у евре. То је једна оптужба. Друга, каже неке председничке кандидате, најмање двојицу, финансирала је мафија а није, каже, Коштуницу и Лабуса. Како није Коштуницу и Лабуса? Коштуница се дружио са мафијашима а Лабус је трошио државне паре за кампању. Па што не каже Небојша Човић кога је то финансирала мафија? Ми смо поднели рачун наше кампање у 2002. године, најјефтинија, најскромнија кампања, без спотова, без билбордова, без плаката, него смо Војислав Шешељ, Александар Вучић, Драган Тодоровић и ја обишли целу Србију у једном аутомобилу, с митинга на митинг. Ето, то је била наша кампања, то је била та кампања коју је можда, како каже Небојша Човић, неко финансирао. Па, да смо имали пара на располагању, облепили би Србију, окитили би је, платили би све телевизије, победио би Војислав Шешељ на изборима да је могао да ангажује медије у мери у којој су их ангажовали његови противкандидати.

зато што се усудила да позове српског радикала у емисију

ТОМИСЛАВА НИКОЛИЋА

Кривичним законом продужено ванредно стање

При доношењу новог Кривичног закона, наши посланици су упозорили предлагача и скупштинску већину, да смо само два дана пре тога примљени у Савет Европе а да доносимо закон с којим се нико на свету не би сложио а камоли у Савету Европе. Донели смо Закон по коме, идуће недеље кад укину ванредно стање, разни државни органи могу да држе човека у притвору до девет месеци, до девет месеци, па чак и министар унутрашњих послова има право месец дана да држи човека у притвору. Један државни орган држи у притвору. То није ни деветнаести век, не знам где да сврстам ту одредбу, било им је потребно само да би продужили ванредно стање.

За месец дана нису успели да подигну ниједну оптужницу, ниједну. Шта раде с толиким људима у затвору? Како су успели да открију седам хиљада криминалаца? Тако што је МУП, мислим прошле или претпрошле године, издао белу књигу о организованом криминалу у Србији, дао неким својим новинарима, миљеницима по неку страну те књиге дају да објаве, и сви људи које су сад похапсили наведени су у тој књизи. За све њих МУП зна да су криминалци. А што их нису хапсили раније? Што су дозволили да седам хиљада људи ухапсе па сад не могу да стигну, како они то сад новим говором кажу, да их процесуирају? То је за њих нека роба која треба да буде процесуирана.

Практично нећемо имати укидање ванредног стања, једино ће можда медији имати привидну слободу, али у међувремену је по хитном поступку, ево већ скоро, усвојен Закон о јавном информисању, у међувремену сте видели како ова власт уме да кажњава и без закона, тако да је једна новинарска вијуга отприлике пресечена и сад ће свако са страхом и са зебњом да пише. Јер ако ви знате да вам сад министар Лечић, онај што рекламира кожне јакне, прегледа емисије, чланке, аналитичке чланке од пре две године или три, па где год сте нешто рекли против Владе, он каже - ко кад је припремао медијску слику да буде убијен Зоран Ђинђић. Ко вам гарантује да после укидања ванредног стања било шта ако напишете против ове Владе, да кроз једну годину, две или пет, ако се поново врате на власт, неће рећи - ти си 2003. године припремао атмосферу у Србији да се нешто лоше деси?

Нажалост, ја никада нисам долазио у спорове са новинарима, и новинаре не треба низашта оптуживати, проблем су уредници и проблем је брифинг у Влади Републике Србије. На то су се свели наши медији, на брифинг са Бебом Поповићем. Пре неко вече нису смели ни да кажу ко је држао брифинг, ни слику да покажу а извештај је трајао пола сата, од речи до речи је преписано то што је Беба Поповић поделио главним и одговорним уредницима. И сад уредници шаљу новинаре на задатке а увече објављују текстове Бебе Поповића.

Не знам да ли се ико у Србији борио за такву демократију, мене је страх од такве демократије, страх ме је и од тога што има привидну подршку са Запада. То вам је као подршка ирачкој опозицији, побијте колико год хоћете људи, ми вас због тога нећемо ни оптуживати, ни осуђивати. То вам је сад у Србији ситуација. Сви представници, све западне дипломате у Београду знају да је ово диктатура, нико то неће да ка-

же, одговара им да се објављују анализе у ванредном стању како опозиција губи подршку народа, али ни власт не добија подршку народа. Људи увече не излазе нигде из својих кућа.

Власт хапси своје људе. У Србији кога год крупног ухапсе, морају да признају да је учествовао у догађањима 5. октобра, кога год мафијаша ухвате, кажу - обезбеђивао је наше митинге, главни дилер дроге у Београду, каже - самоиницијативно, спонтано, са својим људима обезбеђивао опозиционе митинге. Хтео да помогне опозицији, демократа је био. Кад су га ухапсили, Ненад Чанак је рекао: „Ухапсили ме брата“, а сад каже - тог брата је виђао једном годишње на прославама клуба Ветерник. Пишци далеко сежу, до врха власти, и они то не могу да оперу и уста не могу да нам заворе и причаћемо о овоме док имамо даха. И говорили смо да је сјашио Курта, узјашио Мурта, Мурта је много опаснији, а ово су неспособни људи. Њих је страх кад идуће недеље укину ванредно стање, кад их неко буде питао - кад ћемо боље да живимо, њих је страх од тога. Можда је телевизија Трстеник кажњена и зато што сам рекао да Зоран Живковић ништа не зна, има наш народ изреку „нашла се вила где није била“, Зоран Живковић ће да буде председник Владе и он ће да брине о ситуацији у Србији, и он ће да обезбеђује, да намирује приходе и да обезбеђује пензије, и он ће да брине о приватизацији. Зоран Живковић све зна, само још да буде и председник Владе.

Српски радикали добили спор против МУП-а

Данас је Српска радикална странка добила решење Врховног суда, пресуду, коначно смо добили спор против Министарства унутрашњих послова, спор који водимо већ две године. У време када је Министарство унутрашњих послова дошло до сазнања да се припрема убиство Војислава Шешеља узели су Српској радикалној странци цип, блиндирани, у коме се возио Војислав Шешељ а свим члановима, припадницима његовог обезбеђења одузето је оружје за које су имали уредно издате дозволе. Ево, трајао је спор две године и на крају је решено да је цип наш. Тог ципа више нема, растурио га је МУП у саставне делове, у нади да ће наћи бар један комад оружја у том ципу и да нас чак можда и забране. Тада је овај „демократ“ Зоран Живковић, у то време говорио да две политичке странке заслужују да буду забрањене и ту је мислио на нас. Е, сад ме баш интересује како ће држава да нам надокнади штету и како ће да нам надокнади патње и душевне болове. Сећате се да смо сви посланици у Скупштини Србије лежали на ципу док је паук покушавао, прво један мали паук па довели великог паука да га подигну и да га однесу. Ми смо много патили за тим ципом. Е, сад ћемо да видимо како ће да нам те болове надокнади вајни министар унутрашњих послова.

Шешељ тражио да буде саслушан

Ми се надамо да ће званично наредба којом се укида ванредно стање значити слободу медија и да ће глас Српске радикалне странке моћи да се чује. Само вас молим да утичете на редакције да више нема манипулација.

Ми смо издали саопштење у коме смо рекли да је Војислав Шешељ спреман да у Хагу да изјаву пред истражним су-

дијом и тужиоцем, да тражи да изјава буде снимана и да му се не ограничава време, у вези са оптужбама које из врха власти стижу на његов рачун. То нико није хтео да објави али је сутрадан објављена изјава министра унутрашњих послова - Војислав Шешел ће бити саслушан у Хагу. Велика је разлика, велика је разлика између тога што Војислав Шешел тражи да буде саслушан и тога што новине објаве да министар каже да ће он бити саслушан, не каже да је Војислав Шешел тражио да буде саслушан.

Испада да Војислав Шешел не жели да буде саслушан него ће бити на силу, приморан. Како приморан, кад читајући његове књиге полиција има путоказ да стигне до сваког мафијаша а и ви, кад будете смели да пишете, узмите књиге које вам је Војислав Шешел на конференцијама за штампу овде делио, прочитајте, подсетите се, ако вам је тешко да читате књиге, уђите на сајт Српске радикалне странке, много докумената смо на сајту објавили, много новинских чланака, делова са конференција за штампу, наших или туђих, видећете како се то све у Србији одвијало и ко је једини покушавао да стане на крај мафији и ко је једини прозивао Владу Србије да уђе у обрачун са мафијом, ко је једини све што је знао износио у јавност и новине? Само Војислав Шешел.

И сад се фиџириџи, мангупчиџи, криминалци, ситни и крупни, усуђују да оптужују Војислава Шешела за криминал, и још кажу - не помаже појединцима из Српске радикалне странке што се сада оглађују од Војислава Шешела. А где сте ви то чули да је било ко од нас, било где изјавио да ми немамо са Војиславом Шешелем ништа? Ја сам на прошлој конференцији за штампу, на питање новинара о умешаности Војислава Шешела, рекао да свако може да буде испитан и да Војислав Шешел треба да буде испитан, а неки су се дрзнули да кажу да сам ја на тај начин се оглађивао од Војислава Шешела. И ту предњаче незнатни, предњачи она птичица, Орлић, он се усуђује да прича нешто о Војиславу Шешелу. Чиме је он задужио Србију? Шта је то он урадио за Србију да он оптужује Војислава Шешела? Ја се не чудим Небојши Човићу, о њему смо издали књигу, која доказује његову припадност мафији и организованом криминалу. Небојша Човић је у једној телевизијској емисији рекао - све што имам, ја сам зарадио. Што га нико не пита како је зарадио? Што га нико не пита како је зарадио? И с којим криминалцима се дружи и дан данас? И ко су му биле комшије?

Ово Србија није заслужила а можда је требало и ово да нам се деси, никад се не зна шта изађе из неког догађаја. Из овога ће да исплива истина, кад-тад, зато ДОС бежи од избора, требало би му још годину дана да сакрије све трагове. Зато позивамо још једном МУП Србије да похапси све криминалце, али да их не убија. Ево, ми на које падају некакве оптужбе, ми молимо да сачувају животе свих криминалаца, па нека лажу после на суђењима, само нека буду живи и нека кажу, нека дају изјаве, посебно Легија, јер ако смо остали без два драгоцене сведока, без Спасојевића и оног Луковића, па не могу више ништа да кажу о томе ко је све у Србији био криминалац, ево нека ухапсе тог Легију. Нека ухапсе, да једном коначно сазнамо и да све криминалце стрпамо у затвор, без обзира како се зову и чиме се баве, и да Србију очистимо од криминала.

Само да вам кажем још једну реченицу. Данас је мини-

стар за урбанизам, у расправи о Закону о планирању, урбанизму и грађењу, на примедбе да је Друштво урбаниста изрекло много критика о његовом предлогу закона, изашао за говорницу и рекао: „Не причајте ми о том друштву ништа, његов председник је изабран још у време Милошевића“. Е, то вам је став ДОС-а. Ко год је живео у време Милошевића, ко год је ишао улицом у време Милошевића, ко је постао професор универзитета у време Милошевића, више то не би требао да буде. Па, то онда не би могао ни министар. Кад ДОС буде престао да се обрачунава са неким само зато што је живео у време Милошевића, можда ћемо имати бољу ситуацију у Србији, а престаће кад падну са власти. Биће идеално у Србији кад на власти буде онај ко је бар једном био у опозицији па изгубио, па добио власт па је изгубио, јер власт је као слана вода, што је

више пијеш све си жеднији, то је ухватило ДОС.

Чујем да неки њихови спонзори беже у иностранство. Ви знате да смо поручивали свима да ћемо их наћи, где год буду, само ми нећемо да убијамо сведоке, ми се не бојимо ничијег сведочења, ничијег. Видите да не могу да нађу људе, од тих седам хиљада, не могу да нађу једног који ће макар лажно да оптужи било ког радикала. Лепо би им било, бар од нас сто чланова Централне отаџбинске управе, па једно десет-двадесет кад би могли да умешају, нестала би странка, не би хтелo чланство да иде за таквим руководством, али не могу да нађу. Како да нађу, кад не познајемо ниједног од тих, кад их никада нисмо видели, никада се са њима нисмо дружили, ни на прославама клубова.

Где је новац од шверца дроге?

Та слика коју приказују где се види Цеца са Легијом и његовом бандом, то је прослава из Новог Сада. Што не прикажу други део слике? Јер се виде и ови из ДОС-а на тој истој прослави. Ако хапсе ко је све био са њима у друштву, па ми ћемо да останемо без власти, хитно ћемо остати без скупштинске већине, без Владе, без министара, без начелника, без управе. Зашто нико из полиције није ухапшен? Зар је могуће да је само један заменик тужиоца, један или двојица судија, да су упропастили правосудје у земљи? И где је новац? Па, не верујем да је ова банда, а само њу и јуре, која је продавала дрогу, да је продавала сто килограма дроге дневно да би њих тројица имали куће.

Кућу човек може и поштено да направи у овој нашој земљи, поштеним радом, не бави се нико продајом дроге да би направио кућу, сто килограма дроге дневно, то је огроман новац, то је хиљаду онаких кућа као што је имао Шиптар. А нема тих кућа у Србији, значи да је све у парам. Кад министар Белић каже да може да нађе сваки динар у свету који је опран, и преко Кајманских острва, ајде, нека нам каже, где је новац од шверца дроге? Где је? Па да знамо, овако, не знамо ништа, знамо оно што сазнамо са брифинга из Владе Републике Србије. На крају, дошло се до тога, ко се из власти дружио са бандитима, тај је обављао државне послове, ко се из опозиције дружио са бандитима, тај је спремао заверу, тај је члан мафије и тај је крив за убиство Зорана Ђинђића. Е, неће бити да је тако. Ако имате неко питање, изволите?

Новинар: Коментар на пад рејтинга странке?

Томислав Николић: Па, нема ту никаквог пада рејтинга странке, то смо коментарисали прошле недеље. Сад се не

раде такве анализе, видите да 48, 50% испитаника уопште не жели да разговара. То је страх, рекао сам вам прошле недеље, или сам у Скупштини на конференцији, човек од 73 године је дошао у странку и каже - да вам вратим ову чланску карту, ја је носим у новчанику, легитимисаће ме неко, видеће вашу чланску карту, затвориће ме. Не зна о чему се ради, види да се нешто говори против српских радикала.

Управо ти људи који то сад раде, никад ништа нису могли ни да погоде, друго, раде за новац. Али индикативно је упозорење које је синоћ изречено од једног од њих да ће се врло брзо сви вратити на позиције које су имали пре свега овога. Ово је привидно стање, и ово не личи на право стање и није право стање и ми то видимо у страначким активностима. Ми смо имали много већи отпор чланства, па и активиста, кад смо ушли у Владу са Слободаном Милошевићем него данас. Тамо је имало шта да се објашњава, овде нема шта да се објашњава, овде је нашим члановима све јасно, грађанима Србије је све јасно. Ради се о једној потпуно чистог политичкој странци, у којој се ништа није променило. Војислав Шешељ није ту, али сваког дана се бар троје или четворо нас чује са њим, и ништа се у странци није променило и нема осипања чланства и странка не губи углед, доказаћемо то на изборима.

Новинар: Само још једно питање. Да ли је можда властник, ако се не варама те приватне телевизије Трстеник...

Томислав Николић: Не, то је општинска.

Новинар: Општинска, да ли ће можда Српска радикална странка финансијски да помогне плаћање казне?

Томислав Николић: Знате, ми смо имали разговор пре емисије, мислим да је тамо СПО на власти, зато смо и добили ту емисију, код ДОС-а ништа немамо, и онда сам ја рекао: „Избегаваћемо разговор о ванредном стању да вас не казне“, он каже: „Ма, причај, па да поделимо казне“, ја кажем: „Немамо одакле да ти платимо, казне су по петсто хиљада“. Тако да сам ја избегавао и нисам уопште помињао ванредно стање и нисам коментарисао негативно ванредно стање али сам појаве у Србији коментарисао негативно. И ја мислим да ту није било основа ни за какво кажњавање, па чак ни по тој лудачкој наредби, да нико не сме ништа да каже лоше о ванредном стању, а видећемо како ће то све да прође.

Он је добио решење у коме каже: „На ово решење нема право жалбе и не може да се води спор“. То ваљда као кад је човек мртав, па све престаје, нема више никаквих права, значи Телевизија Трстеник више нема никаквих права. Ако баш буде потребно, ми ћемо кроз странку, замолићемо страначке активисте, скупићемо неки добровољни прилог,

видећемо колико можемо да дамо Телевизији Трстеник, ма да ја мислим да је та казна ненаплатива. У то сам убеђен. По ком основу је та казна наплатива? По ком закону? По наредби коју је потписала жена која се представља као председник Србије, а предлог за ванредно стање поднела група људи која се представљала као Влада Републике Србије.

Ту има само једна ствар, Уставни суд Србије који ћути. На крају ће он испасти крив за све што се у земљи дешава. Уставни суд Србије је адреса, он је створио ово стање. Посланици се туку међусобно, зато што се не зна ко је посланик, не зна се шта је већина, Закон о информисању предвиђа да ви, новинари, не можете да будете кажњени ако преносите дословце речи изговорене у Скупштини, али зато ја могу да будем кажњен за те речи које изговарам у Скупштини, ја, који сам нарони посланик, до сада сам, ја мислим, једно триста хиљада динара кажњаван по различитим основама у Скупштини Србије, за речи које изговарам за говорницом. Е, то вам је схватање демократије, а Уставни суд ћути већ годину и по дана на све што смо му приговарали. Могао је све ово да спречи.

Да смо имали ванредне изборе онда када је ДОС заиста изгубио већину у Скупштини Србије, сада бисмо имали стабилну власт која не би морала ни да хапси, ни премлађује, ни да уцењује, ни да прети, ни да држи брифинге. Више брифинга у Влади Србије је одржано него у Белој кући док је ратовала са Ираком, јер вас треба све убедити у оно у шта ни они сами не верују.

Јуче се десио трагичан догађај, то може заиста свима нама који возимо аутомобил да се деси, али ја упозоравам министре, нека мало обуздају своје аутомобиле. Црвено светло на семафору је знак да треба да се стане. Ми немамо аутомате на семафорима па кад наиђе министар, да се одмах мења светло у зелено, и људи који иду из споредних, попречних улица, не знају шта се дешава. Ма, нико не жури у Београду толико да мора да иде на црвено светло, нико, хитна помоћ мора да стане на црвено светло, можда човек унутра умире. А министар Веселинов, где он жури? Где жури министар Веселинов? Што није рекао свом возачу - вози полако, поштуј прописе? Хоћемо ли сад смети да излазимо из споредних улица кад имамо зелено светло, кад пролазе министри? Да ли увек када пролазе министри треба да нас косе по тротоарима? Нешто их је ухватило, неко лудило их је ухватило, нека размишљају о свему. Ако немате више питања, хвала вам што сте дошли.

Сезона лова на српске радикале

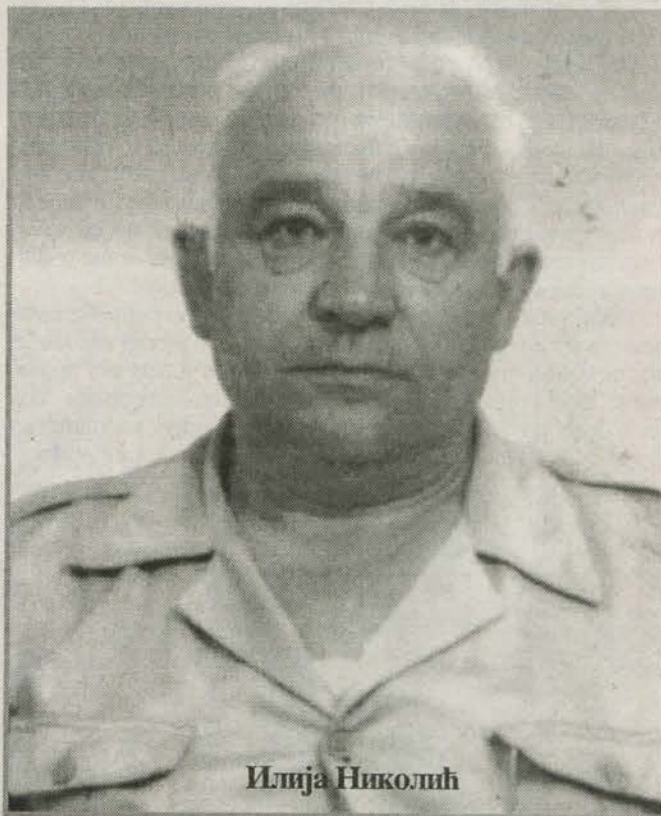
РАДИКАЛИМА

Захваљујући оркестрираној кампањи под диригентском палицом ДОС-а Најдан Милојковић, познатији под надимком Сујермен, у Нишу иешико ранио 73 годишњеј Илију Николића само због тога што је радикал. Најдан Милојковић му се обратио речима: „Ти си оно ђубре радикалско. Сад ћеш да видиш како пролазе српски радикали” – Одмах затим Најдан Милојковић извукао је нож, чије је сечиво ширине пет сантиметара забио директно у стомак Илији Николићу – Трагичан исход је избегнути само због тога што је сечиво промашило виталне органе за неколико милиметара. Милојковић, иако одавно познат полицаји као врло проблематичан, убрзо након привођења пуштен је на слободу – С друге стране, у Београду у оквиру полицијске акције Сабља на информативни разговор су морали да се одазову сви радикали који су некада радили или сада раде у Јавном предузећу пословни просјор Земун – Радикали су хитно морали да се јаве на информативни разговор код инспектора за привредни криминал уз образложење да је ванредно стање, да би им у градском СУП-у била постављана питања, од колико до колико саи су радили, зашто нису носили радне манише или од кога су требовали средства за хиџену – При томе њихово сваки њихов одговор на оваква бенигна питања окарактерисан је као лаж

Одмах после убиства премијера Ђинђића, увођењем ванредног стања кренула је хајка на Српску радикалну странку, њене чланове и симпатизере. Новински и телевизијски извештаји пуни су мржње коју политичари ДОС-а свакодневно испољавају према српским радикалима. Српске радикале у времену, када се апелује на толеранцију и говори о демократизацији друштва без икаквих основа називају фашистима а њихова странка се проглашава за фашистичку, којој треба забранити деловање. Радикалима се укидају сва права и могућности на одбрану. Малтретирају се на сваком кораку и позивају у полицију на необјашњива испитивања. Захваљујући оваквом понашању државе радикали су постали грађани другог реда.

У Нишу, захваљујући оркестрираној кампањи која се води против српских радикала, пре неколико дана тешко је рањен Илија Николић члан СРС-а и доскорашњи председник месног одбора ”Црвена Звезда”. Извесни Најдан Милојковић познатији по надимку супермен, распитивао се у поманутом нишком насељу за радикалску кућу Илије Николића. Пошто је у том тренутку случајно наишао Илија Николић, Најдан Милојковић му се обратио речима: „Ти си оно ђубре радикалско. Сад ћеш да видиш како пролазе српски радикали”. Одмах затим Најдан Милојковић извукао је нож, чије је сечиво ширине пет сантиметара забио директно у стомак Илији Николићу. Николић је тешко рањен пребачен у болницу, и према речима лекара имао је велику срећу што је нож за неколико милиметара промашио јетру. Неколико дана је провео у болници а сада још увек одлази на превијање.

Најдан Милојковић је после два дана пуштен из притво-

Илија Николић

Ко прави разлику међу људима?

„Поднећемо тужбу против одговорних зато што нису ваљано радили свој посао. Не може неко за време трајања ванредног стања, да у сред бела дана на сред улице вади нож и зарива га у стомак другом човеку, само зато што је припадник Српске радикалне странке и полиција тако реагује што починиоца злочина пушта из притвора иако о њему има досије, због његових ранијих дела”, каже Јовановић.

Сезона лова на српске радикале

НОЖ У СТОМАК

Крив зато што је радикал

Инциденту у коме је Милојевић напао а затим и ножем избо Николића није претходила никаква свађа. Њих двојица се чак ни не познају. Такође, Николић није ни са ким у свађи да би се тај неко евентуално са њим разрачунао преко Милојевића. Николићу једино што могу да ставе на душу то је што је радикал. Градоначелник нема времена очигледно да се позабави овим случајем јер је заузет формирањем дејег парламента. Покупио је децу из основних и средњих школа и политички их изманипулисао. Какав пример он може да им да својим понашањем, када је и он сам очигледно заговорник политичке нетрпељивости

ра иако је од раније познат полицији као врло проблематичан човек, познат по честим инцидентима. У кући Илије Николића страх и неверица. Врата се увече закључавају а укућани коментаришу да је срећа што се то није десило док је Илија ишао у школу по унуку, јер би и дете доживело велику трауму. Илија Николић је познат као вредан и поштен човек, који никада није имао никаквих проблема са другим људима. Комшије га воле и поштују, кажу да је увек спреман да помогне. Између њега и Најдана Милојевића који га је избо ножем, није било никаквих личних сукоба, у питању је била чиста политичка нетрпељивост, која је могла да се заврши много трагичнијим исходом. Индикативно је да се инцидент десио недалеко од куће градоначелника Ниша Горана Ђирића, који до сада, заједно са полицијом поводом овог случаја није нашао за сходно да се обрати јавности. Да је у питању био неко други а не српски радикал на сва звона

би се о томе причало, организовали би се округли столови на тему медији и насиље, невладине организације би одмах реаговале, сада се о овом инциденту ћути. Хоће ли неко због тога икада да сноси некакву одговорност?

Међутим ово није усамљен случај како каже председник општинског одбора СРС-а Ниша Властимир Јовановић, напади на радикале су све учесталији од када је Зоран Живковић, иначе Нишлија изабран за премијера. „Према нашим активистима појединци смишљају разне провокације од којих су неке врло агресивне. Такође перманентно су присутна добацавања и претње. Нашим члановима се добацују псовке, називају се погрдним именима”, каже Јовановић.

Сам Јовановић је доживео низ непријатности, које су почеле да се дешавају одмах после убиства Зорана Ђинђића и медијске хајке на српске радикале. „У центру града поред мене је прошао човек и из кола ми добацио, да Бог да, да Шешељу свирали посмртни марш. Људи осећају велику напетост али то се не одржава на рад странке”, тврди Јовановић и додаје да све већи број грађана који нису чланови странке, долази у месне одборе и траже страначку штампу и интересују се за рад странке јер упркос великом броју локалних телевизија у медијском простору Ниша радикала нема.

Јовановић каже да локалној власти не одговара да неко у јавност изнесе фрапантне податке о тешкој економској ситуацији која влада у овом граду. „После Крагујевца у Нишу је вероватно најтежа економска ситуација. Некада је Зоран Живковић као градоначелник Ниша, позивао грађане да не плаћају рачуне за струју а после изјавио да он то никада није урадио. Људи га псују и проклињу. Нико нема пара да измири своја дуговања. Преко 90 одсто људи, са којима ја контактирам а нису сви од њих чланови странке, огорчени су на Живковића. Колегиница из канцеларије ми каже: Не може онај мајмун да тврди да то није рекао када сам ја била на тргу и лично чула када је рекао да побацамо рачуне”, каже Јовановић.

Полицијска истрага зашто чистачица није носила мантил?

Од пре неколико дана полиција позива на информативне разговоре бивше раднике Јавног предузећа пословни простор из Земунa. Индикативно је да је до сада позив да се појаве на информативном разговору у градском СУП-у, добило око 20-так људи и то чланова Српске радикалне странке. Први позиви упућени су за време викенда са назнаком

хитно а уз образложење да је ванредно стање, да би члановима Српске радикалне странке, који су у ЗИПС-у са доласком нових власти добили неосноване отказе, па са општинском воде спорове, инспектори за привредни криминал постављали помало смешна питања, како су се тамо запослили, да ли су носили униформе на радним местима, да ли су и од када чланови странке? При томе неколицини њих је прећено уз образложење да лажу и да ће због тога њихове колеге сносити последице. Разговори и даље трају једино што се људи у полицији уместо 15 минута како је било у почетку задржавају и сат времена. При томе полиција покушавајући да нешто докаже не знајући ни сама шта користи најразличитије методе. Прети, сучељава некадашње колеге и застрашује.

„У суботу 19. априла увече негде око 18 часова и 45 минута два инспектора из градског СУП-а позвонила су ми на врата, и затражили да уђу у стан. Када су ушли рекли су да су ми донели позив да се сутрадан у недељу јавим у градски СУП на информативни разговор, у вези прикупљања обавештења о пословању ЗИПС-а односно Пословног простора Земун“, прича Љиљана Михајловић. Према њеним речима, од инспектора није добила никаква додатна обавештења, једино што су инспектори и сами изразили чуђене зашто се позиви носе само члановима Српске радикалне странке.

„Наравно, прво су нас питали да ли смо чланови Српске радикалне странке а када смо рекли да јесмо одговорили су нам: Нама је то чудно јер нас у принципу шаљу да зовемо људе на разговор који су искључиво чланови Српске радикалне странке“.

Љиљана Михајловић се у градском СУП-у наредног дана појавила већ у 8 и 30 часова, на изненађење запослених на пријавници који нису били обавештени да ће недељом бити неких испитивања. „Када сам дошла на трећи спрат, затекла сам тамо још двојицу колега са којима сам некада радила. У међувремену, док се инспектор није појавио накупило се још око 10-так људи. Тада сам сазнала да су сви они позвани на разговор као и ја код инспектора за привредни криминал Љубише Ваљаревића у собу 53. Нешто касније појавио се један човек који је прошао поред нас и са својим колегама ушао у поменути канцеларију, нас десеторо је кренуло кроз ходник а ја сам покуцала на његова врата да би ми он онако грубим наредбодавним тоном рекао да затворим врата и изађем, и да се сви вратимо и седнемо на клупу где смо и до сада седели. Рекао је да нема никакве приче и никаквих договора међу нама. Наредио нам је да ћутимо јер не жели да нас чује. Рекао је: „Немојте да сте реч проговорили“, прича госпођа Михајловић. Када је она заједно са својим колегама кренула ка клупи инспектор их је на пола ходника зауставио и почео да их распоређује по канцеларијама.“ Распоређивао нас је по канцеларијама и викао: „Ајде улазите брзо нема прича и нема договора“.

Тек у канцеларији инспектор се одобрљиво и саопштио им је да су позвани на информативни разговор у вези са пословањем ЗИПС-а.“ Постављао нам је питања, да ли смо радили у Пословном простору у ЗИПС-у и ако смо радили које смо се године тамо запослили, као и шта смо радили. Посебно га је интересовало на који начин смо се тамо запослили. Испитивање је ишло до таквих детаља да ме је питао чак и у којој сам канцеларији радила“, каже госпођа Михајловић. Инспектора је такође интересовало које је послове обављала, да ли је са неким потписала Уговор о раду и шта у том уговору пише.“ Ја сам му одговорила да сам обављала послове административног радника али да не знам како је моје радно место формулисано у систематизацији, на чему је он посебно инсистирао. Грубим тоном рекао ми је како сам могла да долазим сваки дан на посао, да радим, примам плату и потпишем Уговор о раду ако то не знам. Када сам му одговорила да нисам у то упућена и да немам појма, побеснео је. Био је врло дрзак, дрчан и арогантан, очито бесан што је морао да дође да ради у недељу ујутро. Тако се понашао према свим мојим колегама. Толико је био дрзак, да је читаво време покушавао да ми наметне тезу, како то што говорим, није истина и како ја лажем, јер он има наводно нека сазнања од људи са којима је причао претходног дана. На крају је био толико арогантан, да са њим нисам хтела више да разговарам, нити да одговарам на његова питања. Бутала сам и гледала га, нашта је он у једном тренутку

Малтретирана због радног мантила

Марица Шимоња каже да је инспектор Јелена Јанковић са њом разговарала коректно, али да је малтретирање доживела од једног непознатог човека који је седео у канцеларији у којој је вршено испитивање. Марица је, према њеним речима, одговарала на већ стандардна питања, али и на потпуно несувисла. Да ли се сећа колико је и које канцеларије чистила, да ли је носила мантил, када је радила и од кога је наручивала средства за чишћење? Приликом сваког њеног одговора који није задовољавао присутне, непознат човек јој је добављивао да лаже и викао на њу како није носила мантил. Као и у случају њених колега постављено јој је питање колику је плату примала и колику плату прима сада. И после овог одговора доживела је вређање. Непознати мушкарац је само понављао: Зар само толико?

одговорио: - Да се више ја не завитлавам са вама и вашим колегама узмите и попуните службену забелешку. Сада ћу да вам дам забелешку јер ми је доста замајавања са вама, испитивања и утврђивања истине. Доста ми је да недељом малтретирам и себе и вас и због вас долазим на посао".

Када је инспектор прочитао Љиљину белешку видно незадовољан рекао јој је да се потпише и затражио број фиксног и мобилног телефона. Када је она затражила копију службене забелешке, инспектор је само руком одмахну да што пре изађе напоље, уз речи, да нема никакве копије јер је ово ванредно стање.

Инспектор безуспешно покушао да заплаши

Код Радета Проковића инспектор је такође закуцао на врата у суботу увече и саопштио му да је дошао да му уручи позив за информативни разговор у вези привредног криминала. „Када сам зачуђено упитао - какав привредни криминал, рекао је не знам ја ништа само се ти сутра јави. На моје питање зашто у недељу одговорио је да је то због тога што је ванредно стање", каже Проковић. И он је такође касније у полицији утврдио да се толика фрка дигла ниоко чега. У полицији одговарао на готово идентична питања као и његове колеге. „Када сам му ја то објаснио и напоменуо да у случају да је било неких проблема суд ме не би вратио на посао, инспектор видно незадовољан мојим одговором, је рекао да немам Уговор о раду. Ја сам рекао да нема никаквих проблема и да ћу им уговор доставити јер имам сву документацију код куће, он је рекао да је то кривично дело да ја не могу да имам документацију код куће. Ја сам му на то одговорио да се документација прави у два примерка и да један примерак обавезно иде запосленом. Када је видео да са мном не може тако да разговара заказао ми је нови разговор за понедељак ујутро". Проковић каже да је вероватно инспектор имао намеру да направи такву атмосферу у којој би они сами себе убедили како нису радили, већ су само фиктивно били запослени, седели кући и примали плату. "Сутрадан су пронашли уговор, који је читаво време био тамо.

Иначе док је трајао разговор са околних столова било је добацавање типа: - Ви радикали ЗИПС-а. Нашта сам им ја одговорио: - Шта, имате нешто против? После чега су се ућутали", каже Проковић. Када је одлазио из СУП-а Проковић је оставио број свог телефона и замолио инспекторе да га следећи пут ако буде потребе позову а не да због тако бесмислених ствари долазе директно код њега кући.

Жељку Радету, некада запослену на месту правног референта у Пословном простору, на разговор је, телефонским путем позвала инспектор за привредни криминал Јелена Јанковић. Разлог за информативни разговор јој је саопштен тек у СУП-у. „Када сам дошла, сачекала ме је госпођа Јанковић која је рекла да ме је позвала да потпишем једну изјаву да ли сам радила у ЗИПС-у, када сам се тамо запослила, шта сам радила и колико сам радила." И у Жељкином случају инспектор је посебну пажњу посветио начину на који се она тамо запослила. „У току разговора док сам инспектору причала да сам за посао сазнала тако што сам као и многобројни грађани отишла на разговор код др Војислава Шешеља, тада градоначелника Земунa, који је увео праксу да једном недељно прима грађане, на моје спомињање др Војислава Шешеља отворила су се врата суседне канцеларије и изашао један човек који ме је мрко погледао. Такође сам рекла да сам од 14. октобра незапослена јер сам доласком нових власти добила отказ и да је цео случај у суду. Све време док сам причала она је те податке уносила у компјутер и негде при крају свог извештаја питала ме је да ли сам члан Српске радикалне странке". После обављеног разговора и потписивања записника госпођа Радета је такође замољена да остави бројеве својих телефона. Она је тек на крају успела да сазна зашто је позвана на разговор. Образложење је било да је ванредно стање и да је у току проверавање пословања Јавног предузећа пословни простор, односно ЗИПС.

Позиви за информативне разговоре и даље пристижу, полицијска акција „Сабља" и даље траје. Грађани могу мирно да спавају јер криминала више нема када се полиција бави и оваквим стварима.

СРПСКИ РАДИКАЛИ НА УДАРУ

Актуелна власт није користила ванредно стање да би се обрачунала са криминалцима, јер јој за то није било потребно да га уводи, имала је све полуге власти у својим рукама. Зашто су онда суспендована уставна права грађана, зашто је уведено ванредно стање? Нашли смо се у орвеловској ситуацији - изв. демократска власт завела је изворену диктатуру, а од слобода и права грађана није ништа остало. Зашто је стварана атмосфера страха?

Власт којој су увек пуна уста оног предзнака - „демократска“, ванредно стање је отворено користила за обрачун са политичким неистомишљеницима, користила је да забрани изражавање другачијег мишљења од оног које је она прогласила за пожељно, да забрани тумачење и анализирање стварности и онога што нам се догађа, да забрани сваку помисао која је другачија од оне коју су нам сервирали путем медија који су, уплашени да се не замере помахниталом режиму преузели улогу пуких портпарола власти, користила је да забрани демонстрације, окупљања, штрајкове.

„Демократска“ власт вам поручује – не смете да мислите другачије од њих, јер се и за мисли одговара. Опрезно, „политија мисли“ вас посматра. То је јасно поручио Чедо Јовановић када је рекао да ће бити кажњени сви који мисле другачије од власти. Чак морате и да осећате исто. Када они пате и ви морате да патите. Све који се не понашају у складу са овим принципима, власт ће жигосати као повезане са организованим криминалом или као део „земунског клана“.

Све мора да стане, да би они себи учврстили положаје, обезбедили фотеље, почистили, како воле да кажу, „гвозде-ном метлом“ све оне који имају компромитујуће и шокантне информације о везама мафије са самим врхом власти, све оне који би могли да уздрмају њихове позиције. Зато су се на најжешћем удару нашли Српска радикална странка и њен председник, управо они који још од 2001. упозоравају на чврсте везе режима и организованог криминала, на чињеницу да мафија држи власт у својим рукама и који су поименце говорили о свим овим криминалцима које сада хапсе, али такође и о припадницима власти који су са њима сарађивали а које они у својој акцији „сабља“ заобилазе.

Ванредно стање послужило је актуелној власти да покуша да осигура своје позиције, да увођењем диктатуре запуши уста политичким противницима, одузме им права и да онда она слободно даје своје тумачење реалности. Врло перфидно су досовци све чињенице, истине које су у претходном периоду успеле да дођу до јавности путем појединих политичара или медија, а односите су се на открића о везама врха власти са организованим криминалом, сврстали у део шире кампање који је имао задатак да створи атмосферу за убиство Зорана Ђинђића. Што је на крају значило да су сви који су било када проговорили или написали нешто против Ђинђића и његове владе учествовали у припреми атентата.

Међутим, испоставило се да је све оно што је др Војислав Шешељ говорио и што су медији објављивали о организованом криминалу тачно, јер до тих истих података долазе надлежни органи у току истраге. Осим оног дела који још увек покушавају да заташкају а који води до врха власти и до самог Ђинђића. И то је чињеница која демантује оно тумачење о широкој завери које власт покушава да наметне.

Актуелна власт је продужила ванредно стање кроз усвојени пакет такозваних „правосудних и кривичноправних за-

кона“, који је предложила Влада Србије, и који представља директно кршење конвенција о људским слободама и правима, па и самог Статута Савета Европе. На овај начин постало је могуће да неки појединац буде задржан у притвору чак двеста седамдесет дана, што није дозвољено ни у једној другој земљи на свету, а невероватно је за свако друштво које претендује да се назове демократским.

По актима Савета Европе, чији је члан недавно постала Државна заједница Србија и Црна Гора, слобода човека је неприкосновена и може бити ограничена само најкраћим задржавањем до извођења лица пред надлежног судију. Истовремено, не може се доносити закон о конфискации целокупне имовине било ком лицу, јер је по нормама Европске конвенције о људским слободама и правима могуће конфисковати само ону имовину која је стечена извршењем кривичног дела. Кривични закон из 1991. и измењени Закон из 2000. године били су усклађени управо са европским стандардима и оним што захтева Савет Европе. У овом случају, власт нас враћа у период титоистичког безумља и својим законским решењима, као да грађанима честита срећну Нову 1945.

Притисци на Српску радикалну странку

Томислав Николић, заменик председника Српске радикалне странке, говорећи о све жешћим притисцима на

КРИМИНАЛАЦА ИЗ ДОСА

странку, истиче: „Очигледно је да посланичка група Српске радикалне странке сноси судбину Српске радикалне странке и да смета ДОС-у. А то нам је посао. Посао Српске радикалне странке, свети посао је да смета ДОС-у и да оборимо ДОС са власти, да оборимо најгору владу коју је Србија икада имала. Никада није оволико била понижена Народна скупштина као сада када је на власти демократија. Свуда је има само је нема у Србији и посебно је нема у Народној скупштини Републике Србије. Нема директних телевизијских преноса са седница, а медији су обасути досовцима, досманлијама и пре ванредног стања, а и од како је уведено ванредно стање нигде нема ниједног српског радикала. И то у време када полако плету неку паучину, не могу да кажем да је мрежа, јер ће то пући као паучина, плету неку паучину покушавајући да Српску радикалну странку увуку међу људе са којима су интензивно сарађивали последњих неколико година и које су сада оптужили за организован криминал и за убиство Зорана Ђинђића, за удруживање ради рушења власти и шта све не. Али не можемо ми у то да се сврстамо. Не можемо зато што ово није 18. век, није 19. век, свака изговорена реч, сваки поступак остали су забележени. Не могу Војислава Шешеља да увуку у ту мафију када се борио против те мафије. А како је могуће да га повежу са Легијом и са, како се зове овај Шиптар, и са Душаном Спасојевићем, када је он говорио да су то убице које убијају по налогу власти. Како да га повежу када је он говорио да је Легија организовао атентат на Ибарској магистралу, али да о томе ћути Зоран Ђинђић, да он не да да се истраже та убиства. Зато што је сарадња међу њима била интензивна. Тек када је пукала та сарадња, када је Ђинђић решио да су сурчински мафијашки добри, тада је почела хајка на ону другу мафију. Па, мафија је мафија и не ваља ни једна, ни друга, ни трећа.

Како да вежу Војислава Шешеља за Душана Спасојевића? Зашто не питате Чedomира Јовановића ко је обилазио Душана Спасојевића у затвору када је ухапшен у иностранству због отмице Мишковића? Чedomир Јовановић га је обилазио. Ко му је омогућио да види ћерку у затвору? Чedomир Јовановић. На чије инсистирање је пуштен Душан Спасојевић из затвора? На инсистирање Чedomира Јовановића.

Тако је изгледала Србија када је мафија царовала. Мафија и власт повезано. Е сад, наравно, главни сведоци морају да буду убијени. Која је то будала која не гледа да главног осумњиченог не ухвати живог, а да тај открије још 200, 300 оних којима је наређивао. Шта им сада вреди мртав Душан Спасојевић?

Имају неке ситне криминалце у затвору и сада изнуђивањем, пробајте да их обиђете да видите на шта личе, изнуђивањем их терају да оптуже неког српског радикала. Па опет су у игру убацили Петра Панића. Једном против нас, па је други пут рекао да су то све измислили и ко је тачно утицао на њега да промени своју изјаву. Ту је умешан и Раде Терзић, не сећате се више. Војислав Шешељ је за њега рекао да је највећи криминалац у правосудју. И сад поново Петар Панић прича о Војиславу Шешељу. Па неће ваљда Србија да верује у оптужбе о изречене људима које народ бира, које изричу криминалци који се налазе у затворима.

Неће моћи ово ванредно стање да покрије све трагове, неће ни забрана избора моћи да покрије трагове. Кад тад, ја вам гарантујем, после првих избора долазимо на власт. И онда ћете знати сву истину. Ево све је у њиховим рукама, могу да нас стрелају, или да нас хапсе, могу да нас осуђују на казне затвора само не могу да изнесу доказ у јавности да смо ми криминалци. Све могу да ураде, само не могу да изнесу доказ, један ваљан доказ, једну нашу фотографију, један снимак, један разговор. Ево знам да ме прислушкују, прихватам, дајем им одобрење да објаве све оно што су досад чули из мојих разговора телефоном, све, сваку реч. Објаве ли једну реч о томе да сам са било којим криминалцем, о било чему разговарао ја сам зрео за затвор. А да разне шуше које се случајно налазе у Влади Републике Србије на криминални начин створеном већином у Народној скупштини, о чему ћути Уставни суд Србије, са 20 грађана, који нису посланици уопште, који су одлучили да изаберу овакву Владу пре 15 дана, да ме ти оптужују да сам криминалац, па све у круг, зато што сам видео шта ће да се деси.

Кажу да треба да доказујем да ли имам способност предвиђања или сам умешан са мафијашима. Као да је била потребна велика способност шта ће у Србији да се деси. Округ-

жили се сви мафијаша, сви су или окружени мафијашима. Сви телохранитељи досоваца имају надимке исте онакве као оне надимке које имају они које јуре, није Будала, али је Бургија, није овај, али је онај. У чему је разлика? Па и овај који је рањен, тај је осуђиван за продају дроге. Телохранитељ председника Владе осуђиван за продају дроге.

Треба да престане ова хајка. Шта то значи и министима и председнику Владе да износе податке из истраге? Каква је то истрага кад 50 људи данас на телевизијама говоре докле се стигло са истрагом? Каква је то истрага? Чему служи та истрага? И када ће једног српског радикала да пусти на медије? Ево из вечери у вече озрачише се на телевизији. Све по двојица или четворица из Владе се налазе на мрежама које покривају целу земљу. Нека позову једног српског радикала на телевизијски дуел и нека нам дају једну емисију да одговоримо на оптужбе.

Јуче су почели да плету и око Александра Вучића. Кажу да је био један од најодговорнијих за кампању Војислава Шешеља у медијима и у томе је сарађивао са Драгољубом Милановићем и са овим новинаром из Идентитета. Прво, тај Идентитет је пола текстова објављивао о нама, а пола против нас. А Драгољуб Милановић је био човек који није имао никаквог утицаја на медије. Формално је био члан штаба за медије Војислава Шешеља. Шта је могао да помогне? Кога је то могао да позове Драгољуб Милановић и да каже: „Пустите Шешеља“? Ко је то слушао Драгољуба Милановића у предизборној кампањи,“ упитао је Томислав Николић.

Поводом ових оптужби Александар Вучић је рекао: „Ја само морам да кажем да су неке телевизијске станице, пошто су новине ту, иначе некоректне, биле нешто коректније, али неке телевизијске станице, мислим РТС, су себи дозволиле једну невероватну, застрашујућу лаж. Ово је време лажи. Да ли су им ту информацију дали или је њихова директно, у то уопште нећу да улазим, али сви сте чули синоћ, на страну што то морам да признам, није нека оптужба, да сам водио медијску кампању Војиславу Шешељу, радио сам то и за Томислава Николића, и са Српску радикалну стран-

ку и за Војислава Шешеља сваки пут од 1995. године. И лично сам ја одговоран за све што се по том питању дешавало, нико други ми се у тај посао није мешао, осим Председничког колегијума Српске радикалне странке, апсолутно нико. Али лаж је била у томе што су они рекли, дрзнули су се да кажу, да од силних пара које је тобож преко Петра Панића добио Војислав Шешељ, тај медијски тим финансирао кампању Војиславу Шешељу. Ми у претходним изборним кампањама, у септембарској изборној кампањи на медије смо потрошили мање од 500 евра, веровали или не. Имали смо таквозвану пешачку кампању, од места до места, са три аутомобила смо ишли. У та три аутомобила смо провели читаву кампању. Српска радикална странка није платила ни један једини доручак, ни један једини ручак, ни једну једину вечеру. Хранили смо се плескавицама које смо добили од наших људи на терену, по једну дневно. Нигде нисмо емитовали ниједан спот, нигде нисмо емитовали ништа што би могло да буде плаћено на централним телевизијама. То може да се провери. Лично сам платио 150 евра на једној локалној телевизији у Крушевцу, емитовање филма, зато што сам сматрао да је Расински округ лоше покривен и нигде више ништа нисмо платили. Осим наших људи у локалу, али то је било минимално и неупоредиво мање од свих осталих председничких кандидата. Нисмо имали билбордове, нисмо имали оглас у новинама, нисмо имали ни један једини плакат, ни једну једину фотографију нашег председничког кандидата, ни један једини летак. Апсолутно нисмо ништа имали у тој предизборној кампањи. Па се питамо где је тај новац? Где су те паре? Нека нам покажу на ту кампању којим је то парам тим располагао, ја сам о томе одлучивао, ја сам о томе водио рачуна. Нека покажу где су те паре трошене и које су то паре. Срам их било, битанге једне, мисле да могу да раде све шта хоће и како хоће. Измишљају шта хоће. Мисле да зато што су на власти и зато што могу да ухапсе кога хоће и кажу: „Да, то је најгори криминалац“, а ви немате право да одговорите, да ће то довека да траје и да ће довека да измишљају. И замислите сада Драгољуб Милановић ће да се меша у политику Српске радикалне странке и он ће да води главну реч о томе. Он је био члан изборног штаба, али апсолутно све контакте сам ја имао са медијским кућама и много више са онима које су јуче објавиле те глупости него са онима које нису. Лично сам то обављао, нико друго то није радио. И нико други не сноси апсолутно никакву одговорност за то, а не видим што је имао најсиромашнију кампању, што га није било у медијима, а што је опет добио толики број гласова. Али очигледно је да је све могуће данас у Србији, па је могуће да такве ствари раде, јер су страх утерали у кости чини се свима и нико не сме да објави ништа другачије од онога што власт тражи и што власт хоће,“ истакао је Александар Вучић.

О криминализованом врху Владе говоре и светски медији, а не само радикали

Оптужују Шешеља и Томислава Николића што су највише сукоб мафијаша и убиство Зорана Ђинђића, а то је било очигледно свима који су пратили и анализирали оно што се догађа. Ђинђић је прво пристао да игра по мафијашким правилима, а онда је одлучио да се отараси својих сарадника, и логично је да то не може мирно да прође. Коментаришући оптужбе које су пристизале од ДОС-а, Томислав Николић је рекао: „Кажу, митинг је био планиран да изазове nerede, а када је било nerede после митинга Српске радикалне странке? Одржали смо их на стотине, да ли је био иједан митинг на коме се догодио било какав инцидент? Кажу, покушан је атентат у петак да би у недељу на митингу Српске радикалне странке била срушена власт. А зашто је онда

убијен Зоран Ђинђић када је Војислав Шешел већ био у Хагу? После тог убиства Шешел није могао да дође на власт, био је у Хагу. Какве су то конструкције? Полицијске? Војислав Шешел да дође убиством Зорана Ђинђића на власт!?

Овај министар Лечић за мене каже, пошто сам ја коментаришао да ће Зоран Ђинђић бити убијен, а Зоран Ђинђић је сам рекао Карли дел Понте да ће бити убијен, па је можда и он умешан у своје убиство, Лечић каже да се утврди да ли ја имам способност предсказања, па ако имам онда да ми се опрости, а ако немам да идем у затвор. Ја нисам од Тарабића, ја се само бавим озбиљно политиком, и сагледавам ситуацију из дана у дан, и видим ко се с ким дружи, ко с ким сарађује, ко кога напада, ко кога не дира, који су криминалци остали поштеђени, који су послови остали поштеђени, који су послови били угрођени, где су успели досовци да се увуку и да се тале са мафијашима, а где нису. Ето, тако то изгледа. Искрено да вам кажем, ако им падне на памет да било какав поступак поведу против странке или неког од нас лично, једва чекамо тај поступак, иза нас стоје на стотине исписаних страница о томе шта смо радили и шта смо говорили, на хиљаде страница, ни на једној од њих неће наћи нашу везу са криминалом него само нашу борбу против криминала, и тврдњу да је власт увек била повезана или умешана са криминалом, и онај бивши режим, и овај садашњи, досовски, повезани су са криминалом."

Да спрега организованог криминала и врха власти није никаква тајна и да је са њиховим сукобом који се све више заоштравао била упозната чак и јавност у свету, а да то само досовци покушавају да сакрију, сведочи писање лондонског „Гардијана“ непосредно после убиства Зорана Ђинђића. „Гардијан“ је тада писао да су се везе „земунског клана“ протезале до срца Владе Зорана Ђинђића и оцењује да то није никакво изненађење, с обзиром да је широко познато да је клан играо водећу улогу у устоличењу покојног премијера на функцију. Такође „Гардијан“ истиче да су се те везе, какве год оне биле, затегле до пуцања након што је Влада наредила реорганизацију „дрвених беретки“.

Занимљиво је и да су Ђинђићев сукоб са мафијом у Лондону предвидели десетак дана пре атентата. Ова вест је стигла на дан убиства и гласи: Лондонски институт за извештавање о рату и миру још је прошле недеље предвидео да ће букнути нови сукоб око поделе моћи у Србији између српског премијера и мафије и питање је да ли ће Зоран Ђинђић, у супротстављању снагама које је исувише дуго толеришао, заправо открити да оне имају већу моћ него што је има он сам.

Институт истражује и везе између различитих мафијашких и криминалних група у Србији и њихову улогу у шверцу дувана, наркотика и белог робља, које би, такође, могле бити умешане. Такође би могли бити одговорни и отуђени центри моћи у самој Влади, која све више трпи критике због наводне умешаности у нелегалне послове са сумњивим криминалним групама.

Према Институту, Влада обећава жесток обрачун са овим организацијама већ месецима, али још ништа конкретно не предузима и сматра да се у Србији данас поуздано не зна ко заиста има власт.

„Када кажете 'владе' ви, заправо, овде не знате на кога да мислите...“, навео је један западни дипломата у Београду. Сам Ђинђић је тврдио да мафија поседује бољу опрему за прислушкивање него српска полиција, а наводи се и да је 21. јануара, лист „Идентитет“ објавио наводни транскрипт премијеровог разговора са његовим сарадником. Овај лист је написао да им је материјал доставила „инострана обавештајна служба“, наводи Лондонски институт. Лондонски институт је још прошле недеље прорекао да „мирољубива ко-

егзистенција“ између мафије, Владе и ратних злочинаца неће још дуго потрајати.

На основу ових информација, следећи логику актуелне власти, могао би се извести закључак – да је и Лондон био умешан у организовање убиства Зорана Ђинђића с обзиром да су два значајна извора одатле предвидела да ће доћи до сукоба. Препоручујемо Лечићу да тражи да се и Лондонски институт изјасни о овоме.

Досовско обећање лудом радовање

Треба поставити питање – шта је досовска власт обећавала а шта је урадила када је у питању борба против криминала. Напад на политичке противнике је једино што Досовци раде, а од свега што је обећано ништа није урађено. За то што актуелна власт ништа није урадила не може да буде крива Српска радикална странка, она и њен лидер су им ставили све информације на располагање, али неким тада није одговарало да се упуштају у борбу за сузбијање криминала.

У јануару 2001. године, Зоран Ђинђић у свом експозеу, а касније и Владан Батић као будући министар правде најавили су да ће се испитати рад Службе државне безбедности, посебно у случајевима атентата на Славка Ђурувију и Вука Драшковића. Тада су рекли да су у питању само недеље када ће злочини бити разрешени. Жарко Јокановић је најављујући будућа задужења Душана Михајловића као министра полиције истакао да је први посао полиције да одговори на питање ко је убио новинара Славка Ђурувију, ко је организовао убиство четворице истакнутих чланова Српског покрета обнове на Ибарској магистралу и ко је киднаповао бившег председника Председништва Србије Ивана Стамболића. Јокановић је том приликом набројао и остале задатке министарства унутрашњих послова, међу којима су и заустављање организованог криминала, спречавање производње и кријумчарење дроге и оружја.

Годину дана касније, 9. јануара 2002. године, београдски недељник „Блиц“ је направио анализу шта је учињено од онога што је обећано. У тексту се истиче: „Премијер је приликом конституисања Владе Србије нагласио и да ће у области криминала прво бити решавана најтежа кривична дела, међу којима су приоритет убиство новинара Славка Ђурувије, убиства четворице чланова СПО на Ибарској магистралу, као и нестанак Ивана Стамболића, и да су у питању само недеље када ће злочини бити разрешени.

Педесет две недеље касније, МУП Србије углавном је критикован. Полиција је расписала и новчане награде за информације о овим и још неким тешким убиствима, али конкретни резултати су изостали. Министар полиције и лидер Нове демократије Душан Михајловић, најављује да је близу откривања починилаца убиства Ђурувије, али сем фото-робота осумњиченог, није било конкретнијих трагова. Када је у питању убиство чланова Српског покрета обнове, суђење је у току, полицијска истрага је завршена, а међу четвороричном оптужених за четвороструко убиство налази се и Раде Марковић, некадашњи први човек Државне безбедности, а после 500 дана нема ни нових детаља о отмици Ивана Стамболића.

У јавности се оцењује да реформе у МУП Србије само започете током прошле године и да су кадрови којима управља министар Михајловић, ипак у великом броју остали непромењени, а да се са таквим сарадницима не може далеко.

Стање у правосуђу је још један осетљив део друштвеног система у коме су започете реформе. Српски министар правде Владан Батић направио је 'резове' у виду спискова судија који су разрешени дужности, али је с друге стране, за оне који остану на послу, најавио боље дане и плате од 1.000 немачких марака."

СРПСКИ РАДИКАЛИ ПОДНЕЛИ

Српска радикална странка поднела је тужбе против Небојше Човића, Душана Михајловића, Драгана Веселинова, Слободана Орлића, Љиљане Несћоровић и главног и одговорног уредника београдског дневника „Експрес“, због лажних и неистинитих изјава које су износили у јавности

Српска радикална странка поднела је тужбе против свих који су ванредно стање искористили за жесток политички прогон ове странке, који су ванредно стање искористили да што више оклеветају и изнесу што више лажних и неистинитих изјава на рачун др Војислава Шешеља и српских радикала. Тврдње различитих досовских лидера и лидерчиња у свакодневним јавним наступима створиле су атмосферу линча, нетрпеливости, медијског прогона, док са друге стране Војислав Шешељ, прво - нема никаквих могућности да изнесе своје ставове јер се налази у Хагу, а друго - Српска радикална странка се већ две године налази под медијском блокадом која је у периоду ванредног стања достигла свој врхунац.

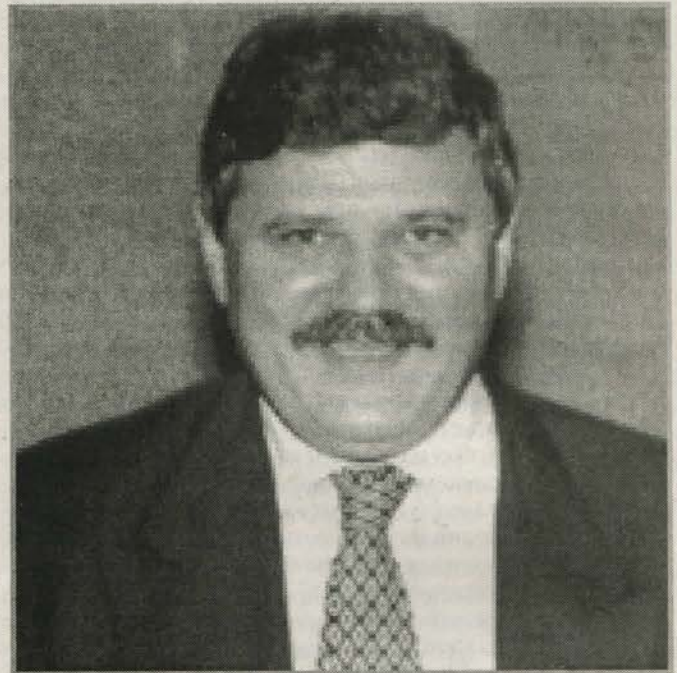
Актуелна власт се понаша по принципу – запушите им уста, вежите им руке и ноге, и нападајте их, лагајте их што више. У ванредном стању је све дозвољено за власт, остали немају никаква права.

Српска радикална странка је поднела тужбе због кривичног дела клевете, против Небојше Човића, Душана Михајловића, Драгана Веселинова, Слободана Орлића, Љиљане Несћоровић и против главног и одговорног уредника дневног листа „Експрес“. Неистините тврдње које су ови представници власти износили, а које су сви медији пренели, учињене су у време ванредног стања и у фази преткривичног поступка против осумњичених за убиство председника Владе Републике Србије Зорана Ђинђића. То је изричито забрањено Законом о уређењу судова и Законом о јавном тужилаштву.

Против Небојше Човића је поднета тужба јер је оптужио Војислава Шешеља да је политички инспиратор убиства председника Владе Републике Србије, Зорана Ђинђића. Човић је крајем марта изјавио: „Те групе и БИА су смишљале како да свађају политичаре ДОС-а, укључујући и оптужбе које је лидер радикала, Војислав Шешељ износио против мене средином прошле године. Када је почело то са Шешељем до мене је стигла информација да Шешељ то ради заједно са Душаном Спасојевићем и Легијом. И ја сам на Савету за државну безбедност јасно рекао да ћу отићи да питам Легију. Наравно, рекао ми је да он нема везе са тим. Ја сам га тада упозорио да се не играју и да ће одговарати.“

Почетком априла изјавио је „да је политичка осовина и подршка организације око убиства српског премијера Зорана Ђинђића био лидер Српске радикалне странке Војислав Шешељ“, и „да је убијени вођа земунског клана Душан Спасојевић – Шиптар финансирао Шешеља, и додао да не зна да ли је финансирао и Српску радикалну странку.“ Ове Човићеве тврдње пренеле су све дневне новине.

Против министра унутрашњих послова и Душана Михајловића Српска радикална странка је поднела тужбу јер је Министарство унутрашњих послова објавило 31. марта ове године званично саопштење у којем се износи неистините тврдње о Српској радикалној странци. Саопштење је у целини прочитано у ударним информативним емисијама на готово свим електронским медијима у Србији, а сутрадан су га пренеле и све дневне новине. Саопштење је објављено и на

сајту Владе Републике Србије. У новинама су осванули наслови „Убијао за ЈУЛ, СПС Милошевиће и СРС“, „Убијали и по свету“, „Политички злочини“, итд.

У том саопштењу износи се неистините тврдње о Српској радикалној странци, а самим тим и члановима Српске радикалне странке и председнику Српске радикалне странке проф. др Војиславу Шешељу. Душан Михајловић је лично одговоран за све тврдње изнете у званичном саопштењу. Без његовог знања нико не би смео да наведено саопштење достави свим медијима, нити да га учини доступним јавности. Изнете и пренете неистините тврдње које штете части и угледу чланова Српске радикалне странке и око милион грађана Србије који су пре неколико месеци гласили за проф. др Војислава Шешеља гласе:

„МУП Србије јуче је саопштио да током истраге свакодневно добија нове информације које јасно указују да је убиство премијера Ђинђића део завере такозваних патриотских снага предвођених ратним злочинцима, ратним профитерима, покровитељима и инспираторима политике злочина из редова партија режима Слободана Милошевића.“

Сведоци откривања најмонструознијих злочина говоре о снажним везама наводних заштитника националних интереса српског народа с Милорадом Луковићем Легијом и појединим припадницима „дрвених беретки“.

Те лажне патриоте су у сарадњи с криминалним бандама, пре свега земунском, у име брачног пара Милошевић - Марковић, али и за потребе ЈУЛ, СПС и СРС убијали политичке противнике и неистомишљенике, пребијали присталице опозиционих партија и малтретирали грађане који су им се противили...”

ТУЖБЕ ЗБОГ КЛЕВЕТЕ

Министар пољопривреде и водопривреде у Влади Републике Србије Драган Веселинов, 25. марта ове године, такође је изнео лажне тврдње против српских радикала и лидера странке. Његову изјаву су пренеле све дневне новине под насловима: „Клан финансирао радикале“, „Земунски клан финансирао радикале“, „Веселинов: сумњиве финансије СРС“, „Мафија је снабдевала радикале новцем и информацијама“, „Све јаснија позадина финансирања СРС и ССЈ“.

Веселинов је изјавио следеће: „Сада је јасно да се Српска радикална странка финансира новцем „земунског клана“ из Шилерове улице, тамо где су становали Душан Спасојевић Шиптар и Милорад Луковић Легија.“

Радикали су новцем од продаје дроге школској деци, градили свој политички утицај. Шешељ је добијао и информације од овог клана о томе ко је кога у подземљу убио, да би се хвалисао како он то боље зна од полиције, не би ли је компромитовао.

Ова коалиција наводи да је Шешељева странка била од режима задужена за борбу против демократских снага у земљи и у ту сврху је од тајне службе добила аутоматско оружје.

Ова партија је од брачног пара Милошевић - Марковић од првих дана оснивања била паравојна организација задужена за решетање припадника других народа изван Србије, посебно у Хрватској и БиХ, док је у Србији несметано парадирала са машинкама и стварала амбијент за исељавања Срба, Хрвата, Мађара и других народа из Војводине“.

Слободан Орлић из Социјалдемократске партије, често је, кад год је могао, давао лажне изјаве против Српске радикалне странке и др Војислава Шешеља, тврдећи да су у редовима ове странке инспиратори атентата на Ђинђића. Његове изјаве преносили су сви медији. У листу „Блиц њуз“ од 26. марта ове године, објављена је следећа Орлићева изјава: „Политички инспиратори атентата на премијера Србије Зорана Ђинђића налазе се у редовима, првенствено српских радикала и Странке српског јединства. Представници СРС и ССЈ протеклих месеци сами су дефинисали циљеве крвавог пролећа. Дестабилизација власти, прекид сарадње с Хашким трибуналом, распад, изолација Србије и уклањање премијера носиоца реформског курса и главне препреке остваривању њихових намера је био њихов сценарио“.

Љиљана Несторовић портпарол исте странке коју су преотели од Вука Обрадовића, са бирачким телом 0,00000001 одсто, такође се устремила на лидера странке који је на последњим изборима добио подршку више од милион бирача. И њене изјаве су пренеле готово сви медији. Цитирамо текст из „Вечерњих новости“ од 26. марта, који је објављен са наднасловом „Љиљана Несторовић оптужила СРС и ССЈ“ и насловом „Требало их забранити ...“, а који гласи:

„Портпарол Социјалдемократске партије Љиљана Несторовић изјавила је јуче да су Српска радикална странка и Странка српског јединства „фашистичке организације чије је деловање требало да преиспитају надлежни државни органи после 5. октобра 2000. године.“

Несторовић је на конференцији за новинаре нагласила да је лидер радикала Војислав Шешељ у изјавама за јавност, непосредно пре одласка у Хаг, најављивао Ђинђићеву ликвидацију, док су остали челници СРС стварали атмосферу линча“.

Цитираћемо и лажи које је објавио дневни лист „Експрес“. У броју од 26. марта објављен је текст са наднасловом „У истрази поводом убиства српског премијера све више доказа да је атентат имао и политичко залеђе“ и насловом „Мафија планирала да Шешељ преузме власт“ који по свим професионалним критеријумима представља став и тврдњу који потичу од листа „Експрес“. У тексту се износе и преносе тврдње до којих је „Експрес“ дошао и оне су аутентично „Експресове“. У тексту се, поред осталог, истиче:

„Сада је већ јасно да је убиство премијера Србије имало политичку позадину. План је предвиђао да земунски клан убије Ђинђића 21. фебруара, када је Дејан Миленковић Бази налетео на његову колону на аутопуту, затим су веровали да ће се на митингу СРС у Београду, који је одржан три дана касније, окупити 100.000 људи, када би Легија и Спасојевић направили велики инцидент и помогли Војиславу Шешељу да уз помоћ улице преузме власт у Србији. Да је убиство Ђинђића дуго припремано говори податак да су Легија и Спасојевић пратили Ђинђића и на Копаонику, где је он на фудбалској утакмици против екипе Жандармерије сломио ногу - сазнаје Експрес.“

ОТВОРЕНО ПИСМО

Томислав Николић, заменик председника Српске радикалне странке упутио је 2. априла ове године отворено писмо председнику Уставног суда Републике Србије Слободану Вучевићу због његовог „ћушања” Уставног суда

Томислав Николић у отвореном писму Слободану Вучевићу, председнику Уставног суда Републике Србије истиче: „Господине Вучевићу, гласао сам за одлуку Народне скупштине да будете разрешени са функције судије Уставног суда Републике Србије. Гласао сам и против одлуке Народне скупштине Републике Србије која је, по мени, супротна Уставу, а којом је одлука о вашем разрешењу стављена ван снаге.

То је произвело ваш повратак у Уставни суд Републике Србије без избора и избор за председника тог суда. Ваше додашање, а и касније политичко ангажовање уверили су ме да сам, поступајући по савести, гласао исправно. (Да вас подсетим да сте јавно одобравали све противуставне потезе Мила Ђукановића, да је ваше име било на списку познатих грађана Србије – министара, судија, гувернера Народне банке, који су путем медија позивали у редове политичке организације Г17+, итд.)

У протеклих неколико дана у јавности сте коментарисали изјаве неких политичара да треба забранити Српску радикалну странку, мада се нико није обратио Уставном суду са таквим предлогом. Зашто? Зашто ни у време Милошевића, а ни данас, нисте успели да budete само судија који је изнад својих политичких интереса, који оцењује уставност и законитост без обзира на име и презиме предлагача и његову политичку припадност. Зашто никада нисте коментарисали и осудили стање да Република Србија више од годину дана није имала свој Уставни суд?

Да вас подсетим да је Српска радикална странка поднела 10 предлога за оцену уставности и законитости: 1) Предлог за оцењивање уставности и законитости Одлуке о изменама и допунама Пословника Народне скупштине Републике Србије („Службени гласник РС”, број 15/2001), поднет 7. марта 2001. године, 2) Предлог за оцењивање уставности и

НИКОЛИЋА ВУЧЕТИЋУ

законитости Уредбе о посебним условима и начину увоза, прераде, дистрибуције и промета нафте, односно нафтних деривата („Службени гласник РС”, бр. 16/2001, 23/2001 и 28/2002), поднет 02. јула 2002. године, 3) Предлог за оцену уставности и законитости Уредбе о условиома и начину обрачунавања јавних прихода, садржини и начину вођења евиденције за промет робе са АП Косово и Метохија („Службени гласник РС”, бр. 48/2001 и 26/2002), поднет 2. јула 2002. године, 4) Предлог за оцену уставности и законитости Уредбе о привременим условима продаје одређене робе („Службени гласник РС”, бр. 24/2001 и 62/2002), поднет 2. јула 2002. године, 5) Предлог за оцену уставности и законитости Уредбе о условима и начину обрачунавања јавних прихода, садржини и начину вођења евиденције за робу која се упућује, односно продаје лицима са територије АП Косово и Метохија („Службени гласник РС”, бр. 33/2001), поднет 2. јула 2002. године, 6) Предлог за оцену уставности и законитости Уредбе о стављању на увид одређених досијеа вођених о грађанима Републике Србије у Служби државне безбедност

ванредног стања („Службени гласник РС”, број 21/2003 од 12. марта 2003. године) и Наредбе о посебним мерама које се примењују за време ванредног стања („Службени гласник РС”, бр. 22/2003), поднет 13. марта 2003. године.

О овим предлозима Уставни суд Републике Србије није одлучио само зато што их је поднела Српска радикална странка. Како другачије да тумачим „ћутање” Уставног суда Републике Србије поводом оспоравања да у раду Народне скупштине (доношењу одлука, закона а можда и Предлога устава) учествују грађани који нису народни посланици. У случајевима када је подносилац предлога била друга политичка странка, а поводом истих предмета, обавештавали сте јавност, одржавали седнице...

Да сте се уздигли изнад својих политичких опредељења и донели одлуке, макар по предлозима под бројевима 1, 2, 7, 8, и 10, спречили бисте хаос и незаконоје који владају Србијом. Колика је ваша одговорност за нестабилне политичке прилике и сукобе који Србију бацају на колена? Настале су зато што сви мисле да су у праву а Уставни суд Републике Ср-

(„Службени гласник РС”, бр. 30/2001 и 31/2001), поднет 2. јула 2002. године, 7) Предлог за оцену уставности Одлуке о изменама и допунама Пословника Народне скупштине Републике Србије („Службени гласник РС”, број 59/01) и Одлуке о изменама и допунама Пословника Народне скупштине Републике Србије („Службени гласник РС”, бр. 30/02), поднет 17. јула 2002. године, 8) Предлог за оцењивање уставности и законитости Закона и Одлука које је донела Народна скупштина Републике Србије од 22. маја 2002. године који су објављени у „Службеном гласнику РС” бр. 27/2002 до 42/2002, поднет 14. августа 2002. године, 9) Предлог за оцењивање уставности констатовања усвајања текста Уставне повеље државне заједнице Србије и Црне Горе на седници Народне скупштине Републике Србије од 27. јануара 2003. године, поднет 5. фебруара 2003. године, 10) Предлог за оцењивање уставности и законитости Одлуке о проглашењу

бије „ћути”? Зашто вам тако тешко пада да браните Устав који сте чак и писали? Зашто нисте ни покушали да вратите поверење грађана у највишу судску инстанцу, и најважнију институцију државе која мора да спречи кршење и пружи ефикасну заштиту уставности и законитости, као важну гаранцију за слободу и права човека и грађанина?

Не видим други разлог за ваше ћутање осим ако вам неко не дозвољава да радите по Уставу и савести. Да ли мислите да сте некоме нешто дужни за свој избор? Да ли вас уцењују, да ли вам прете?

Именујте их да се заједно боримо за државу у којој ће владати право а не политичка самовоља групе која и уз вашу ћутњу признаје да чини неуставне потезе, али их правда повећаним приходима буџета.” написао је заменик председника Српске радикалне странке Томислав Николић у отвореном писму упућеном председнику Уставног суда Србије.

ТАКО ЈЕ ГОВОРИО ШЕШЕЉ

Све важне информације које је добијао др Војислав Шешељ од људи из управних, безбедносних и правосудних структура система, одмах је износио у јавност, а о својим сазнањима је својевремено обавестио и Министарство унутрашњих послова. Међутим, нико од надлежних тада ништа није урадио да се расветле највећи злочини и да се организовани криминал сузбије. Данас иштински надлежни органи хајсе управо према њим подацима које је саопштавао Шешељ, заобилазећи још увек одређене криминалне жртве и људе из власништва који су умешани. Шешељ је често иштинцао да су кључни мафијашки Сиванко Суботић Цане, Филип Цетићер, Драгољуб Марковић – Кривопродук, а да они своју моћ заснивају на државној безбедности и на кругу људи око ДБ-а, као што су Јовица Сиванић, Франко Симачић – Френки, Милорад Луковић – Легија, ...

Криминалци из врха ДОС-а воде праву медијску хајку против др Војислава Шешеља и Српске радикалне странке, а ускраћено им је свако право да одговоре на стравичне оптужбе које се приписују пре свега председнику странке. Оптужују управо оног који сво време указује управо на те криминалце које власт данас хапси и на злочине које су они починили и на начин како функционише организо-

вани криминал. Али проблем је што је указивао и на власт, без чије сарадње и подршке организовани криминал не може да постоји.

Управо је то разлог што су се досовци посебно обрушили на др Војислава Шешеља и српске радикале, јер су они једини водећи непомирљиву борбу против организованог криминала објављивали нимало пријатне информације и сазнања о мафији у чијим су редовима многи припадници власти. Они сада њега, јединог који је имао храбрости, који се бескомпромисно борио да саче зло, покушавају да повежу са тим окорелим криминалцима, досовским пријатељима и сарадницима. Свим средствима нападају Војислава Шешеља сада када је у Хагу и када нема могућности да им одговори, када не може да се брани.

О свему овоме што они данас, наводно, изненађено откривају, а све су и сами знали, говорио је Шешељ на конференцијама за новинаре, на скупштинским седницама, а они су само са подмехом коментарисали, и ни прстом нису мрднули да било шта учине. Шешељ је најжешће нападао и Легију и Спасојевића и Чумета, и Станка Суботића Цанета, Филипа Цетићера, Драгољуба Марковића, и многе друге који они сада и не помињу, у време када су им представници власти изрицали хвалоспеве и здушно их штитили.

Сви сте имали прилику да чујете или прочитате макар нешто (с обзиром да су и тада српски радикали били под медијском блокадом) од информација и података до којих је дошао Шешељ о спрези власти и организованог криминала. Подсетићемо вас на део информација које је др Војислав Шешељ добијао од часних и поштених људи из управних, безбедносних и правосудних структура система, и које је износио у јавност. Шешељу су податке достављали они људи који су спроводили истраге, откривали кривце, а онда је са врха стизао налог да то мора да се прекине.

Напоре др Шешеља на раскривању мафије нико никада неће моћи да оспори, ма колико се трудио. Борба коју др Војислав Шешељ и Српска радикална странка воде против организованог криминала не може се негирати и поништити као што мисле неки криминалци из власти. Све што је лидер српских радикала изговорио остало је забележено у књигама, медијима, стенографским белешкама са скупштинских седница. Али остале су забележене и изјаве представника ДОС-а из времена када је владала идилја између власти и највећих криминалаца, остало је забележено ко је покушавао да блокира покушаје да се дође до чињеница, остало је забележено ко је отворено хвалио, бранио, уздицао и штитио оне који се данас проглашавају за највеће криминалце. Од тога ова власт не може да побегне.

Ко чини мафију

О убиству министра одбране Павла Булатовића надлежни органи још увек нису дали никакву информацију. До значајних података о овом убиству дошли су чланови Анкетног одбора Савезне скупштине који су утврђивали околности везане за убиство, на чијем челу је био др Војисла Шешељ. Међутим, Анкетни одбор је дошао не само до података који су везане за ово убиство већ и до података који упућују на актере и других убистава у нашој земљи. Трагови увек воде ка истом кругу људи – то су мафијашки босови Станко Суботић Цане, Филип Цеpter, Драгољуб Марковић Крмиво продукт, а инструмент мафије су Јовица Станишић, Франко Симатовић Френки, Милорад Луковић Легија итд.

Књига „Убиство министра одбране Павла Булатовића“, издата 2002. године, у којој се налазе и стенографске белешке са заседања анкетних одбора Савезне скупштине који су утврђивали чињенице и околности везане за убиство Павла Булатовића, где су саслушани сви високи војни и полицијски функционери претходне и садашње власти, представља први званичан документ који потврђује да у земљи постоје организовани криминал који је у тесној спрези са врхом власти. Вероватно се сећате какву су буку дизали представници актуелне власти поводом тога што су објављене стенографске белешке. Запитајте се зашто? Које је било у интересу да настави са заташкавањем?

У предговору који је др Војислав Шешељ написао за ову књигу, он поред осталог истиче: „Мафија је и раније играла улогу у свим друштвеним процесима, поткупљивала поједине политичаре, интересне групе организовала и овладала појединим институцијама. Њен уплив се свуда осећао, али ипак није била јединствена нити се усуђивала да се отворено експонира на јавној политичкој сцени.

Међутим, петооктобарска досманлијска револуција њен је директни продукт, као и структура власти израсла на упадима до зуба наоружаних банди у установе политичке и фи-

нансијске моћи и утицаја. Досманлијски кризни штабови инаугурисали су нови облик неограничене владавине, самовољу безобзирних и бескрупулозних. На њиховом челу нашло се мафијашко чедо – Зоран Ђинђић, годинама негован и припреман да у име мафије преузме главну државну функцију и легализује мафијашка правила игре и обрасце понашања. Његов пандан у Црној Гори је Мило Ђукановић, а претеча Милорад Додик у Републици Српској, која је претходно послужила као експериментални полигон. Суштински, сва власт је у рукама мафијашког тријумвирата који чине Станко Суботић Цане, Филип Цеpter и Јовица Станишић. Целокупно криминално подземље је под њиховом контролом, данас неупоредиво израженије него у време режима Слободана Милошевића.

Та мафија је од народа опљачкала милијарде долара и ликвидирала неколико стотина људи. Скоро сва до данас неразјашњена убиства, изведена на спектакуларан начин и уз велику буку, њено су дело. Ко год јој се испречи на путу или умеша у монопол над трговином нафтом, дуваном, дрогом, оружјем, лековима итд., завршава са рафалом у грудима на београдском асфалту или са тешким бетонским чизмама на дну Дунава. Мафијашки тутори Зорана Ђинђића убили су Радована Стојчића Бацу, Ивана Стамболића, Павла Булатовића, Момира Гавриловића, извели атентат на Ибарској магистрала, а Ђинђић их штити, покрива и прикрива. Заклиње се у њих као у хероје досманлијске револуције.

На седници Већа грађана Савезне скупштине 25. фебруара 2002. године, на којој се расправљало о захтеву Српске радикалне странке за формирање анкетних одбора који би утврђивали околности везане за убиство министра одбране Павла Булатовића, др Шешељ је истакао: „Мафија је овладала скоро свим сегментима друштвеног живота и Србије и Црне Горе. Та мафија није одједном настала, није с неба пала, она се више од једне деценије постепено формирала и опште је позната чињеница да су главни мафијашки босови у нашој земљи – Станко Суботић Цане, Филип Цеpter, Драгољуб Марковић звани Крмиво продукт, шеф сурчинске

мафије. Мафија се формирала на монополизацији шверца цигарета, нафте, дроге и оружја.

Мафија постоји у свим земљама, неким више, неким мање, али код нас је основни проблем што је мафија овладала државом, што мафија контролише државу. Како је мафија успела да овлада државом? Тако што је прво овладала, пре свега, тајном полицијом, али и осталим полицијским структурама. Основни инструмент мафије у нашој земљи су главни бивши и садашњи полицијски функционери: Јовица Станишић, Франко Симатовић Френки, Милорад Луковић Легија, Михаљ Кертес, Драган Васиљковић звани „капетан Драган“, Горан Петровић, Зоран Мијатовић, Брацановић, Попивоца, Драган Филиповић Фића итд.

Та мафија стоји иза многих спектакуларних убистава протеклих година. Пре свега, најзначајнија од тих убистава, са највећим негативним ефектом на целокупну јавност и друштво у целини, било је убиство полицијског генерала Радована Стојчића Баце. Генерал Баца био је директно повезан са Станком Суботићем Цанетом у шверцу дувана. Када су се посвађали Цане је ликвидирао Бацу.

Легија – организатор атентата на Ибарској магистрали

Милорад Луковић Легија је глани организатор атентата на Ибарској магистрали и атентата у Будви. Та мафија је отела и ликвидирала Ивана Стамболића 28 дана уочи септембарских избора 2000. године. Онда када се знало да је Кошћуница дефинитивно кандидат ДОС-а за председника Републике, када су све партије завршиле са својим посланичким листама, онда када смо били потпуно начисто да Иван Стамболић неће нигде бити никакав кандидат, он је киднапован и ликвидира, јер је мафија знала да тежег удараца Слободан Милошевић у предизборној кампањи не може да добије. Да је Милошевић хтео да ликвидира, ликвидирао би Кошћуницу, Ђинђића, можда би и мене, знате да му је то била намера. Али, где се то ликвидирају политички противници 28 дана пред изборе. Симптоматично је то што годину и по дана после ликвидације Ивана Стамболића истражни органи нису успели ништа да открију. Зашто? Зато што је онај ко прикрива отмицу и ликвидацију Ивана Стамболића много снажнији, много већу моћ има од истражних органа.

Што се тиче Ибарске магистрале, и Анкетни одбор Републике Србије који је формиран крајем 2000. године и завршио свој рад, али никада Скупштина у новом сазиву није хтела да стави у дневни ред његов Извештај, установио је да је Милорад Луковић Легија један од главних организатора ликвидације на Ибарској магистрали.

Људи који су осумњичени за будвански атентат, најближу су пријатељи, чак и сродници Милорада Луковића Легије, а за тог истог Легију, Зоран Ђинђић даје отворене изјаве у јавности да му је близак пријатељ и да је легенда петоктобарске револуције. И то је основ по којем је Милорад Луковић Легија заштићен од било какавог кривичног гоњења.

Овде постоји и овај фактор који су успела да утврде оба анкетна одбора Савезне скупштине, али о томе ће бити посебна расправа, па вас ја сада не бих замарао, али не могу да избегнем да овде не укажем и на чињеницу да је у августу прошле године ликвидира бивши високи функционер УДБ-е Момир Гавриловић, зато што се непосредно пре тога сусрео са Војиславом Кошћуницом председником Савезне Републике Југославије, и Кошћуници пружио извесне податке о мафијашком деловању, а још више података и докумената био спреман да му стави на располагање.

Када је убијен Момир Гавриловић, истрага је у старту блокирана, а кроз режимске досовске медије је потенцирано само питање што се Кошћуница састајао са Гавриловићем, уместо питања што је Гавриловић ликвидира. Зид ћутања.

Та мафија која делује у Србији чврсто је везана са мафијом из Црне Горе, почевши од оних ликвидираних, Горана Жугића, Дарка Распоповића Белог, Вујовића. Када је убијен криминалац Вујовић, на његову сахрану су заједно, малтене руку под руку, ишли Мило Ђукановић и Зоран Ђинђић и присуствовали у расколничкој цркви опелу које је држао расколнички митрополит Мираш Дедејић.

Та мафија је везана са Браном Мићуновићем, са Иваном Делићем итд. Пре неколико дана, високи функционери Министарства унутрашњих послова Црне Горе долазили су у Београд да се са Душаном Михајловићем и његовим другим сарадницима из полиције договарају како да заташкају нека тешка убиства и друге криминалне радње, које су почеле да излазе на светлост дана. Та мафија делује и у Републици Српској и главни шеф тамошње мафије је Милорад Додик.

Та мафија је својевремено била везана и са многим ратним злочинцима, криминалцима. Није ни чудно што се не расветљава отмица муслимана у Штрпцима, зато што је непосредни извршилац веома близак рођак Сретену Лукићу, генералу полиције, кључном човеку данашње полиције Србије, а што је главни организатор пуковник Љубиша Беара, бивши високи функционер Савеза комуниста покрета за Југославију. Тај Љубиша Беара се најчешће помиње у ислеђивању генерал Крстића пред Хашким трибуналом, добио сам тај документ – генерал Крстић је добио 46 година затвора зато што је формално био командант Дринског корпуса, па

евентуално морао да зна за ликвидацију, или није покушао да је спречи, а човек који је директно организовао ликвидацију Љубиша Беара уопште још ниједном није прозван."

Подземље делује паралелно у Србији, Црној Гори и Републици Српској

На расправи о Извештају анкетних одбора и резултатима до којих су дошли, др Шешел је износећи експозе о раду анкетних одбора рекао: „Који је основни резултат рада анкетних одбора? У овој земљи постоји један веома моћан фактор који делује из подземља и који управља гланим финансијским и криминалним токовима. Тај фактор делује паралелно у Србији и у Црној Гори. Режији у Србији и у Црној Гори су веома често у сукобу, чак можда континуирано у сукобу, али је мафија јединствена.

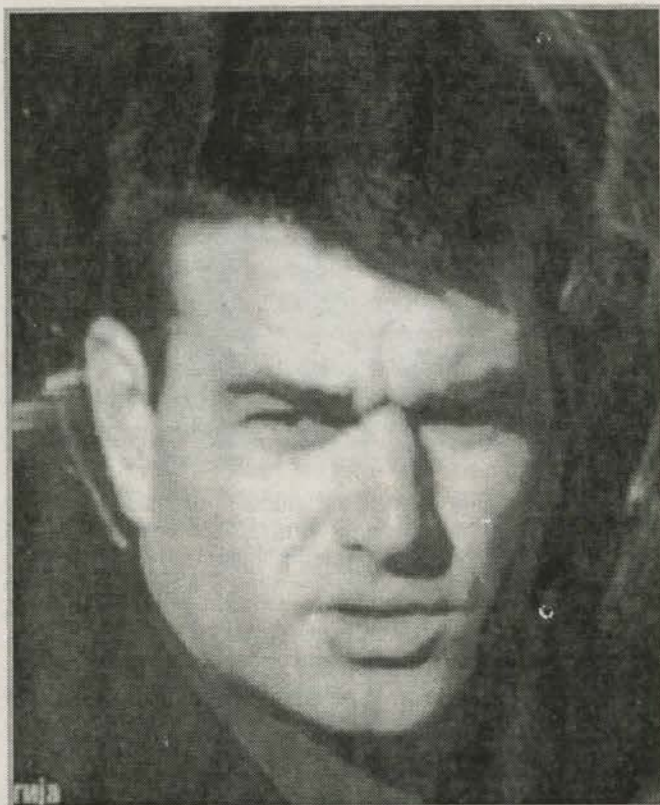
Основни резултат до кога смо дошли одмах на почетку рада је сазнање да су наше војне и полицијске службе у стању за неколико дана да расветле ово убиство, када би било политичке воље да се убиство заиста расветли. Међу војним и цивилним полицијским службама није било скоро никакве сарадње. Војска је дошла до извесних резултата, полиција у Србији и Црној Гори уопште на томе није радила. Никакав резултат нису били у стању да пружи члановима Анкетног одбора, а министар унутрашњих послова Републике Србије Душан Михајловић, тврдио је све време да то уопште није у надлежности цивилне полиције, иако је раније давао другачије изјаве, иако је јавно расписивао награду од 300.000 марака ко пружи информације о убиству Павла Булатовића.

Закључак из те чињенице – систематски је заташкавана ликвидација Павла Булатовића. Тај неформални фактор моћи и утицаја је јачи од институција система. Он је био јак и под прошлим режимом. Под овим режимом је још јачи. Чак постоји основана претпоставка да је управо тај фактор моћи и утицаја извршио смену режима, толико је моћан.

Који су мотиви за убиство Павла Булатовића? Они су криминалне природе. Где је криминални фактор био заинтересован за нестанак Павла Булатовића? У сфери располагања финансијским средствима савезног буџета. Буџетска ставка која се односи на Војску Југославије је далеко највећа буџетска ставка, две трећине укупног буџета. Војска има огромне набавке. Тамо где се реализују те набавке окупља се мафија, мафија покушава да успостави монопол, мафија разним методама изнуђује наруџбе одређених роба. Некад уценама некада поткупљивањима. Павле Булатовић је пао као жртва те мафије, јер још по неким питањима није попустио.

Павла Булатовића је по свим информацијама ликвидирао познати криминалац Иван Делић. Иван Делић је убио многе друге људе, он убија по наруџби моћних фактора из Црне Горе и из Србије. Који је круг људи с којима се дружи Иван Делић? Прво то су неки људи који су сада већ мртви – Дарко Распоповић Бели, високи функционер УДБ-е Црне Горе, Горан Жугић, високи функционер МУП-а Црне Горе, Вујовић. Делић је у Београду био најближи Воји Раичевићу, познатијем под именом Воја Американац, за кога се зна да је починио многа убиства у Београду.

Који је круг људи који је близак овима у Црној Гори с ове стране у Србији. То су Јовица Станишић, Франко Симатовић Френки, Милорад Луковић Легија итд. Шта је заједничко овим криминалним факторима Србије и Црне Горе? Заједничке су главне газде – Станко Суботић Цане, Филип Цегтер, Драгољуб Марковић Кривопродукт. То је општа слика мафије, криминала који угрожава и Србију и Црну Гору. Наравно, они имају своју мрежу разапету и у Републи-

ци Српској. Тамо је Милорад Додик на челу те мреже, а човек за мафијаше из Републике Српске и Србије је овај Јањушевић, који је сада и члан владине Комисије за контролу рада Службе државне безбедности у Србији. То су опште чињенице до којих је дошао Анкетни одбор."

Како је смењен Станишић

У расправи о резултатима рада анкетних одбора, Војислав Шешел је упозорио да су још увек на слободи они који убијају. Указао је на чињеницу колико је Јовица Станишић био моћан и како је било тешко да се смени са функције шефа ДБ-а. Шешел је поново инсистирао да је Легија организатор злочина на Ибарској магистралу, а да актуелна власт ништа не чини. „Онај ко је раније убијао, убија и сада, и његова позиција је само ојачала. Ја се сећам какве је било муке са сменом Јовице Станишића. Слободан Милошевић није смео да смени Јовицу Станишића, јер је Јовица био држава у држави. И данас је Јовица Станишић држава у држави. Није била довољна смена Јовице Станишића, требало је све његове људе сменити. Е, то није стигао да уради. Само једног човека сменити није било довољно.

У тајности је Влада донела одлуку о смени Јовице Станишића. Знали смо само Милошевић, Мирко Марјановић и ја, до седнице Владе. Одмах је спроведена одлука јер нисмо веровали ни неким министрима у Влади, да не говорим о службеницима у Влади, о генералном секретару итд. Генерални секретар није позиван. Звали смо заменика генералног секретара да сачини тај папир, одлуку о смени, јер нисмо имали поверење ни у генералног секретара. У таквој атмосфери се то одвијало.

Знаете, Легија једини има црвену ружу на врату. Дајте, нађите још једног човека са црвеном ружом, па ћете нас поколебати у уверењу да је он лично био на Ибарској магистралу у време атентата. Што га не нађете? Нисте у стању. Зашто још ниједно убиство није раскринкано?"

Још 2001. године Војислав Шешељ је указивао на Легију и Френкија. На конференцији за новинаре која је одржана 19. априла 2001. године Шешељ је прво прокоментарисао најављени Закон о заштити сведока, а онда критиковао власт зато што штити Легију. „Ово што је најавио Владан Батић, Закон о заштити сведока, они би хтели да криминалце који су из ДОС-а заштите, ослободе одговорности за ранија тешка кривична дела, укључујући и убиства ако они прихвате да сведоче против неких других. Најчешће би то била лажна сведочења, јер код криминалаца нема морала. Добије задатак да лажно сведочи и завршава на суду и као он је ослобођен одговорности што је у томе учествовао. То је суштина.

А ви знате да су под њиховом заштитом многи људи до којих је изгледа стигла истрага о атентату на Ибарској магистрала. ДОС би да гађа на Милошевића и Радета Марковића, а хтео би да заштити неке људе који су учествовали у досовском пучу 5. октобра. А ти људи нису ујутру 5. октобра врбовани да учествују у пучу, то врбовање је морало почети раније, много раније, месецима, па чак и годину дана раније. И није случајно што се поклапа са атентатом на Ибарској магистрала, није нимало случајно што су они криминалци који су осумњичени за атентат у Будви на Вука Драшковића сад сви у банди Владана Батића. То није нимало случајно, и није случајно што ови ништа не откривају по питању отмице Ивана Стамболића.

Коме је највише одговарала та отмица? Знате, ја мислим да прилично познајем Милошевића колико сам могао кроз те директне контакте. Њему се свашта може спочитати, али није глуп. Који је тежи ударац он могао да добије у предизборној кампањи од отмице Ивана Стамболића? Да ли је могло бити тежег ударца за њега? Многе мистерије су овде исплетене, а ДОС спречава да се оне разјасне. ДОС то систематски спречава. Видите тог човека који има истетовирану црвену ружу на врату нико не приводи.

Новинар: Да ли верујете да ће тај човек да сведочи око случаја на Ибарској магистрала?

Др Шешељ: Знате шта, до сада ствари указују да је он извршилац, а не сведок. Ту постоје конкретне оптужбе против једног броја људи, конкретне правне оптужбе и постоје политичке оптужбе којима се гађа на Милошевића. А постоје и карике које недостају. Те карике које недостају вештачки прикрива ДОС. ДОС штити своје људе који су у томе учествовали. Озбиљну истрагу може да проведе само неко ко лично није заинтересован за исход истраге. Неко ко нема постављен задатак у истрази. Твој задатак у истрази је да докажеш да је тај и тај то урадио. Не, то мора да води неко ко не зна унапред и нема задатог кривца, него истрагом долази до кривца.

Ћинђић штити Легију и Френкија

Новинар: Могу ли да закључим да ви сматрате да је ДОС одговоран за отмицу Ивана Стамболића?

Др Шешељ: Не могу ја то да тврдим, ја вам само говорим о својим размишљањима и о некој елементарној логици. Ја могу сад с пуним правом да тврдим да су неки ДОС-ови људи и учесници петооктобарског пуча учествовали у атентату на Вука Драшковића. Могу да вам тврдим да су они који су осумњичени за атентат у Будви на Вука Драшковића сада у банди Владана Батића. За Ивана Стамболића могу да вам говорим о претпоставкама на основу неке здраве логице. Ја постављам питање - коме би био мотив да Иван Стамболић нестане, ко би могао имати од тога користи? То је моје питање. На таквом питању могу да се граде претпоставке, али ја то не тврдим, јер ја то не знам.

Очигледно је да Ћинђић штити Легију и Френкија, је ли тако? Да ли је то свима очигледно? Да ли је то чињеница? Јесте. Без Легије и Френкија нико ништа из Црвених беретки није могао да уради на своју руку. То је чињеница. Људи који су осумњичени у Црној Гори, па пуштени из затвора за атентат у Будви на Вука Драшковића сад су у Батићевој банди. Душан Спасојевић је сада у Батићевој банди, тамо је и Лимун, Стаклени и Петар Панић. Стаклени је осам метак испалио у Петра Панића све у пределу груди и стомака, једва је преживео Петар Панић. За тако очигледан покушај убиства иде се аутоматски у затвор, нема да се брани са слободом. Тај Стаклени је био у бекству месецима, скоро годину дана у иностранству, када је победио ДОС вратио се овде, пријавио се суду и сасвим слободно се шета, нема ни суђења, нема ништа. Да ли вам је то симптоматично?"

На конференцији за новинаре 21. фебруара 2002. године, др Шешељ је говорио о главним мафијашима и спречавању медија да извештавају о криминалним аферама. „Досманлијски режим у Србији систематски спречава медије да извештавају о највећим криминалним аферама, избегава се подношење извештаја акетних одбора Савезној скупштини, и расрпава о тим извештајима, зато што је главни мафијаш у Србији Зоран Ћинђић председник Владе и зато што је Анкетни одбор заправо разоткрио умешаност Зорана Ћинђића у све ликвидације у Србији.

Ко је Зоран Ћинђић? Зоран Ћинђић је директни продукт највеће мафијашке криминалне банде. Ко чини ту банду? Станко Суботић-Цане, Филип Цептер, Јовица Станишић, Станко Симатовић-Френки, Михаљ Кертес. Ћинђић је њихово чедо, њихов продукт. Ви сте видели, поред иницијативе да анкетни одбор истраже убиство Павла Булатовића, Српска радикална странка је тражила да се испита убиство Ивана Стамболића, да се истраже убиства многих других људи у протеклих неколико година, а досманлије су спречиле усвајање одлуке о формирању анкетних одбора.

Досманлије систематски прикривају та убиства. Ћинђићева банда је убила Ивана Стамболића, Ћинђићева банда је организовала атентат на Ибарској магистрала, Ћинђићева банда је организовала атентат на Вука Драшковића у Будви. Све је то урадила Ћинђићева банда.

Новинар: Председниче ви сте управо изrekli врло тешке оптужбе на рачун српског премијера. Па да ли имате и неке конкретне доказе које би данас-сутра, ако буде покренут процес, а неки су већ покренути против вас, могли да изнесете?

Др Шешељ: За процесе који су покренути у септембру месецу, бога моле да никад не почну. Где то има да се поднесе кривична пријава у септембру, ево већ је март месец, а не

заказују суђење. Они се боје тог суђења. Ја доказе свакако имам. Јовица Станишић је кућни пријатељ Зорана Ђинђића. Милорад Луковић-Легија је кућни пријатељ Зорана Ђинђића, један од главних ликвидатора. Он је директни извршилац у случају Ибарске магистрале. Они се боје тих судских процеса. Ја сам ту, ја нигде не бежим, ја их чекам."

Кључни мафијашки – Цане, Цептер, Крмивопродукт, Станишић, Френки, Легија

На конференцији за новинаре 22. фебруара 2002. године, лидер српских радикала поново упира прстом у мафију. „На чему је израстала мафија? На трговини дувана, нафте, оружја, дроге. Ко чини ту мафију? Прво, три наводних бизнисмена, кључних мафијаша. Станко Суботић-Цане, Филип Цептер, Драгољуб Марковић „Крмиво продукт“, шеф сурчинске мафије и сурчински наводни бизнисмен који је ојadio деведесет друге године Агробанку. Агробанка пропала, он се обогатио.

На чему је мафија своју моћ засновала? На тајној полицији и кругу људи око тајне полиције. Анкетни одбори Савезне скупштине су установили, то су многи полицијски генерали потврдили, да је Станко Суботић-Цане блиско сарађивао са генералом Радованом Стојчићем-Бацом у шверцу дувана. И у сукобу који је настао из тог шверца, Станко Суботић-Цане је ликвидирао Радована Стојчића-Бацу. То је чињеница.

Ко је још у то упућен? Јовица Станишић, тадашњи шеф Службе државне безбедности, Франко Симатовић-Френки, први команднат „Црвених беретки“, Милорад Луковић-Легија, други команднат још увек фактички командант „Црвених беретки“, главни ликвидатори. Организатор свих главних убиства у Србији у протеклих десетак година. Ђин-

ђић, то је познато, близак је пријатељ са Јовицом Станишићем, са Легијом, (он се заклињао у Легију), са Кертесом, са свима осталима.

Поставља се сада питање ових кључних убиства. Очигледно је да су Легијини људи организовали атентат на Ибарској магистралу, то нема никакве сумње. Је ли могуће да то изведу Легијини људи, а да Легија не зна? Није могуће. Апсолутно није могуће. Легијини људи су извели атентат у Будви. Умешана је и полиција Црне Горе, сваког дана су обезбеђивали Вука Драшковића тог дана није било полицијског обезбеђења.

Душан Спасојевић је у неком сродству, да ли кумовском или другом, са Легијом. Сви су као црево међусобно повезани и кључни је мотив атентата – коме је сметао Вук Драшковић крајем 1999. године?

И како баш сви ти криминалци у пријатељству да буду са Зораном Ђинђићем? Станко Суботић-Цане с њим се вози ка авионима у Уједињене Арапске Емирате, где стигне. Ко заташкава аферу око шверца оружја и Филипа Цептера?"

На конференцији за новинаре 7. марта 2002. године, председник Српске радикалне странке је истакао: „Мафија је створила Зорана Ђинђића да би непосредно управљала државом. И зато што су главни мафијашки Станко Суботић-Цане, Филип Цептер и Драгољуб Марковић – Крмивопродукт, најближи пријатељи Зорана Ђинђића, а мафијашки тим за ликвидацију, у коме су Јовица Станишић, Франко Симатовић-Френки, Поповица, Милорад Луковић-Легија, Михаљ Кертес, капетан Драган, односно Драган Васиљковић и тако даље, извршава све прљаве налоге тог мафијашког центра.

Кључни разлог је ипак спрега Ђинђићева са главним мафијашким центрима, умешаност у све криминалне радње и ликвидације. Ти људи су ликвидирали Ивана Стамболића и

организовали атентат на Ибарској магистралаи и у Будви, убили Момира Гавриловића итд.”

На конференцији за новинаре 6. августа 2002. године, Војислав Шешељ је саопштио ко је убио генерала Бошка Буху према сазнањима из полицијских извора: „Не жалимо ми генерала Бошка Буху, јер је и он био упетљан у разне мутне радње и криминал, али смо хтели данас да вам саопштим о име његовог убице. Генерала Бошка Буху убио је криминалац, плаћени убица, под именом Жељко Максимовић Мака. Он се склонио у Црну Гору. Душан Михајловић и наша полиција знају да је Жељко Максимовић Мака убио генерала Бошка Буху, али уопште не реагују, као да је некоем драго што је нестало Буха, зато што је много знао, што је много упетљан и што је хтео вероватно о неким стварима и јавно да говори након што је смењен са кључних функција у полицији, након што је склоњен са положаја где је могло да се одлучује. Ми отворено питамо - зашто се крије име убице? Докле ће да се крије?”

На конференцији 7. октобра 2002. године лидер српских радикала говори о поларизацији мафије: „Ви сте видели да су почеле нове ликвидације на београдским улицама. Убијен је Средоје Шљукић, звани Шљука, па је убијен и овај Гузијанер, како се зове, Гузијан.

Очигледно је много тога иза ових убистава. Прво је покушано убиство Љубише Бухе Чумета, и Љубиша Буха Чуме и Средоје Шљукић Шљука помињани су у извештајима Момира Гавриловића који је подносио Коштуничиним кабинетом закључно са августом прошле године после чега је Момир Гавриловић убијен. Ова убиства и покушаји убиства су директно повезани са убиством Момира Гавриловића. Уклањају се додатни трагови у криминалом подземљу, очигледно је дошло до извесног престројавања унутар мафије и један део мафијаша се сада уместо око Ђинђића, као што је раније био случај када су сви мафијашки били тамо концен-

трисани, очигледно се један део мафијаша помера према Коштуници.

Није нимало случајно да су Средоје Шљукић Шљука и овај Гузијан виђени на завршном Коштуничиним митингу у Београду, Шљука му је био шеф обезбеђења. У мафији долази до поларизације на Ђинђићеве и Коштуничине што је веома опасно, а говори о катрактеру обојице.”

Главна мафијашка организација – Служба државне безбедности

На ванредној конференцији за новинаре одржаној 27. августа 2001. године, на којој је саопштио информације везане за случај Гавриловић, др Шешељ је говорио и о криминализацији Службе државне безбедности: „Пошто ми немамо модерни правни поредак, пошто код нас нема принципа уставности и законитости, пошто немамо ни Уставни суд, а главна мафијашка организација у Србији је Служба државне безбедности, Српска радикална странка мора да обавља и неке ствари за које иначе не би имала довољно времена у неким редовним и нормалнијим приликама. Не мислим да је напречац Служба државне безбедности искварена од када је ДОС дошао на власт, она је и раније била врло лоша, врло неспособна, криминализована, али су те ствари досегле несагледиве границе након дозовског преузимања власти. Не би могли Американци преко Ције да је преузму и организују пуч да та служба није била оволико криминализована. Они су целу полицију преузели зато што је полиција претходно криминализована.

Ми смо имали полицију која се бавила криминалом, шверцом, препродајом фудбалера, држала цео фудбалски тим и то тим који је једно време био скоро шампион. Не може таква полиција да чува државу. Сада када је и мафијашка област у друштву до краја монополисана, тајна полиција је средство којим се обезбеђује тај мафијашки примат, мафијашка контрола над свим сферама јавног живота. Зато није нимало случајно што ће и вама који сте овде присутни веома бити тешко да објавите значајније информације са ове конференције за новинаре, али не треба ни вама да буде чудно што већина ваших колега није добила ни дозволу да се појави на конференцији за новинаре Српске радикалне странке, што је Српска радикална странка скоро апсолутно блокирана, бојкотована у медијима. Они против нас могу само лажима и неистинама које брзо падају у воду, а ми против њих искључиво чињеницама, истином.”

Др Војислав Шешељ је на тој конференцији саопштио да је дошао до сасвим поузданих и веродостојних информација да је Служба државне безбедности целог тог дана када је убијен, пратила Момира Гавриловића. Наређење за његово праћење издао је лично Зоран Мијатовић, тадашњи заменик начелника СДБ-а. Председник Српске радикалне странке је тога дана директно оптужио за Гавриловићево убиство тадашњег начелника СДБ-а Горана Петровића и његовог заменика да су организовали, инспирисали то убиство.

Беба и Чета штитили Чумета

Др Шешељ је 2003. године дошао до нових података везаних за случај Гавриловић, па је на ванредној конференцији за новинаре 9. фебруара 2003. године саопштио да је убиство спровео Љубиша Буха Чуме. „По налогу Горана Петровића, извесни Зоран Недељковић је дошао код Љубише Бухе Чумета и информисао га да је Момир Гавриловић офирао многе његове послове и фирму, и рекао му да Момир Гавриловић поседује и документацију о криминалној

делатности Љубише Бухе Чумета, и да је ту документацију доставио у кабинет Војислава Коштунице. Овде је кључно питање зашто Коштуница и до данас ћути.

Љубиша Буха Чуме по налогу Горана Петровића, одмах реагује и организује убиство, чији су извршиоци били Драган Николић звани Теча, и Нино Босанац. Полиција располаже комплетним доказима за ово убиство, има податке човека који је лично однео оружје Течи. Чуме је Течи дао паре за ово убиство, полиција је врло успешно истраживала ово убиство, али је по налогу политичког врха Србије тај посао стопиран. Дрога и оружје који су нађени код Чумета представљало је резултат једне од првих успешних полицијских акција, али је све одмах стопирано. БИА и криминалистичка полиција Београда су организовали акцију без знања Душана Михајловића и Зорана Мијатовића, а кад су све то нађли све је стопирано. Највише се Чедомир Јовановић ангажовао да то буде стопирано. Чедомир Јовановић је дао налог Чумету да се оружје заплепљено у МУП-у Стари град склони код Чумета. Тамо су нађене аутоматске пушке, митраљези са бројевима оружја које је отето у МУП-у Стари град.

Чуме је убио Ђенту, и о томе полиција има све податке, постоје сведоци који су дали изјаве Министарству унутрашњих послова, међутим, са свим тим се стало јер су Владимир Поповић Беба и Чедомир Јовановић упорно штитили Чумета, наглашава Војислав Шешел.

Он је на тој конференцији изнео и податке за Дејана Миленковића Багзија. Дејан Миленковић Багзи је главни Чуметов човек, који је од почетка са њим и зна сва његова недела. Тог Дејана Миленковића Багзија је саслушала полиција и он је полицији све испричао што зна о Чумету. Полиција је саслушала и Жељка Шиљеговића званог Шиља и Златка Лазаревића, и они су испричали многе ствари које знају о Чумету. Чак и у оној књизи о криминалу стоји да је Багзи главни Чуметов човек у криминалу. То је она књига што је својевремено дао налог да се састави Душан Михајловић, па се убрзо покајао што је уопште састављао.

Ја јавно прозивам Чедомира Јовановића да изађе у јавност и да каже, зашто је дао налог Чумету, 5. или 6. октобра, да се оружје из полицијске станице код њега ускладишти? Зашто то оружје никада није враћено полицији? Иначе, Чуме је снабдевао Чедомира Јовановића кокаином, не само за њега, и за његове приватне журке, где се окупила већи број људи. Некада је поклањао, али Чуме је познат као велика пиција, па је најчешће тај кокаин плаћао Владимир Поповић Беба. Јавно упућујем питање министру унутрашњих послова – да ли је истина да је полиција саслушала Дејана Миленковића Багзија, Жељка Шиљеговића Шиљу и Златка Лазаревића и да ли су им они све испричали што знају о Чуметовом криминалу? Јавно постављам питање Душану Михајловићу – зашто није настављена истрага о убиству Момира Гавриловића и зашто нису у затвору Драган Николић Теча и Нино Босанац, ако им је већ Љубиша Буха умакао преко границе? Зашто се истрага не води против Горана Петровића и Зорана Мијатовића, нагласио је Војислав Шешел.

Што се тиче Дејана Миленковића Багзија до јавности је дошао податак да је он мењао кланове, па је после неке свађе са Чуметом напустио „сурчински“ и отишао у „земунски клан“.

Др Шешел је саопштио јавности и да су Ђурувију убили Зоран Давидовић Ђанда, Бранко Јефтовић Јорга, Мики Курак и Ромић. На конференцији за новинаре, 29. августа 2001. године, председник Српске радикалне странке је рекао да је о свим сазнањима обавестио Министарство унутрашњих послова. Обавестио их је о починицима убиства Славка

Ђурувије. Истакао је да је Ђанда био зет полицијског капетана Драгана Карлеуше који је такође умешан у разне криминалне афере, и који прикрива убиство Ђурувије. „Зоран Давидовић Ђанда је своме тасту Драгану Карлеуши, полицијском капетану, причао је да је са Јоргом убио Славка Ђурувију и у најмању руку капетан Карлеуша све појединости зна. Ђанда је од свог таста Карлеуше захтевао да никоме ништа не говори поводом Ђурувијиног убиства.“

Обавестио сам министра унутрашњих послова да је Станко Суботић Цане, организатор убиства полицијског генерала Радована Стојчића Баце, да су сви подаци, докази о убиству Баце били обезбеђени, сакривени у МУП-у Србије за време претходне власти, да је због овог убиства била расписана потерница за Станком Суботићем Цанетом, да је Цане због расписане потернице побегао у Хрватску где је купио хрватско држављанство, буквално купио, и да је доласком ДОС-ана власт укинута потерница против Станка Суботића и омогућен му је несметан боравак у Србији.

Обавестио сам министра унутрашњих послова који глуми да ништа не зна, а ово зна детаљно и боље од мене, да су полицијски генерал Горан Петровић, начелник Ресора државне безбедности и Зоран Мијатовић, заменик начелника РДБ организатори убиства Момира Гавриловића Гавре.“

Подсетили смо вас само на део од мора информација које је лидер српских радикала обелоданио. Све важне информације које је добијао др Војислав Шешел од људи из управних, безбедносних и правосудних структура система, одмах је износио у јавност, а о својим сазнањима је својевремено обавестио и Министарство унутрашњих послова. Међутим, нико од надлежних тада ништа није урадио да се осветле највећи злочини и да се организовани криминал сузбије. Данас ти исти надлежни органи хапсе управо према тим подацима које је саопштавао Шешел, заобилазећи још увек одређене криминалне групе и људе из власти који су умешани.

КО СЕ СВЕ ВИЋАО СА

Према саопшћеним изјавама са Легијом су се виђали Зоран Ђинђић, Војислав Коштуница, Чедо Јовановић, Небојша Човић, Душан Михајловић...

Кључно питање које се сада поставља, а на које нико од представника актуелне власти не даје одговор је - шта је ДОС радио протекле три године? Зашто се за сво то време, када су све полуге власти имали у својим рукама, нису обрачунавали са криминалом, или зашто то нису чинили од доношења Закона о борби против криминала, да не помињемо да Закон о специјалном тужиоцу постоји више од шест месеци, а тужилац је тек недавно изабран.

Уместо тога они су три године били у љубави са свима овима које су сада осумњичили за тешка кривична дела. Да ли треба подсећати, сви медији су преносили хвалоспеве које је досовска власт упућивала Легији. Сами су говорили о својим сусретима са човеком који је сада проглашен за државног непријатеља број један. Покојни Ђинђић је нескривено говорио о сусретима које је имао са Легијом, тадашњим шефом ЈСО („дрвених беретки“), тих дана око и самог 5. октобра. Сам је признао да је ова јединица била кључни фактор за успех 5. октобра. Ђинђић их је назвао „кључним сусретима“, јер су како он каже, „дрвене беретке“ у Милошевићевој стратегији, биле предвиђене за последњу одбрану. За успех 5. октобра су, такође, значајне и специјалне јединице САЈ, што је сам Легија изјавио, као и „сурчински клан“ са својим вођом Љубишом Бухом Чуметом који је, такође, био близак са покојним Ђинђићем.

И Војислав Коштуница сведочи о свом сусрету са Милом Луковићем Легијом на којем је, према његовим речима, инсистирао Ђинђић говорећи да жели да га упозна са „интересантним саговорником“. Коштуница је рекао да се са Легијом састао само једном и то неколико дана после 5. октобра 2000. године у Палати федерације. „Једини разговор са њим имао сам 8. октобра на позив Зорана Ђинђића, који је желео да ме упозна са једним интересантним саговорником. Срео сам се са њим у Палати федерације, разговор је трајао пет минута. Он (Легија) је у том разговору само исказао лојалност новим властима. И ништа више. То је мој једини сусрет са њим. Као што је познато, други су тих сусрета имали више, и пре и после 5. октобра,“ рекао је Коштуница.

Састајали се са криминалцима „због потреба друштва“ и „демократске Србије“

Изгледа да велики проблем актуелној власти представљају снимци из Шилерове улице (овај објект је био преплављен камерама, нико није могао да уђе или изађе а да то не остане забележено), па су досовци већ почели да износе потпуно сулуде поводе због којих су се састајали са Спасојевићем и Легијом. Тако Чедомир Јовановић, у разговору за „Данас“, на питање новинара да ли је Демократска странка била у контакту са „земунским“ или неким другим кланом, и да ли се плаше да се не открије нешто што им не би ишло у прилог, објашњава да су се са сада проглашеним припадницима нарко-картела, састајали због „потреба друштва“ и због „демократске Србије“. Па, ко је ту луд, процените сами.

Дакле, Чедо овако одговара: „Политичари немају права на личне интересе и у том смислу егоизам је погубан за по-

литику. Када сте политичар, онда морате доносити одлуке и размишљати о потребама друштва у чије име наступате. Наша процена и жеља је била да се демократска Србија не гради на невино проливаној крви и због тога смо пристали да разговарамо са људима са којима се никад у животу нисмо видели и који су, између осталог, свој однос према нама исказали кроз убиство Зорана Ђинђића и покушај мог убиства.“

Оптужбе на рачун Јовановића и његовог дружења са криминалцима из Шилерове последњих дана су плуштале са свих страна, чак и из саме власти. Он се копрцао покушавајући да све то демантује, али из саме власти му је стизала слаба подршка. О повезаности актуелне власти, посебно Демократске странке и са „земунским“ и са „сурчинским кланом“ српски радикали говоре већ дуго. Истина коначно излази на видело.

Небојша Човић је на конференцији за новинаре изнео своја сазнања да су се појединици из Владе виђали са Легијом и другим члановима „земунског клана“ али није хтео да саопшти њихова имена. Он чак зна и ко је пио виски и ко се купао у базену. „Не знам зашто би то неск крио, можда је тамо било доброг вискија, или добрих базена, или су ту били добри другари. Препуштам тим особама да то саме кажу,“ истакао је Човић. Он је, такође, рекао да не зна да ли се спроводи истрага поводом информација о контактима појединих представника Владе са „земунским кланом“ који је осумњичен за убиство Зорана Ђинђића.

Чедо Јовановић се одмах осетио прозваним (иако Човић није наводио имена) и сазвао конференцију за штампу на

ЛЕГИЈОМ И ШИПТАРОМ

којој је покушао да демантује изјаву наводићи да је сам Небојша Човић на седници Владе рекао да су га медији погрешно интерпретирани. Убрзо је Човић оповргао ове Чедине тврдње.

Познату информацију да је Јовановић издејствовао пуштање на слободу из затвора Душана Спасојевића, саопштила је и Демократска странка Србије. Српски радикали су о томе много раније говорили. Наиме, док је Спасојевић био у затвору, Чедо га је посећивао и чак водио Спасојевићеву ћерку да га види, што могу да посведоче и затворски чувари. Такође се заложио и да буде ослобођен. Али вероватно се Чедо и ту толико ангажовао само зарад „потреба друштва“ и за „демократску Србију“. Душан Спасојевић је убијен у акцији МУП-а па о овоме неће моћи ништа да каже, али то не значи да нешто може да се сакрије.

Влада је бранећи Чеду Јовановића саопштила да није имао никакве везе са Спасојевићем и Легијом јер су га они патолошки мрзели још од протеста ЈСО. Према наводима истраге и начелник Генералштаба Војске СЦГ Бранко Крґа обавестио је надлежне да је, после објављивања Легијиног отвореног писма 4. фебруара ове године, Војна обавештајна служба добила информацију да се спрема убиство Јовановића. Једини проблем у овим подацима којима покушавају да бране Јовановића је замена теза. Наиме, уколико је тачно да је „земунски клан“ планирао да ликвидира Јовановића, то не демантује чињеницу да је Јовановић сарађивао са њима. Исто важи и за премијера. То што су га они убили не значи да пре тога нису сасвим лепо пословали. Управо, исто то и ми тврдимо – Демократска странка и актуелна власт су сарађивали са припадницима одређених криминалних група, организовани криминал и може да постоји само уз благослов власти, тако је и створена мафија. Касније је међу њима дошло до сукоба. Под притиском Запада власт је морала да очисти руке од криминалаца. Показатељ да се сукоб заострљава и да је дошло до потпуног разлаза између Легије и Ђинђића, била је смена Брацановића.

Испоставило се да су се готово сви из власти на овај или онај начин сретали са Легијом. ДОС је Јединицу за специјалне операције користио и на југу Србије. Небојша Човић говори о својим сусретима са Легијом, каже да је са њим разговарао 5. и 6. октобра. Затим, истиче да је Легију сретао на југу Србије 2000. године када је дошло до оружаних сукоба са Албанцима и током 2001. године јер је ЈСО на југу Србије била ангажована као резерва.

„Опасни“ Човић запретио Легији

Човић наводи још један невероватан повод за сусрет са Легијом када му је, како он каже, запретио да се не игра. Овако изгледа та фантастична прича према Човићевим речима – Легија и Спасојевић су били повезани са појединим политичарима бивше власти и одређеним неформалним групама у Безбедносно информативној агенцији, које су смишљале како да свађају политичаре ДОС-а. Као пример, навео је оптужбе које је др Војислав Шешељ, лидер српских радикала износио против њега. „Када је почело то све са Шешељем, до мене је стигла информација да Шешељ то ради заједно са Спасојевићем и Легијом. И ја сам на Савету безбедности јасно рекао да ћу отићи да питам Легију. Наравно, рекао ми је да он нема везе са тим. Ја сам га тада упозорио да се не играју и не шире лажи, јер ће одговарати пред законом.“

Дакле, храбри Човић одлази код човека који у рукама држи полицију, Државну безбедност, „дрвене беретке“, кога обезбеђује Државна безбедност док он пали дискотеке, пуца по кафићима, и пита га – Шта ви то радите, немојте да се играте са мном, јер ћете одговорати пред законом!, а овај му уплашено одговара – Нисам ја, мајке ми!

И Душан Михајловић је изјавио да је сретао Легију, зато што је, како каже, по природи посла био упућен на то, јер је Легија био на челу ЈСО. На крају је рекао: „Виђао сам га, али не у периоду када су они одлучили да организују убиство премијера.“ Може да се постави и питање – ко је прецизно одредио период када је донета одлука да се организује убиство, за сада се, према ономе што је саопштено, прецизно зна када су покушани атентати. Већ је добро познато да је министар полиције, само две недеље пре убиства Зорана Ђинђића, за Легију изјављивао да је „савестан грађанин“ и да није на списку лица која имају проблема са МУП-ом.

У сваком случају, већина припадника актуелне власти сарађивала је са „земунским кланом“ док није дошло до међусобног сукоба, само што сада та састајања покушава да представи као „државне послове“. А сада тог, истог „интересантног“ човека, „савесног грађанина“ са којим су договарали 5. октобар, са којим су се састајали у Палати федерације, коме су толерисали разне инциденте, кога су првобитно штитили у случају Ибарска магистрала иако је био главни организатор тог злочина, сада су тог истог Легију са којим су до јуче сарађивали и оног другог из Шилерове, код којег су чести гости били Ђинђић, Чедо Јовановић и још неки, којем су долазили у кућне посете и на породична слава, купали се у његовом базену, прогласили за највеће криминалце, који су починили најтеже злочине.

Вук Драшковић истиче да је од 5. октобра стотину пута јавно протествовао што су, како он каже, „команданти Милошевићевог поретка задржали свој статус“. „Многи од њих су проглашени за хероје и постали много бахатији него што су били пре 5. октобра. Данас од оних који су их штитили, са њима били у свакојаким везама, називали их пријатељима, слушах да су тек однедавно открили оно што пише у саопштењу Владе Србије. То није тачно. То су знали најмање од тренутка када су ухапшени Раде Марковић, Милан Радоњић, Ненад Илић и Ненад Бујосевић, због злочина на Ибарској магистрала. Судски предмет био је крцат доказима да је оперативни организатор тог злочина био Легија, да су у извршење, припремање и скривање били увршћени још многи од Михаља Кертеса, Бранка Ђурића, Драгише Димића...“ каже Вук Драшковић.

Он истиче да ништа од тога није вредело. „Ти људи нису били обухваћени ни оптужницом. Ми смо били принуђени да против Легије, Ђурића и свих њих предузмемо приватно гоњење зато што су најсуровије и најбахатије, упрокос свим доказима, узети у заштиту од Владе Србије. Исто је када је реч и о атентату у Будви 2000. године. Најснажније доказе пронашла је управо црногорска полиција, одмах након атентата, али су се после 5. октобра све полицијске врхушке из Београда, Цетиња и Подгорице договориле да се тим људима, као јунацима побуне против Слободана Милошевића и најближим пријатељима нове власти у Београду, све опрости и прогледа кроз прсте. Ово су чињенице и никаквим ванредним стањем ово се не може заташкати. Мораће да се одговара,“ наглашава Вук Драшковић.

ХАПСЕ И УКЛАЊАЈУ СВОЈЕ

Досовци ујорно покушавају да неметину иезу да постоји проблем у „кадровима који су наслеђени из периода Милошевићеве владавине” и да себе амнестирају од одговорности за све што се догађало током прошле три године за време њихове власти – Тој прибежишту од сопствене одговорности више нема, не постоје више „Милошевићеве кадрови” – Нема више могућности да то поједжу као аргуменат – Сада је сасвим јасно да су сви они које данас хапсе и смењују били њихови кадрови

Актуелна власт је, наводно, после убиства премијера сазнала да Јединица за специјалне операције (ЈСО) познатија као „црвене беретке” у својим редовима негује окореле криминалце спремне на све. Ухваћени су и неки припадници Јединице за специјалне операције и ова јединица је расформирана. За некадашњим командантом и првим осумњиченим за убиство Зорана Ђинђића, у време писања овог текста, се још увек трага.

Подсетићемо вас и да је последњих месеци ова Јединица била веома присутна у разним медијима и најгледанијим телевизијама (посебно оним са којих се нису „скидали” представници власти), са својим спотом „доктори за тероризам”. Такође су запосели и велики број билборда по граду. На крају се испоставило и да је читава медијска кампања била бесплатна. Ко је то све омогућио?

„Црвене беретке” биле под контролом Владе

Важно је истаћи да је под досовском влашћу ЈСО прешла под потпуну контролу републичке Владе. Министар полиције Душан Михајловић изјавио 20. новембра 2001. године, после договора који је постигнут са „црвеним береткама” након њиховог протеста, да Влада контролише ЈСО, да неће бити смена у овој јединици, да се она изборила за бољи статус и брже решавање проблема и да је Сретен Лукић, начелник Ресора јавне безбедности надлежан за руковођење „црвеним береткама”.

„Јединица за специјалне операције наставља своје редовне активности као посебна организациона, специјализована антитерористичка јединица при МУП-у Србије,” рекао је Михајловић. „Она више неће бити у Ресору државне безбедности ни под велом државне тајне. Обављаће најсложеније и најтеже задатке у антитерористичким активностима, уз сагласност Владе Републике Србије.” Он је додао да неће бити смена у „Црвеним береткама”.

Према Михајловићевом објашњењу, ЈСО ће се употребљавати ако Влада оцени да редовна полиција није у стању да уради посао или у антитерористичким активностима. Михајловић је нагласио да министар није непосредни командант ЈСО, као и да је генерал-пуковник Сретен Лукић, начелник РЈБ, надлежан за руковођење том јединицом.

„Влада је одлучно потврдила своје реформско опредељење и одлуку да сарађује са Хагом. ЈСО је овим спонтаним протестом скренула на себе и наслеђене проблеме. Изборила се за свој бољи статус и брже решавање проблема. МУП је показао да је способан да нормално функционише. Грађани могу да буду задовољни јер се показало да имају Владу која је способна да реши кризу,” истакао је Михајловић. Андреја Савић, в.д. начелника РЈБ, нагласио је да ова служба треба да се реорганизује у складу са друштвено-политичким околностима и да све што је добро треба задржати. Према његовом мишљењу, треба избећи негативне импликације

реорганизације ових служби у земљама у транзицији. Такође, треба елиминисати и милитаристички облик службе, и створити националну, владину агенцију за безбедност.

Савић је истакао и да ће приоритет службе зависити од тренутних интереса националне безбедности, а кретаће се у сфери контраобавештајне и обавештајне делатности, супростављању тероризму, као и борби против организованог криминала који подрива темеље државе. Савић је додао да ће се наставити и са радом на расветљавању политичких убиства.

Ђинђић и Михајловић на слави код „беретки”

Зоран Ђинђић и Душан Михајловић су 21. новембра 2001. били на слави код „црвених беретки”. Медији су тада пренели следеће: „Председник Владе Републике Србије извршио је посету Јединице за специјалне операције у Кули. Позив премијеру упућен је поводом крсне славе Светог архангела Михаила коју обележавају „црвене беретке”. Смотри је присуствовао и републички министар полиције Душан Михајловић, чију су оставку припадници ове јединице захтевали до пре пет дана.”

КАДРОВЕ И САРАДНИКЕ

Прича о Јединици за специјалне операције нераздвојна је од приче о Државној безбедности. Из сукоба који је избио између Демократске странке Србије и Демократске странке око тога ко ће контролисати Ресор државне безбедности види се да је Демократска странка односно Влада формирањем Савета за националну безбедност узела под своју апсолутну контролу овај Ресор.

Половином јануара 2001. године Зоран Ђинђић је изјавио да ће владин Савет за државну безбедност, на чијем је челу, бринути о стању на југу Србије и на Косову, и о борби против организованог криминала. Ђинђић је рекао да није задовољан радом многих сервиса МУП.

Владин Савет би требало да повећа контролу над службама државне и јавне безбедности, али према Ђинђићевим речима, неће имати право да одлучује. Поред личности из службе државне и јавне безбедности, у Савету су се нашли и потпредседници владе и неки министри.

Према његовом мишљењу, Савет ће постојати док се не омогући парламентарна контрола органа безбедности... „Ово је привремено решење, сигурно не трајно, тврди српски премијер. На питање да ли ће у раду Савета учествовати и чланови ДСС, Ђинђић је одговорио: „Ако буду у Влади - да. Савет је само за чланове Владе, јер се ту ради о поверљивим информацијама, о саопштавању нечега што је у принципу државна тајна, и сигурно да нико ван Владе не може да их добије.”

Демократска странка Србије је критиковала Владу због формирања Савета за националну безбедност јер је на тај начин „приграбила читаву област државне безбедности и ставила на знање да у њиховој држави нема потребе за другим облицима власти”. Та странка је истакла да су последице те одлуке да се ни законодавна ни судска власт сада ни теоретски не могу мешати у одлучивање и управљање кризним ситуацијама, средствима за те намене и употребом Јединице за специјалне операције. „Јавност се преко Службеног гласника обавештава да ће убудуће Савет безбедности на седницама које сазива председника Зоран Ђинђић одлучивати по правилу једногласно, а да је у супротном одлучујући глас председавајућег.” Дакле, потпуно је јасно ко је имао апсолутну контролу и над Државном безбедношћу која је касније постала Безбедносно информативна агенција и над Јединицом за специјалне операције.

Некада мажени, сада ухапшени

Главни осумњичени за убиство Зорана Ђинђића су управо припадници Јединице за специјалне операције („дрвене беретке”) која је била под апсолутном контролом власти. Због основане сумње да су убили Зорана Ђинђића, ухапшени су они људи које су они поставили, потпуковник Звездан Јовановић помоћник команданта, као атентатор, Саша Пејаковић Пеле припадник ЈСО, као саучесник, и Душан Маричић Гумар командант ЈСО, због веза са „земунским кланом”.

Легција је годину дана од доласка досовске власти био на челу Јединице за специјалне операције, и са те функције је отишао средином 2001. године када је сам дао отказ. На његово место су постављени Душан Маричић Гумар за команданта, а Звездан Јовановић Звеки за његовог заменика. Постоји и видео запис да су Маричић и Јовановић рапортирали премијеру Зорану Ђинђићу који је заједно са Чедом Јовано-

вићем посетио ову јединицу у Кули, после њиховог протеста у новембру 2001. године.

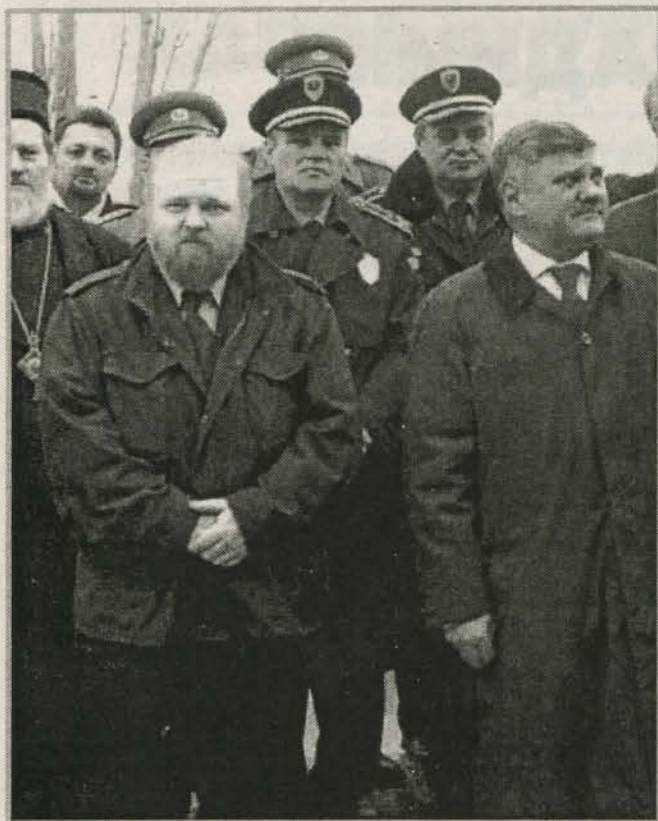
Ухапшени су и Јовица Станишић и Франко Симатовић Френки, и по свему судећи је тачна претпоставка коју смо изнели у прошлом броју да ће бити изручени Хашком трибуналу. Власти максимално користе ванредно стање и да изруче Трибуналу све које могу. Иначе, Симатовић је био најближи сарадник Јовице Станишића и о њему нема много података. Са покојним Радованом Стојчићем Бацом створио је оружани део Државне безбедности – Јединицу за специјалне операције, или „дрвене беретке”. Био је први командант ЈСО. Френки је био један од малобројних који је преживео смену Станишића. Остао је на челу ЈСО и када је начелник Ресора државне безбедности постао генерал Раде Марковић. Касније је на његово место дошао Милорад Луковић Легија.

Јовица Станишић је био веома моћан човек. Био је на челу Државне безбедности пре Радета Марковића седам година од 1991. до 1998 године. Био је толико моћан да ни Милошевић није смео да га смени иако се дошло до сазнања да ради за Цију. Станишић је смењен тек у време када су у власти партиципирали и српски радикали и то на инсистирање Војислава Шешеља.

Такође је познато да Раде Марковић када је постао шеф ДБ-а није сменио Станишићеве кадрове, тако да је врло могуће, да је Станишић и даље из сенке држао ову Службу под својом контролом. Станишић је, иначе, био пријатељ покојног Ђинђића још из времена када је он био у опозицији, а док је Ђинђић био на власти био је под његовом заштитом.

Недавно је један београдски недељник писао о Станишићевим везама са иностраним обавештајним службама. У

тексту се истиче да је у време изолације и блокаде Југославије, Станишић одржавао контакте са службама 55 земаља и да је било доста прича да је он за време преговора у Дејтону успоставио изузетне контакте са Џоном Дојчом, шефом америчке Цијее. „Чак је и амерички Конгрес морао да доноси посебну одлуку којом је дозволио Станишићу посету тамошњој обавештајној заједници. Та америчка наклоност исказана је Станишићу и када му се Ција захвалила због ослобађања Дејвида Роуда, новинара 'Кришчен сајнс монитора'.

Весли Кларк, главнокомандујући НАТО-а у агресији на Југославију, звао је Станишића на разговор, верујући да би са њим нашао решење које није нашао са Милошевићем, како би рат могао да буде избегнут. Тада већ смењени Станишић није се одазвао позиву на разговор.

Свакако је посебна прича однос Станишића са Јевгенијем Примаковим, бившим шефом КГБ-а и бившим министром спољних послова и премијером Русије, који је у авиону сазнао за почетак бомбардовања Југославије и одустао од пута у Америку. Управо је Станишић успео да убеди Примакова да он убеди Американце да без Милошевића Дејтонски преговори неће успети.

А тај Примаков, сада као човек од бизниса боравио је код Станишића у кући пре неколико месеци. У овдашњем обавештајном братству мисле да му је тада донео лошу вест – Дојч више не може да га штити од Хага,“ истиче се у тексту.

Војислав Шешел је давно поставио питање – одакле Јовици Станишићу три куће, пет станова, неколико аутомобила, од којих је последњи, блиндиран БМВ седмог степена, платио 850.000 марака. „Јовица Станишић само у свом стану има стерео музику која вреди 300.000 долара јер он, наводно, много воли цез, а обезбеђење му и даље даје Министарство унутрашњих послова Србије. Зашто? Ко стоји иза тога? И Франко Симатовић Френки има обезбеђење и кола од Министарства унутрашњих послова Србије,“ рекао је

Шешел на једној од конференција за новинаре половином 2002. године.

Михаљ Кертес, бивши директор Савезне управе царина је тек сада приведен, а све време је био под заштитом власти, тачније Демократске странке, јер је био њен финансијер. Против њега су изношени докази у случају Ибарска магистрала да је учествовао у помагању, припреми, извршењу и прикривању убиства. Он је био високи официр Државне безбедности, заједно са Френкијем је учествовао у стварању „дрвених беретки“ и био је главни финансијер те јединице. Али њега је до сада свака истрага заобилазила.

Брацановић

Ухапсили су и бившег заменика начелника Безбедносно информативне агенције (БИА) Милорада Брацановића, кога су управо они поставили на ту функцију и који се до пре две недеље званично појављивао поред министра Михајловића. Министарство унутрашњих послова је саопштило да је Брацановић ухапшен током истраге о убиству премијера Србије Зорана Ђинђића, због основане сумње да је у време Слободана Милошевића злоупотребљавао службени положај.

„Подаци до којих је Министарство унутрашњих послова дошло током истраге, показују да је он учествовао у незаконитим акцијама појединих чланова Јединица за специјалне операције (ЈСО), а по налогу тадашњих руководилаца у полицији, као и самог државног врха,“ наводи се у саопштењу. МУП истиче и да је истрагом утврђена и блиска веза Брацановића са вођама земунског клана Милорадом Луковићем Легијом и Душаном Спасојевићем Шиптаром.

Ово је изгледа било изненађење само за МУП, с обзиром да је јавност, преко медија већ била информисана ко је Брацановић. Он је посебно био у центру пажње још новембра 2001. године, када је после побуне ЈСО („дрвених беретки“) постављен на место заменика начелника Безбедносно информативне агенције. Наиме, било је познато да је он Легијин блиски сарадник. Брацановић је био задужен за обавештајну сарадњу са „дрвеним береткама“ у време када је њихов командант био Легија. У време побуне ЈСО, један од услова који је постављен премијеру да би се побуна смирила, био је и да Брацановић добије високу функцију у Државној безбедности, односно Безбедносно информативној агенцији. Тако је Легија могао да има апсолутну контролу, од самог врха па наниже, над овом агенцијом. Ђинђић је тај договор направио са Легијом.

Ова власт је Легији омогућила да контролише БИА-у, због којих све заслуга не знамо, али за једну знамо – заслуга за 5. октобар, када су уз помоћ ЈСО, САЈ и Чуметовог „сучинског клана“, досовци дошли на власт. Дакле, Ђинђић је пристао да испуни Легијине жеље и тако је Брацановић постао заменик начелника Безбедносно информативне агенције. Када је Брацановић смењен заједно са Андрејем Савићем, начелником Агенције, у јануару ове године, постало је јасно, а о томе су писали и медији да се однос између Легије и Ђинђића дефинитивно распао. То је био јасан показатељ да је премијер решио да се „ослободи“ Милорада Луковића.

И Андреја Савић је недавно смењен са положаја помоћника министра унутрашњих послова и то одлуком Владе Србије. Наводно, Савић је разрешен због преласка на нову дужност. Није на одмет подсетити се шта је министар Душан Михајловић рекао представљајући Андреју Савића када је постављен на место в.д. начелника РДБ. Михајловић га је описао као искусног оперативца и аналитичара, са више од 30 година рада у служби. „Он је шаховски велемајстор.

Очекујем да ће са лакоћом матирати све непријатеље наше земље," истакао је тада Михајловић.

Што се тиче Брацановића, он је постао оперативац Београдског центра СДБ Србије 1982. године. У овом сектору Брацановић је дуго радио са Френкијем Симатовићем, који је био контраобавештајац за Сједињене Америчке Државе и Цију. У ЈСО Брацановић одлази средином деведесетих на позив Франка Симатовића Френкија да буде први официр безбедности, односно да брине о контраобавештајној заштити „дрвених беретки“.

Када је Јовица Станишић 1998. године смењен, Милорад Брацановић, за разлику од Френкија, који је такође смењен у ЈСО, преживљава ову смену. Раде Марковић није променио Станишићеве кадрове. И када је Раде Марковић смењен, у јануару 2001. године, Брацановић је остао у врху РДБ Србије. Нови начелник Горан Петровић га из ЈСО пребацује за шефа једног одељења у РДБ Србије. После смене Горана Петровића и именовања Андреје Савића за начелника БИА-е 2001. године, Брацановић (већ смо објаснили ко је кумовао овом именовању) постаје Савићев заменик.

Подсетићемо вас да Српски покрет обнове већ дуго оптужује Брацановића да је заједно са Легијом руководио злочиним на Ибарској магистралу, када су у атентату на Вука Драшковића погинуле четири особе. Брацановића и Легију, СПО је оптужио и за организацију атентата на Вука Драшковића у Будви, 2000. године. И Љубиша Буха Чуме је почетком фебруара, када је почело међусобно јавно оптуживање између њега и Легије и Спасојевића, оптужио и Брацановића за умешаност у отмицу и убиство Ивана Стамболића. На све оптужбе, Сурчинци су одговарали да Чуме хоће њих да оптужи за злочине у којима је он учествовао. Подсећања ради „земунски“ и „сурчински клан“ су деловали зајед-

но, а онда је пре, отприлике, годину дана дошло до сукоба (за који се наводе различити разлози) између кумова Чуме-та и Спасојевића, и разишли су се.

Ацо Томић и Раде Булатовић

После хапшења генерала Аца Томића и Радета Булатовића, новинарима је на брифингу у Влади Србије саопштено да се у истрази дошло до испитивања ко су инспиратори, подстрекачи и финансијери убиства, и да истрага иде ка „јасно дефинисаном блоку патриотских снага“ где се налазе и Демократска странка Србије и њен председник.

Речено је да су за време првог информативног разговора генерал Ацо Томић, бивши начелник за Војну безбедност и Раде Булатовић, Кошгуничин саветник за националну безбедност, испричали да су се посредством бившег високог функционера Српске Крајине Борислава Микелића састали са Милорадом Луковићем Легијом и Душаном Спасојевићем Шиптаром на њихов захтев. Тај први разговор је био у канцеларији генерала Томића. Спасојевић је том приликом рекао да је желео да се сретне са генералом да би му уручио свој лични поклон – мобилни телефон „нокиа“ 7650. Тада је изјавио да му је част да тај поклон може да учини човеку који је ухапсио америчког шпијуна, мислећи на генерала Момчила Перишића, бившег начелника Генералштаба.

Показало се, међутим, током истраге да мобилни телефон није био једини разлог тог сусрета и да су се Легија и Шиптар са Томићем и Булатовићем и пре тога у више прилика сретали. Приликом тих сусрета Спасојевић и Легија су се интересовали о стању у Војсци Југославије.

Речено је и да је у сличне контакте, нарочито, са припадницима ЈСО био умешан још један саветник из кабинета

Актуелна власт признала сарадњу са криминалцима

Министар Михајловић каже да није био изненађен што је ухапшен Брацановић, али није умео да објасни како то да је баш под овом влашћу он тако лепо напредовао у каријери и поред разних оптужби и сумњи које су се за њега везивале. Поново смо недавно на „Студију Б“ чули чувену реченицу министра полиције: „Немам коментар.“

Свесни да су се очигледно упегљали и да на неки начин морају да објасне „случај Брацановић“, дан касније Влада и МУП саопштавају разлоге због којих је Брацановић уживао благоданост актуелне власти, којима су још чвршће себе повезали са организованим криминалом. У саопштењу се каже да је „Милорад Брацановић остао на месту заменика шефа БИА јер је Влада била принуђена на компромис.“ Шта то значи? Како то Влада може да буде принуђена да прави компромисе са криминалцима? И онда се сасвим логично поставља питање – колико далеко се ишло у тим компромисима, сигурно да није то био једини компромис који је начињен? Ако баш хоћете и терминологијски да анализирамо, то што они називају компромисом синоним је за сарадњу, у овом случају сарадњу са криминалцима, компромис је договор око заједничких послова по принципу „ја теби – ти мени“, и то саопштење је управо признање да су све оптужбе које је Српска радикална странка износила о спрези власти и организованог криминала односно о мафијашкој држави, потпуно тачне.

Министар „истине“ је по ко зна који пут истакао да је он све знао, али да није имао доказе који би били валидни за суд, па да осумњичени заврше у затвору. У том случају се поставља питање, ако је министар све знао (а верујемо да је знао, јер су само пола сата након убиства Ђинђића, саопштена имена осумњичених), дакле, ако је министар знао и само део од онога за шта се све оптужује Милорад Луковић, како онда треба тумачити његову изјаву дату месец дана пре убиства да је Легија савестан грађанин који се одазива судским позивима, и да МУП никада није имао проблема са њим.

Како онда тумачити то што је Легију све време чувала Државна безбедност док је јурцао мерцедесовим циповима и изазивао разне инциденте (наводио им је умакао два дана пре убиства). Све то је Михајловић народу објашњавао као најнормалнију ствар. „Логично је претпоставити да неко ко је радио у Служби државне безбедности или њеним специјалним јединицама, да о његовој физичкој безбедности брине служба којој је припадао,“ рекао је министар. Али није логично ако је тај неко криминалац. А Михајловић је, како сам изјављује, то знао. Па да ли нас је министар сматрао за будале онда када је штитио Легију, или сада када нам објашњава какве су све злочине чинили ти које је до јуче штитио?

Ако је министар све знао, да ли се онда осећа имао одговорним за оно што се догодило? Ако је министар све знао, и ако су остали представници актуелне власти „правили компромисе“, сарађивали и дружили се и узимали огромне суме новца од тих људи који су сада проглашени за криминалце светских размера, па онда изненада одлучили под притиском Запада да прекину ту идилу, и изруче их Трибуналу или их ликвидирају, ко је онда крив за ово што се догодило?

председника СРЈ - Градимир Налић. Он је на прослави ЈСО, 21. новембра 2000. године, обраћајући се „дрвеним береткама“ као изасланик председника СРЈ, а према наговештајима Радета Марковића и будући министар унутрашњих послова, рекао да се не плаше оптужница из Хага, јер до њих неће доћи. Тој прослави је присуствовао и Раде Булатовић.

У Влади је истакнуто да је дружење Аце Томића и Легије дуго трајало и да су неки од саветника из кабинета председника СРЈ одређену улогу имали код побуне „дрвених беретки“ у јесен 2001. године. Уочи те побуне састали су се Томић, Булатовић, Легија и Спасојевић опет посредством Микелића. Легија се том приликом интересовао да ли постоји опасност да се војска умеша у вези са том побуном на шта је Томић рекао да ће војска остати по страни. Ти контакти између њих одржавани су током 2002. и почетком 2003. године.

Војислав Коштуница, председник Демократске странке Србије је после хапшења Томића и Булатовића изјавио да има поверење у своје некадашње сараднике, који су, како је рекао, ухапшени уз провидне, неправне, изразито политичке разлоге. Коштуница је рекао да је уверен да су Томић и Булатовић радили свој посао по закону. Упитан како је могуће да лично није био упознат са њиховим контактима, Коштуница је запитао – „Зашто би ме обавештавали? Њихов посао је такав да се срећу са разним људима.“

Генерал Павковић

Ухапшен је и генерал Небојша Павковић, бивши начелник Генералштаба Војске Југославије под оптужбом да је по наређењу Милошевића, Душану Спасојевићу и Владици Јовановићу Јапанцу ставио на располагање војни хеликоптер, униформе и лажне исправе Војске Југославије, када су 15. јуна 2000. године у Будви покушали да убију Вука Драшковића. За то, како је саопштено, постоје и материјални докази, флајт манифест и изјаве пилота, копилота и шефа кабинског особља хеликоптера МИ-8, као и овлашћених лица контроле лета.

Демократска странка и Демократска странка Србије су ово хапшење искористили за међусобно препуцавање - ко је дозволио да Павковић остане начелник Генералштаба. Чињеница је да су то омогућили и једни и други, да је то омогућио ДОС. Прво га је штитио Коштуница, а онда се Павковић приклонио Ђинђићу па је био под његовом заштитом.

У децембру 2000. године, Човић је изјавио да не зна зашто Павковић није смењена, али да Демократска алтернатива подржава сваки став Коштунице по питању Павковића. У децембру 2001. Ђинђић је стао у одбрану Павковића када је помињан у контексту могућег хашког оптуженика. Ђинђић је тада за париски „Фигаро“ изјавио да Хашки трибунал сумњичи генерале Небојшу Павковића и Сретена Лукића само зато што су били део командног ланца. „Тим људима се замера само то што су били део командног ланца, не приписује им се ниједан одређени злочин. Шта то треба да значи? Да Србија није имала право да има полицију и шефа полиције у својој покрајини,“ рекао је Ђинђић. Он је тада изјавио да може да има поштовање према главном тужиоцу Хашког трибунала Карли дел Понте, коју је назвао „госпођом из Хага“, али да је у том правцу никада неће следити.

Дакле, Павковић је мењао табор како му је више одговарало због његових веза са мафијом. На конференцији за новинаре 27. јуна 2002. године, Војислав Шешељ је указао на постојање параполицијске организације у Сурчину и не први пут на повезаност Павковића, Ђинђића и још неких са

„сурчинским кланом“. „У Сурчину се налази један од центара за прислушкивање, то су праве параполицијске организације. У оној земљи у којој се, поред званичне полиције огрекле у криминалу и под контролом мафије, појаве и параполицијске организације, неопходна је интервенција војске по налогу цивилних органа државе, да би се те ствари елиминисале из политичког живота и како би се заштитио Устав. То је до краја јасно.“

Ми смо протеклих месеци више пута директно нападали генерала Павковића зато што се експонирао у мафијашком друштву. Постао је најближи пријатељ овог власника „Крмиво продукта“ Драгољуба Марковића, затим Љубише Бухе Чумета, кад је Чумета жена отровала и био смештен у ВМА скоро сваки дан га је Павковић обилазио, као и многи други државни функционери укључујући Ђинђића, Чедомира Јовановића, Живковића и сличних, о Горану Весићу да не говорим. Сад између суботе и недеље Павковић је био са сурчинском мафијом, тамо су и вола неког окретали на ражњу у његову част, сад између ове суботе и недеље, око поноћи је са женом Глоријом дошао тамо.

Дакле, он се вишеструко офирао у јавности тим дружењем са мафијом и морао је свакако да оде. Е сад, што је он мењао табор тиме је показао само неке своје карактерне особине. Да је био прави генерал, прави начелник Генералштаба, не би се приклањао ниједној партији, инсистирао би искључиво на професионалном обављању своје дужности и вероватно тада не би било потребе за његовим смењивањем.“

Бошко Радоњић

О ухапшеном Бошку Радоњићу лидер српских радикала је говорио много раније. На конференцији за новинаре која је одржана 31. октобра, Шешељ је изнео следеће податке: „Коштуничин кабинет је преко Градимира Налића и Александра Тијанића у свакодневном контакту са познатим криминалцем Бошком Радоњићем. Радоњић одржава дневну везу са Жељком Максимовићем Маком и осталим убицама.“

Тај Бошко Радоњић, формално припада партији Нова Србија, то је странка Велимира Илића, међутим, он је много ближи непосредно Коштуничиним клану, и то преко Александра Тијанића. Он је учествовао у договору да се Миле Пузовић, са којим се редовно виђа на Златибору постави на место Сретена Лукића за начелника ресора Јавне безбедности у МУП-у Србије и заменика министра.

Тај Миле Пузовић је иначе имао преко својих пријатеља Баје Плавог и Милије Бабовића, пролаз до Небојше Човића, а преко Станка Суботића Цанета Жапца до Зорана Ђинђића. Миле Пузовић, иако је главни адут свих ових убица из подземља и мафије, у покушао је да заседне на високу функцију у Министарству унутрашњих послова, и тако их потпуно заштити. Он је успео да овај неспособни режим увери да је он право решење, да је једини генерал који ће се изборити против мафије, да се сам хвалио да му је Душан Михајловић нудио место саветника, али да га је он, као, одбио. Миле Пузовић је једна од главних карика, његово певање пред истражним органима, отворило би многе друге досијее и многе друге процесе.

Жељко Максимовић Мака и Никола Маљковић су, пре убиства Бошка Бухе, данима седели са Милетом Пузовићем у 'Лотос бару', који држи Бошко Радоњић, а у акцију ликвидације су пошли, те ноћи, управо из 'Лотос бара'. Он им је био полазна база, полазно одредиште за акцију убиства Бошка Бухе.

Даље, контакт су одржавали и са Мирољубом Лабусом, преко овог Илића Лимара, који је сад хашпен, па пуштан, сад треба истражити ко је наложио истражном судији да се Лимар пусти и брани са слободе иако је нађено толико оружје код њега? Да ли његов пријатељ Мирољуб Лабус? Мирољуб Лабус је код њега кола одржавао, непрекидно, стално је био код њега, и звао га је Дацула, тог Лимара. Чак су се и дружили, овако, без поправки аутомобила, шта је то нашао у њему, каква је то спрега високог политичара са мафијом преко Дацуле? Тај Дацула, како му је тепао Лабус, а заправо Лимар, како га боље познаје мафија, и Жељко Максимовић Мака су, у неким друштвима, заступали Лабусове политичке ставове, хвалили Лабуса. О томе се зна у подземљу.

Момчило Мандић

Још један од новокомпонованих „бизнисмена“ да не кажемо криминалац, Момчило Мандић, власник компаније „Ман-ко“, приведен је и задржан због, како је наведено, основане сумње да је починио више кривичних дела. Мандић је пореклом из Републике Српске, одакле је стигао у Београд 1993. године. Према наводима Б92 његова пословна империја процењује се на око 100 милиона евра, а највеће богатство стекао је трговином горива са обе странке Дрине. Званично је власник компаније „Ман-ко“ и Привредне банке српско Сарајево. Председник је и финансијер рукометног клуба Партизан, а члан је и Управног одбора Рукометног савеза Србије и Црне Горе.

Мандић је био познат као полицијца у МУП БиХ. У првој вишестраначкој Влади БиХ био је начелник јавне безбедности МУП-а. Убрзо је прешао у СДС и у Владу РС и то на место министра правде.

У марту ове године Педи Ешдаун, високи представник у БиХ, замрзнуо му је сва финансијска средства у БиХ, под сумњом да је финансирао Радована Караџића. Мандић је негирао своје везе са Караџићем, али никада није скривао да је финансијер Српске демократске странке у Републици Српској, као и да плаћа одбрану Момчила Крајишника пред Ха-

шким трибуналом.

Његово име помињало се у разним аферама протеклих година, а недавно је бивши премијер РС Милорад Додик изјавио да је Мандић имао групу, која би могла да има везе са криминалом у Србији и да је то разоткрио и СФОР.

Мандић је повезиван и са Коштуничиним странком. Почетком прошле године Душан Михајловић министар полиције оптужио је Мандића да је учесника криминалних активности и да је финансијер и Демократске странке Србије. У свом одговору на оптужбе Мандић је рекао да је он симпатизер политике Војислава Коштунице, али да не финансира његову странку. Такође се Мандић помињао и као главни финансијер београдског дневника „Национал“ који је у току ванредног стања забрањен. На повезаност Мандића са Демократском странком Србије и са „Националом“ преко Александра Тијанића, указивала је и Српска радикална странка. На конференцији за новинаре 21. новембра 2002. године, Војислав Шешељ је изјавио: „Власник „Национала“, главни финансијер „Национала“ је познати криминалац из Републике Српске, Момчило Мандић. Највећи криминалац из Републике Српске кога смо ми већ, пре више година, потенцирали у јавности, чак на митинзима широм Републике Српске, као криминалац. Он се обогатио на несрећу српског народа преко Дрине, милијардер је и сада овде наставља своје мафијашке криминалне послове, али наравно жели и политичку моћ и утицај да стекне. Он је један од финансијера и Војислава Коштунице, и његове политичке партије, и његове дворске камариле. У овом случају морате имати у виду да постоји Коштуничина партија, Демократска странка Србије где има, такође, часних људи, али постоји и Коштуничина дворска камарила, одвојена од Демократске странке Србије, где главну реч води Љиљана Недељковић, а где је за прљаве послове најистуренији играч, Александар Тијанић.

Међутим, никако не би смела да буде заташкана веза Човића са Момчилом Мандићем. Војислав Шешељ је о томе говорио током прошле године када је Мандића окарактерисао као „утледног криминалца који живи у Јубмес центру у Београду“. Човић се упознао са Мандићем преко Шкрбе ко-

ји је Мандићев побратим. Шкрба је такође био и веза између Човића и Жељка Максимовића Маке. Српски радикали су годинама раније говорили о Мандићевим криминалним аферама, док је његова странка била владајућа у Републици Српској.

Ненад Опачић

Испоставило се да је и ухапшени Ненад Опачић, који је према тврдњама министра унутрашњих послова, један од шефова „земунског клана“ и главни нарко – дилер у Новом Саду, био у тесним везама са Зораном Ђинђићем, Ненадом Чанком, Миодрагом Костићем (истим оним коме је Ђинђић омогућио да за 9 евра купује шећеране по Војводини). Главни нарко-дилер је био изузетно опозиционо оријентисан, каже Чанак, а припадницима власти, очигледно, није сметао посао којим се бави, можда су имали и добру пословну сарадњу. Иначе је Ненад Опачић кум Душана Спасојевића који је убијен у акцији полиције.

Сам Ненад Чанак је на конференцији, на питање новинара о његовој вези са овим криминалцем, изјавио да га је Зоран Ђинђић 1999. године упознао са Ненадом Опачићем који је у то време „са својим момцима из Ветерника“ обезбеђивао Ђинђића. То је био период када се, после НАТО агресије, Ђинђић вратио из Црне Горе.

Опачић је „са својом групом“ обезбеђивао опозиционе митинге у Новом Саду, пошто је према Чанковом објашњењу, био изразито опозиционо оријентисан. Чанак је изјавио и да је са Опачићем остао у коректним односима и после 5. октобра.

Пецони

Био је ухапшен, али је убрзо и пуштен и Предраг Ранковић познатији као Пецони, а још познатији по ономе – „купује се на трафици, а нису новине“, развијеном бизнису са цигаретама. Кроз податке из његове биографије које ћемо вам изложити биће вам јасно зашто ће Пецони бити један од многих криминалаца који ће остати поштеђени.

Када је дуван у питању, Пецони је у последње време преузео улогу Станка Суботића Цанета, ваљда да би се слегла

прашина око афера које су се везивале за Ђинђића и Цанета. Преузео је улогу, али је преузео и везу у власти – Зорана Ђинђића. Дакле, учешће Цанета се смањило, а повећало се учешће нове мафијашке звезде Пецонија који је преплавио српско тржиште цигаретама „фаст“. То су увозне цигарете које се код нас пакују, а за које Пецони није плаћао ни царину, ни порез, ни акцизе, скоро ништа. Цигарете „фаст“ су се на криминалан начин рекламирале на скоро свим електронским медијима.

Према информацијама које је Војислав Шешељ много раније износио о Пецонију на конференцији за новинаре, он је сива еминенција „црног тржишта“ цигарета, нафте у периоду 1991 – 2001. године на простору Југославије (сада Србије и Црне Горе), претежно Србије. Финансијску империју стекао је тргујући акцизним робама. Спада међу најбогатије у нашој земљи. Послове је реализовао искључиво преко позиција у криминалним структурама, претежно у Србији и Црној Гори. Ослонац му је „сурчински клан“. Близак је са Драганом Космајцем. До смрти га је „покривао“ Јусуф Булић Јуса.

Изузетно је паметан, способан и данас се бави шверцом, али приоритет су му легални послови (сада увоз и дистрибуција нафте и нафтних деривата). Има добре везе у хрватском подземљу. Поседује хрватско држављанство и путовницу. У Београду поседује више десетина локала на значајним позицијама, као и више некретнина. Држи монопол – „крал“ покер апарата у Београду. Има добре везе у политичким структурама у Србији и Црној Гори и Хрватској (Главаш). Пре пар година је киднапован. То је била прва отмица на територији Југославије за коју је плаћен велики откуп – 500.000 немачких марака.

Дафина Милановић

У притвору је завршила и једна од учесника у највећој финансијској превари у историји српског банкарства, Дафина Милановић. Последњих дана су медији објављивали ко је све од личности из претходне власти добијао паре од Дафине. Зашто нико није споменуо да је паре од Дафине узимао и Зоран Ђинђић, то ваљда више није никаква тајна? И по-

Миодраг Костић – Коле

Ненад Опачић

Ненад Чанак

POLITICIANS

1. **Milomir Minic** - Current vice-president of government of Serbia (For underground subway "Vukov spomenik" and "Brze pruge") and
2. **Milutin Mrkanjic** - director of CIP (Center for research and Projects) and current director over of reconstruction. 40.000.000 DEM.
(For project "Slavija") 15.900.000 DEM.
(For land excavation for project "Slavija") 3.000.000 DEM.
Borrowed but never made any payments
3. **Dragan Tomić** - Current vice-president of government of Yugoslavia (For building furniture factory) and director of furniture company Simpo 10.000.000 DEM.
Borrowed but never made any payments
4. **Radimir Bozovic** - Former President of the government of Serbia and today is the director of Generalexport INC. 30.000.000 DEM.
(For pensions) 43.000.000 DEM.
(For taxes on interest of deponents)
Took with out any formal justification
5. **Mihailj Kertez** - director for custom of Yugoslavia (Electronic equipment) 6.000.000 USD
Borrowed but never made any payments
6. **Dragoslav Tomić** - director of "Jugopetrol" (Extortion import of oil) 10.000.000 DEM.
Borrowed but never made any payments
7. City government: - **Slobodanka Gruden**
- **Ljuba Milic**
- **Radeje Radovic**
(for land for project "Slavija") 10.000.000 DEM.
Borrowed but never made any payments
8. **Bogoljub Karic** - banker (Loan for his bank) 3.000.000 DEM.

BUSINESSMEN

1. **David Dudai** (Project "Parking plus") 47.000.000 DEM.
Defrauded Dalfiment bank and the city government of Belgrade
2. **Israel Kelman**
(To establish cooperating banks in Europe and the US) 150.000.000 DEM.
Defrauded Dalfiment bank and Dafina Milanovic
3. **Predrag Jevremovic** (Vienna and Lugano) and
4. **Vladimir Todorovic** (Vienna) Fiduciary for Dafina Milanovic (Took personal money) 150.000.000 DEM.
Defrauded Dafina Milanovic
5. **Slobodan Raih** 50.000.000 DEM.
Former vice president of the Bank and director of Ray International London.
Defrauded Dalfiment bank and Dafina Milanovic
6. **Zoran Djindjic** Head of opposition Party 250.000 DEM.
Defrauded Dafina Milanovic

I, Dafina Milanovic Yugoslavia Passport Number 001541125 Present this information under penalty of perjury and attest that it is true and factual and I have all the original asserting information I present this through my only legitimate irrevocable power of attorney.

којни премијер Ђинђић је искористио паре опљачканог народа.

„Велика Србија” је још октобра 2001. године објавила документ у којем Дафина Милановић наводи имена политичара и бизнисмена који су добили новац од Дафимент банке. Документ који је намењен њеном адвокату потписала је 1. марта 2000. године. На листи корисника новчаних средстава Дафимент банке, у делу у којем се наводе бизнисмени, налази се име Зорана Ђинђића као председника опозиционе партије, који је од Дафине узео 250.000 немачких марака.

Правосуђе

Актуелна власт нам је као спектакуларна и важна достигнућа представили хапшења и смене неких значајних личности у врху правосуђа. Једини је проблем што су све те људе они сами постављали од средине 2001. године и приликом њиховог именовања изrekli су бујицу лепих речи о њи-

ховим врлинама, стручности, знању, моралним карактеристикама, итд. Људе који су они поставили на најзначајније правосудне функције смењени су или ухапшени. Често су се последњих дана помињала имена Лепосаве Карамарковић, Симише Симића, Милана Сарајлића, Радета Терзића.

Лепосава Карамарковић је именована за председника Врховног суда Србије уз речи хвале министра правде Владана Батића да је „изузетан стручњак, велики професионалац и зналац, и изнад свега морална особа одана демократском развоју.” Када је заведено ванредне стање ти исти који су поменути госпођу именовали, натерали су је да поднесе оставку. Досовски кадар је и Раде Терзић београдски јавни тужилац који је такође отишао са ове функције. Он је засад само склоњен. Српска радикална странка је одавно указивала да је Терзић, ноторни криминалац, мафијаш каквог у органима судске власти никад раније нисмо имали, да је директно повезан са главним мафијашким клановима и да ради по њиховима налозима, и кад треба неког невиног да оптужи и кад треба неког кривог да елегантно ослободи.

Влада Србије је крајем 2001. године, такође, поставила на функције републичког јавног тужиоца и његовог заменика Симишу Симића и Милана Сарајлића. Сада је Симић суспендован, а Сарајлић је ухапшен због повезаности са „земунским кланом”.

Захтевом окружног јавног тужиоца за спровођење истраге, осумњичени Сарајлић се терети да је у својству првог заменика окружног тужиоца у Београду и заменика републичког јавног тужиоца одавао службене тајне и више кривичних радњи и да је примао одређене поклоне у вредности од 150.000 евра. Сарајлић је ухапшен 19. марта ове године, а према наводима МУП-а, признао је да је био на платном списку Душана Спасојевића Шиптара и да је код вођа „земунског клана”, Милорада Луковића Легије, Душана Спасојевића Шиптара и Милета Луковића Кума долазио по инструкције у Шилерову улици.

Сарајлић је прошле године био и на увиђају убиства полицијског генерала Бошка Бухе, који је ликвидиран на паркингу испред хотела „Југославија” у Земуну. Жељко Максимовић Мака осумњичен да је организатор овог злочина, још увек је у бекству. Мака, иначе спада у криминалну групу која је повезана са Небојшом Човићем. Нико од Човићевих криминалаца још увек није ухапшен у акцији „Сабља”. Да ли су они поштеђени?

Уклањање незгодних сведока

У четвртак, 28. марта, припадници МУП-а су ликвидирали Душана Спасојевића и Милета Луковића Легију, јер су, како је наведено у саопштењу, пружали отпор при покушају хапшења и полиција је била приморана да употреби силу. До окршаја је дошло у приградском насељу Барајево, тридесетак километара од центра Београда. Они који се разумеју тврде да су околности у којима су ова двојица убијена сумњиве, односно да није било потребе да буду убијени. Пошто су осумњичени боравили у кући, полиција је имала на располагању разне начине да бар покуша да их ухвати живе. Могли су да опколе кућу, да их држе дуже време без хране и воде, да убаце шок бомбу..., али они су их једноставно убили.

Свако би помислио да полиција треба да уради све да их ухвати живе јер су то главне вође клана, осумњичене за преко 50 убиства, отмица, за огроман шверц наркотика и са слушањем би могло да се дође до значајних података. Али изгледа да су некима сметали управо ти значајни подаци до којих је могло да се дође. Они су могли да посведоче како су

сарађивали са актуелном влашћу, сада више не могу. Да ли је то српска влада почела да уклања незгодне сведоке? У том случају и Легија ће морати да буде ликвидирани. Једино им мртав одговара, или ће му допустити да направи договор са Хашким трибуналом и да се на овим просторима више не појављује.

Досовце чувају мафијашки

Занимљиво је анализирати и ко обезбеђује припаднике актуелне власти. Зоран Ђинђић је 23. јануара 2002. у изјави за новинаре најавио велико спремање из области физичке заштите и пратње личности „која мора бити део система безбедности“. „Велику акцију већ смо почели, јер се мора видети и проверити ко има и ко може добити заштиту. Јасно је да пратњу имају политичари, бизнисмени и такозвани бизнисмени, а по закону чак ни агенције за обезбеђење не могу да штите личности, већ само физичке објекте. Покренуће се и неке кривичне пријаве, али и утврдити ко заиста може да добије заштиту. Сигурно има људи који се не осећају сигурним и заштита им је заиста потребна, али она мора бити део система безбедности. До лета све ће то бити почињено гвозденом метлом,“ закључио је Ђинђић.

Испоставило се да је „чишћење гвозденом метлом“ био начин да многи криминалци добију легитимацију Државне безбедности и стекну право да штите припаднике актуелне власти. То је, такође, омогућило и неким криминалцима да добију своје обезбеђење, као што је био случај са Легијом, а што нам је министар Михајловић објаснио као потпуно нормалну појаву (наравно у то време Легија је био „савестан грађанин“).

Неки медији пренели су податке до којих су дошли о телохранитељима покојног Зорана Ђинђића. Њега су обезбеђивали припадници Шесте управе Безбедносно информативне агенције (БИА), који су у Службу државне безбедности дошли из света подземља. Рањени телохранитељ премијера Ђинђића, Милан Веруовић који се опоравља од тешких повреда задобијених приликом атентата на Ђинђића, рођен је 11. априла 1971. године у Београду.

Кривично веће Окружног суда у Београду, којим је председавао судија Илија Симић, осуђило је у предмету К. 373-93 Милана Веруовића због кривичног дела из члана 246 став 1 Кривичног закона СРЈ (производња и стављање у промет опојних дрога) на казну затвора од седам месеци, условно на две године. Против наведене одлуке ни су се жалити ни јавни тужилац ни осуђени Веруовић.

Велико кривично веће Окружног суда у Бе-

ограду у предмету К. бр 463-96 ослободило је оптуженог Милана Веруовића и његове саучеснике Владимира Јовановића званог Јапанец, Бећири Ђорђа и Дибрани Камера кривичне одговорности, услед недостатка доказа, а по оптужници београдског Окружног јавног тужилаштва да су извршили кривично дело изнуде из члана 180 став 3 КЗ РС. Против ове пресуде жалио се окружни јавни тужилац, али је Врховни суд Србије својом пресудом КЗ И 1706-97 од 21. маја 1998. године, тужиоцеву жалбу одбио као неосновану. Саучесници Веруовића, Јапанец, Бећири и Дибрани познати су као чланови „сурчинског клана“.

Владимир Јовановић Јапанец одговорао је пред Вишим судом у Подгорици због покушаја атентата на Вука Драшковића, али је тужилац одустао од гоњења услед недостатка доказа. После 5. октобра Веруовић је засновао радни однос у тадашњој Служби државне безбедности и поред тога што је осуђиван због тешких кривичних дела и што је криминалистичка полиција о њему имала дебео досије.

Медији су сазнали и да је притворен Никола Сандуловић Санда бивши телохранитељ Зорана Ђинђића. Сандуловић је заједно са Арђаном Адемовићем Адемом и покојним Средојем Шљукићем Шљуком, који је убијен прошле јесени у Београду, обезбеђивао и Видовдански сабор на платоу испред Савезног парламента у Београду. Један од личних телохранитеља Зорана Ђинђића био је све до 1999. године када је напустио странку. Сандуловић је и после разлаза са Демократском странком остао близак са колегама које су после 5. октобра 2000. „напредовале“ у каријери и добиле значајне србијанске полиције, односно Шесте управе.

Индикативан је и податак који је изнео сам Небојша Човић на конференцији за новинаре. Он је рекао да је човек из његовог обезбеђења био у Паризу да би препознао шефа „земунског клана“, кога је француска полиција ухапсила. „Стицајем околности човек из мог обезбеђења био је у Паризу да препозна Душана Спасојевића и он је доведен овде

и пуштен,“ казао је Човић. Шта то значи? Ко може да познаје криминалце, или онај ко са њима сарађује или онај ко им је противник, ко је из неког другог клана. Да ли је тај „човек из Човићевог обезбеђења“ био из неког клана који је у сукобу са „земунским кланом“ па се потрудио да Спасојевића стрпају у затвор, али је овај имао боље позиције у Влади, боље заштитнике, неког јачег од Човића па је пуштен. То је још један податак који указује на чињеницу да је дошло до раслојавања мафије и да су кланови поделили као што су се и досовци поделили и груписали око представника актуелне власти, на шта је др Војислав Шешељ одавно упозоравао.

ГЛАВНЕ КРИМИНАЛЦЕ ВЛАСТ ЈОШ УВЕК ШТИТИ

На слободи су још увек Ситанко Субојић Цане главни бос за трговину цигаретама, Филип Цейпер познати трговац оружјем, Драгољуб Марковић „Крмиво тродукт“ један од вођа „сурчинског клана“, (други вођа је остао заштићени сведок) Миодраг Косић Коле који је од оцацара остао новокомпоновани бизнисмен (чијај: криминалац), Човићеви криминалци...

Заштићо актуелна власи у својој акцији названој „Сабља“ уопште не помиње неке значајне припаднике организованог криминала, босове и нотиорне криминалце као што су Ситанко Субојић Цане, Филип Цейпер, Миодраг Косић Коле... Вође „сурчинског клана“ су, иакође, остале заштићене – нико не помиње Драгољуба Марковића познатијег као Крмиво тродукт, а онима који се држе закона није јасно како је Љубиша Буха Чуме остао од највећег криминалца, једног од вођа „сурчинског клана“ да остаје заштићени сведок – Шта је са Човићевим криминалцима – До сада су они остали неактивни – За сада досовци прикривају све прљаве трагове који од криминалаца воде ка врху власи – Главни се не дирају, а двојицу, иакође главних, чије би сведочење угрозило актуелну власи, Душана Сисојевића и Милеја Луковића Кума, као што знаје, убили су у акцији.

Недавно смо сазнали зашто нико од надлежних не помиње Чумета у негативном контексту, нити је овај вођа сурчинског клана, о чијим стравичним злочинима је говорила и његова супруга, осумњичен за било какве нелегалне радње. Испоставило се, као што смо и претпоставили у претходном броју „Велике Србије“ да је ни мање ни више, овај ноторни криминалац сведок сарадник.

Они који познају закон рекли би да је то немогуће јер има богату криминалну прошлост и вођа је криминалне групе која је позната као „сурчински клан“, и према закону не испуњава услов да буде сведок сарадник. Али, по свему судећи, полиција и тужилаштво ће се понашати као да нема доказа за основану сумњу да је он организатор неке криминалне групе, иако је читава јавност упозната са биографијом овог криминалца. Неки припадници Чуметовог клана су притворени, а према неким информацијама сам шеф Чуме их је одао. Међутим, притворени су нижи нивои овог клана, а вође су остале поштеђене.

Подсетимо вас и да су кривична дела која се стављају на терет „земунском клану“ управо она за која је Чуме оптуживао овај клан јавно, преко медија, још почетком фебруара. Иначе, Љубиша Буха Чуме саслушан је код истражног судије још новембра прошле године. Дакле, читава акција је базирана на исказима Љубише Бухе Чумета. Зашто онда надлежни нису покренули акцију тада, зашто нису привели све прозване, шта су чекали? Ту је важно и још једно питање – у којој мери се може веровати једном окорелом криминалцу као што је Чуме? Он би прво морао да призна своје злочине.

Ево неких података из досијеа „сурчинског клана“ који су објавили поједини медији. Чуме је почетком деведесетих основао „сурчински клан“, и у тој екипи били су и Зоран Шијан, југословенски кик – боксер, Милан Нарандић Лимун, Звонко Плешић Плећа, а онда и Љубомир Јовановић Стаклени и Дејан Миленковић Багзи.

Под вођством Шијана и Бухе, клан се од почетка високо котирао у криминалним круговима. Радили су све што је у

то време доносило новац, а Сурчин је био недодирљив за све, чак дуго година и за полицију. У опису послова Сурчина стоји да су крали аутомобиле и понекад их власницима враћали за новац, шверцовали нафту, нафтне деривате и цигарете... По величини својих послова и моћи прелазили су границе наше земље.

Велике суме новца стечене на овај начин полако су убацивали у легалне послове. Куповали су прве некретности и

Драгољуб Марковић – Крмивоје ужива у погледу са Управне зграде свог царства

земљишта, оснивали су фирме и отварали продавнице и друге локале. Средином деведесетих укључили су се у најуноснији бизнис – трговину дрогом. Њихови контакти у овом послу сежу и до Јужне Америке, а тврди се да је мозак свих „комбинација“ био управо Чуме.

Многи су мислили да је „сурчински клан“ доживео крах 12. априла 1998. године у великој полицијској рацији у Сурчину. Међутим, против Бухе није пронађен ниједан доказ, а остали Сурчинци су, уместо очекиваних оптужби за крађу аутомобила и шверц дроге, окривљени само за илегално поседовање оружја.

О овој рацији која се завршила неуспешно јер је неко дојавио Сурчинцима шта се спрема, често је говорио Шешел. Тада је прозивао министра полиције Михајловића, зашто досовска власт бар не покуша да направи рацију у овом делу Земуну.

После ове акције клан се сукобљава са групом Зорана Ускоковића Сколета, а потом Буха остаје без својих најбољих пријатеља Шијана и Плећића. У једном тренутку Чуме остаје сам на челу Сурчинаца и са новопридошлим члановима Душаном Спасојевићем Шиптаром, Милетом Луковићем Кумом, Драгославом Космајцем оснива најорганизовану групу кријумчара дроге на овим просторима.

После 5. октобра 2000. године Буха улази у послове са асфалтирањем. Оснива фирму „Дифенс“, коју фиктивно води његова супруга Љиљана. Почетком 2001. године Бухином и Шиптаревом клану прикључује се и Милорад Луковић Легија, и клан почиње са отмицама. Касније је дошло до сукоба у клану, јер је, према неким информацијама, Буха био незадовољан јер је добио мањи део од плаћених откупа, пре

свега за Мирослава Мишковића, власника „Делта холдинга“, а с друге стране Земунци су били незадовољни јер Чуме није хтео да дели добит од послова са асфалтирањем.

Неколико месеци после сукоба, Буху је покушала да отрује његова супруга Љиљана, и он је уз ургирање Небојше Павковића, тадашњег начелника Генералштаба ВЈ, завршио на лечењу на одељењу токсикологије Војномедицинске академије. Касније је покушан атентат на њега, а Чуме је уз помоћ представника актуелне власти успео да побегне из земље. Боравио је негде у иностранству под заштитом Американаца, али је Американцима испричао и све што зна о Ђинђићу и његовим сарадницима, па је са те стране Ђинђић био уцењен. За Американце није било никаквих тајни о сурчинској мафији, о улози Зорана Ђинђића, Горана Весића, Владимира Поповића Бебе, Чедо Јовановића, Небојше Павковића и осталих људи из криминалне средине који се баве, нажалост, политиком.

У то време напустио га је Дејан Миленковић Багзи, који је прешао у „земунски клан“, као и супруга Љиљана Буха. У новембру 2002. године одлетеле су у ваздух Чуметове машине за асфалтирање, које је уз помоћ актуелне власти увезао без пореза. У експлозији су уништене готово све машине и објекти „Дифенс роуд“, а штета се процењује на око 15.000.000 евра.

Не треба заборавити да га је власт увек ангажовала за послове везане за асфалтирање, очигледно је ту био постигнут неки добар „пословни“ договор, па се онда не треба чудити, што је одмах после убиства премијера, међу најтеже злочине и најтежа кривична дела која су стављена на терет „земунској групи“, уврштено и дизање у ваздух фирме „Дифенс роуд“.

Сви Ђинђићеви људи профитирали од Чуметовог посла

Поводом ове диверзије, Војислав Шешел је на конференцијама за новинаре износио следеће податке: „Прво, немогуће је да Зоран Ђинђић и Душан Михајловић не знају ко је извео ту диверзију. То је толико суптилно, прецизно и стручно урађено, да је врло мали број људи у игри. Друго, видели смо, на државној телевизији, да Душан Михајловић обећава да ни челници власти неће бити имуни на истрагу поводом ове експлозије у Земуну пољу. Значи, неки су умешани. Неко из врха власти је умешан. То је Душан Михајловић признао. Да видимо ко је тај, да се јавно изнесе.“

Марија Рашета-Вукосављевић изјављује да Чуметова фирма „Дифенс роуд“ уопште није добила на тендеру Министарства ниједан посао. А ви се, претпостављам, сви сећате, кад сам поставио питање директно Зорану Ђинђићу у Народној скупштини како је Чуме могао да добије да асфалтира Ибарску магистралу, аутопут и тако даље, да ми је Ђинђић одговорио да је Чуме имао најбољу понуду. Ко је онда добио те послове и како се десило да Чуме обавља те послове?

Не може, не може се окончати борба против мафије а да се и не започне против тих Ђинђићевих највећих пријатеља. Око Чумета, његовог складишта фирме „Дифенс роуд“, појео вук магарца. Ником ништа. Зашто је дошло до тога? Зато што су се сукобиле око профита. Ко је све био профитер из Чуметовог посла? Све Ђинђићеви људи, почевши од Владимира Поповића Бебе па надаље. Ко је формирао ту лажну фирму у Бечу? Све Ђинђићеви људи. Та фирма је добила посао да асфалтира аутопут од Београда до Новог Сада, а да Чуметова фирма буде подизвођач. Не постоји никаква мафија у Србији мимо власти, која није у спрези са вла-

Енормни приходи

Под овом влашћу имовина организованих криминалних група достигла невероватне суме. Мафија је огорман повац зарађивала од продаје наркотика, као и од отмица, уцена, крађе кола, рекета,... Новац се „драо“ кроз грађевинске фирме, транспортна предузећа, ресторане, коцкарнице, бензинске пумпе и фудбалске клубове.

Према неким подацима „земунски клан“ је од продаје дроге дневно зарађивао 75.000 евра. Овај клан је зарадио 4.500.000 евра од отмице Мирослава Мишковића, власника „Делта холдинга“ и новосадског бизнисмена Драгослава Вуковића. За Земунце се помиње и да су умешани у још неколико киднаповања чији се откупни мере милионима евра.

Према неким проценама мафија је месечно зарађивала неколико десетина милиона евра. Имовина у рукама криминалаца мери се стотинама милиона евра, а неки чак тврде да су у некретностима и готовини имали и до милијарду евра.

стима. Сви мафијашки кланови су директно у спрези са властима. Наравно, ми смо вам већ саопштили пре више месеци како је дошло до унутрашњих сукоба у ДОС-у, тако је дошло и до раслојавања у мафији.”

Треба се подсетити још неких информација које је износио Шешел да би било јасније како се и у ком правцу сукоб међу мафијашким групама, чије су делове чинили и припадници власти, разбуктавао. На конференцији за новинаре у фебруару 2003. године, председник Српске радикалне странке је указао на следећа сазнања до којих је дошао: „Још у мају прошле године, Љубиша Буха Чуме је ступио у контакт са Американцима и он је направио дил, делимично са Американцима а већим делом са Зораном Ђинђићем, председником Владе. Зоран Ђинђић му је омогућио да изађе у иностранство и Љубиша Буха Чуме се спрема као сведок на суђењу против Слободана Милошевића. Овде има једна интересантна ствар што је њему додељена шифра М1, ту шифру раније нисмо имали и она означава „милитари форсис“ отприлике.

Његово сведочење треба да се базира на томе да ће он да тврди пред судом, иако никад у животу Милошевића није ни видео, да је он био сведок да је Слободан Милошевић лично давао наређења, како је овде формулисано, вођама криминалних и полицијских снага Жељку Ражнатовићу Аркану и Милораду Луковићу Легији, да им је лично давао наредбе за етничко чишћење, прогон неспрског живља на Косову и Метохији, и тако даље. Љубиша Буха се у овоме третира као вођа неке од паравојних формација, и то паравојне формације „Сурчин“. Ви знате да у Сурчину није било никакве паравојне формације, тамо је била само мафијашка банда, јер Чуме фронта нигде није ни видео, он је само крао, убијао, пљачкао, отимао, шверцовао и све остало. Они су, дакле, како би му дали већу уверљивост пред судом, ту његову мафијашку криминалну банду, која споља може и да личи на неку војну формацију, третирају као паравојну формацију.

Љубиша Буха Чуме, под овом шифром прихватио је да сведочи против Милорада Луковића Легије и да му припише сва криминална убиства у Србији од 1992. до 2002. године. Ђинђићева влада му је, за противуслугу гарантовала сигурност, слободу и имунитет, неће га низашта кривично гоњити. То му је лично Ђинђић гарантовао, посебно да би на тај начин Ђинђић представио јавности да је решио киднаповање и убиство Ивана Стамболића, а онда би Чуме дао са своје стране информације о, како кажу Американци, паравојној формацији ЈСО, то је Јединица за специјалне операције и њеном вођи Милораду Луковићу, како би та, како

Американци кажу, паравојна формација, заправо Јединица за специјалне операције била проглашена терористичким снагама и због тога уништена.

Прво би покушали да је расформирају, ако то не успеју онда би је потпуно уништили, што значи, напали па убијали, похапсили и тако даље. А планира се, ако је могуће да се Милорад Луковић по хапшењу, покуша да искористи као сведок против Слободана Милошевића. Очекује се да оптужница против Милорада Луковића Легије стигне у марту месецу, и то да буде оптужен за наводне ратне злочине почињене на Косову и Метохији, као командант Јединице за специјалне операције, и за наводне ратне злочине почињене у Хрватској и Босни и Херцеговини као командант, како се овде каже, Арканових паравојних снага званих „Тигрови“.

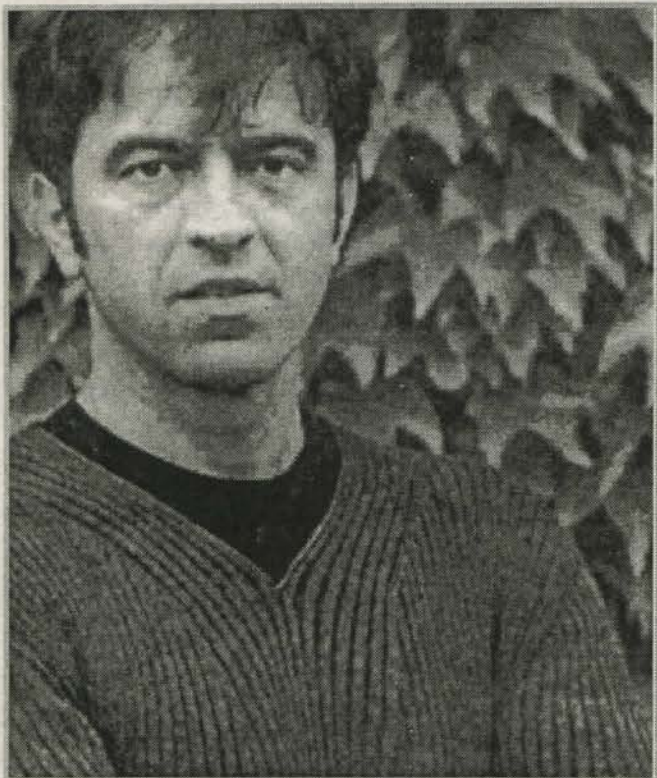
Зашто је Цане – алфа и омега трговине цигаретама, још на слободи

Против Цанета је још за време претходне власти расписана потерница због трговине цигаретама, а такође је био осумњичен да је организовао убиство Радована Стојчића Баце. Да не помињемо да је све то стигло и до јавности путем медија. Аферу је покренуо загревачки „Национал“. И Анкетни одбор Савезне скупштине који је утврђивао чињенице и околности везане за убиство министра одбране Павла Булатовића, у фебруару 2002. године, у разговорима са представницима највишег државног врха актуелне и претходне власти, дошао до значајних података о Станку Суботићу Цанету.

Станко Суботић Цане је алфа и омега трговине цигаретама. Он и покојни Радован Стојчић Баца били су једна полула преко које је функционисала та трговина цигаретама. Црна Гора – Станко Суботић – Радован Стојчић. Пошто су огромне паре биле у игри није се више знало коме иду и колико, онда је Баца било мало, па је рекао – „Мени треба већи проценат“ – на шта су Црногорци рекли – „Не може“. Баца је онда затворио гранични прелаз и рекао – „Не могу цигарете овамо“ – и онда су Црногорци прихватили.

Била је то једна стална игра и препуцавање, при чему је у седишту свега био Станко Суботић Цане. Преко његове фирме „Миа“ УБ одвијала се та трговина. Шлепер уђе у земљу, оде на УБ у магацин и одатле су се продавале цигарете.

Баца је убијен јер је имао већи апетит и постао је сметња у том систему. У свему томе Станко Суботић је био један од људи са којима се приоритетно морао обавити разговор за све те послове које су обављали. У разговору у ДБ-у изјавио је – „На хиљаде шлепера сам убацио.“ Расписана је потерница

ца за њим, он је побегао. После 5. октобра се вратио као велики бизнисмен.

Познато је да је Цане био добар пријатељ покојног Ђинђића. Значајан учесник читаве приче је и Јовица Станишић. Цане је купио Јовици блиндирани аутомобил. Јовичиног сина је школовао Станко Суботић у Америци за професионалног пилота. Он лети на два авиона Мила Ђукановића, јер се баш за те типове школовао. Куповину тих авиона је, иначе, финансирао Станко Суботић. Касније је из игре био избачен Бокан, тако што је убијен у Атини.

Међутим, актуелна власт је све заташкавала и сваки покушај да се покрене истрага о Станку Суботићу Цанету је спречен, чиме је јасно показано да је власт умешана у шверц дувана. Крајем 2001. године, тачније 13. децембра Скупштина Србије је тесном већином гласова одбацила предлог посланичке групе Демократске странке Србије да се формира анкетни одбор који би сагледао стање у области производње и промета дувана и дуванских производа. Против предлога изјаснило се 100 посланика ДОС, а за је било 98 посланика Демократске странке Србије, Српске радикалне странке, Социјалистичке партије Србије и Странке српског јединства, док су посланици Нове Србије били уздржани. Представници опозиције су истакли да је формирање анкетног одбора неопходно јер постоји организовани криминал у шверцу цигарета и да владина уредба омогућава да се не плаћају царинске дажбине и акцизе за увоз цигарета у Србији и на Косову и Метохији што оптерећује буџет Србије, и да би се утврдило у каквој су вези премијер Зоран Ђинђић и Станко Суботић Цане, који је један од најважнијих људи у шверцу цигарета на Балкану.

Како може да буде на слободи Филип Цеџтер, познати трговац оружјем. Вероватно зато што је остао близак Демократској странци, као што је био и са покојним премијером. Неки медији преносе да је и злогласни Владимир Поповић Беба, који се сада вратио на своје старо радно место, у међувремену хлеб зарађивао као саветник Филипа Цеџтера.

Како је Миодраг Костић Коле (још један миљеник Демократске странке) успео тако брзо да се обогати? Ко ће да испитује његове везе и порекло његове имовине? Ако сте заборавили, то је онај што је за 9 евра купио три шећеране, а био је оцадар.

Драгољуб Марковић Крмивопродукт - сви знају да је био кум покојног Ђинђића. Један је од вођа „срчинског клана“. И он купује фабрике по багателној цени и његови „послови“ одлично иду, и по свој прилици нико га ништа неће ни питати. Нећемо да улазимо у то ко је све од звучних имена београдског подземља финансирао Демократску странку.

Шта је са Дејаном Максимовићем Маком који је осумњичен да је организовао убиство генерала Бошка Бухе. Полиција је својевремено означила Маку и његову групу као широку терористичку организацију чији је циљ да извођењем политичких атентата изазове хаос у Србији и рекла да је српски премијер први на удару. Сада се помиње суђење Макиној групи, али за вођом групе нико не трага. Можда то и није чудно с обзиром да су Човићеви криминалци били блиски са Жељком Максимовићем Маком који је убио генерала Бошка Буху.

Човићеви криминалци ван домаћаја закона

До сада акција „Сабља“ заобилази Човићеве криминалце. Зато ћемо вас подсетити на његове јаке везе у подземљу. Човићеви криминалци су, иначе, блиски Дејану Максимовићу Маки који је учествовао у организовању убиства Бошка Бухе. Полиција је својевремено означила Маку и његову групу као широку терористичку организацију чији је циљ да извођењем политичких атентата изазове хаос у Србији и рекла да је српски премијер први на удару. Међутим, доскоро Маку нико није помињао. Информације које су надлежни последњих дана дали о Макином кретању и најава да се спремају да га ухапсе, сумњиве су. Видећемо како ће се развијати читаву причу, али с обзиром на Макине везе са Човићем, и на његову умешаност у финансирање Мићуновићеве странке, претпоставља се да власт никако не би волела да га ухапси, у сваком случају не живог.

О везама Маке и Човића, и о Човићевим криминалцима више пута је говорио др Војислав Шешељ на конференцији за новинаре у октобру и новембру 2002. године. Шешељ је говорио о Жељку Максимовићу Маки и његовим људима, чија је главна логистичка подршка у Црној Гори Брано Мићуновић рекао да је ова група имала у плану неких стотинак убиства за које је знао и Небојша Човић. Такође је Шешељ овде указао и на везу Човића и недавно ухапшеног Момчила Мандића, преко покојног Шкрбе.

„Изгледа да су они око стотинак убиства имали у плану, да би после постигли неки свој стратешки циљ. О тим убиствима, на неким местима су разговарали Драган Малешеввић Тапи, Коле Костовски и Франко Симатовић Френки. Интересантно је да Френкију на врата још нико није покуцао. Зашто? То је кључно питање. Затим, пошто је тај сукоб у мафији унапредовао, заиста су били утрожени и Ђинђић, и Михајловић, и Батић и још неки људи из Министарства унутрашњих послова, из ДОС-а. Међутим, овде вам је интересантно да се међу тим именима није појављивало име Небојше Човића. Небојша Човић је био у дослуху са овом бандом.

Небојша Човић је био веома близак са Жељком Максимовићем Маком, и то са њим се упознао преко познатог криминалца Шкрбе, из Српског Сарајева, вероватно му је то презиме, ја му име не знам, можда и надимак. Тај Шкрба је побратим са Момчилом Мандићем. Ви сте чули ко је Мом-

чило Мандић, угледни криминалац, који живи у Јубмес центру, у Београду, ми смо годинама раније говорили о његовом криминалним аферама, док је његова странка била владајућа у Републици Српској, и са извесним Мићом Станишићем, који није у сродству са Јовицом Станишићем. Мићо Станишић је једно време био министар унутрашњих послова Републике Српске.

Шкрба се овде често појављује у Београду, у једној кафани по цео дан седи, и за извесног Раши Радовановића наплаћује рекет. Ту мрежу, рекеташку, је исплео Раша Радовановић, а Шкрба му служи као онај који директно наплаћује новац, а по налогу Жељка Максимовића Маке, организује убиства по Републици Српској, и он је тамо умешан у већи број убиства. Е, тај Шкрба је остварио први контакт између Небојше Човића и Жељка Максимовића Маке. Почетком септембра, Небојша Човић је причао Драгољубу Мићуновићу, постоји извесан снимак њиховог разговора, који чувају одговорни људи, на који начин се они спремају за обрачун са супротним мафијашким кланом, то би био и обрачун унутар власти, међутим, они су очекивали да би Коштуница могао да победи, већ, у првом кругу председничких избора, па да крену у тај обрачун. Ту су, чак, мислили да преузму и контролу Министарства унутрашњих послова, а хтели су генерала Милета Пузовића да доведу на место генерала Сретена Лукића. У ту комбинацију је умешан Небојша Човић.

Од Шкрбе је Небојша Човић сазнао за план ликвидације и за списак људи које би требало ликвидирати. И тај списак је називан 'списак сто'. Он је то поверио неким својим најближим људима, али врло ограниченом броју, а ви знате, чим је тај ограничен број људи већи од двојице, то мора да

процури, то је Божија воља. Свог телохранитеља, полицајца Љубу Милановића званог Љуба Вага, тај надимак је Љуба Милановић добио у време док је трговао дрогом, изгледа да и то даље ради, њега је спремао Небојша Човић за шефа београдске полиције, а другог телохранитеља, Пајића, за место шефа Јавне безбедности. Миле Пузовић је веома близак Жељку Максимовићу Маки а служи и као њихова веза са Коштуницом, преко Боре Чорбе и Велимира Илића.

Жељко Максимовић Мака је био у дневном контакту са криминалцем Шкрбом из Српског Сарајева који се појављује и у Бијељини, који се појављује и у Београду, а кад год тај Шкрба долази у Београд одлази у ФМП у фирму Небојше Човића. Поготово од када му је неко експлозивом разнео цип у Улици Филипа Филиповића у Београду. Том Шкрби је разнет својевремено цип, ако се сећате тог случаја, у Улици Филипа Филиповића, претпостављам да га имате у новинарској документацији. Тај Шкрба се осећа безбедно само у Човићевој фабрици, нека Небојша Човић сада каже, да ли има некакве везе са Шкрбом и са Рашом Радовановићем? Ово је директно питање - има или нема везе? Да ли је са њима у контакту или није? Најдиректније могуће питање.

Главни посао који је Шкрба радио за Човића је наплата рекета. И то је заједно рађено са Рашом Радовановићем, директором Човићевог клуба. Човић је тај рекет наплаћивао кроз спонзорство за ФМП, и Човић је злоупотребавао свој положај потпредседника Владе, како би изнудио од одређених људи, како би их притискао, убедио, ученио да уплаћују велике износе новца на ФМП, а многима је, као противуслугу, одлагао казне затвора, ослобађао их затвора, давао полове, ослобађао их плаћања пореза и слично. Изнели смо вам већ податке колико је фамозног „Николаса“ ослободио

Саопштење Српске радикалне странке

Пошћпредседник Владе Србије Небојша Човић је највећи бандић и мафијаш у Србији. Невероватно је да државни органи у јеку борбе против криминала нису ухалили највећег криминалаца у Србији Небојшу Човића.

Зашћливо је да нико из криминалног клана у Железнику није ухалиен, није ухалиен нико од његових криминалних пријатеља са којима је у луксузним јакима обилазио хрватска острва и са којима је учествовао у подели криминалног плена. Министарство унутрашњих послова Србије све доказе о криминалним радњама Небојше Човића може да пронађе у књизи „Мафијашка пулица Небојша Човић“ аутора др Војислава Шешеља.

Посебно интересантно је и то што Небојша Човић тврди да је уз Љубишу Буху Чумећа, он био други на мафијашкој пијерници. Српска радикална странка неће да се меша у мафијашке полове и мафијашке пијернице и за Љубишом Бухом Чумећом и за Небојшом Човићем, јер њих двојица најбоље знају у шта су све улећени.

Колики је идиот, Небојша Човић је показао у синоћној емисији на Трећем каналу, јер је отиу-жио Српску радикалну странку за издавање дозволе за изградњу објекта у Шилеровој улици и неких објеката у Сурчину. Идиот Небојша Човић је макар као председник Скупшћине Града, морао да научи да су то надлежност Скупшћине Града, а не Скупшћине Опшћине. Између остало, Небојша Човић је толико пара узео од давања њих дозвола да му не би требало да буде иешко да се њаквих ствари сећи.

Што се тиче финансирања председничке кампање др Војислава Шешеља, Српска радикална странка потрошила је стотину пута мање новца од кандидата Мирољуба Лабуса и Војислава Коштунице. То је лако и једноставно проверљиво. Имајући у виду потрошене суме новца, јасно је ко је био кандидат мафије, а тај се увек најлакше пронађе међу онима које подржава Небојша Човић.

16. април 2003. године

плаћања пореских обавеза према држави, а тај 'Николас' је велике суме новца уплаћивао Човићу.

Е сад, у том Човићевом прљавом послу, дешава се да му неко обећа паре, а после му не да паре или му не да довољно, не да уговорени износ или се прави, не зна о чему се ради и тако даље. Тада прво Раша Радовановић зове тог човека и тражи паре, ако то не успе, онда ступа у акцију Жељко Шкрба и директно изнуђује. То исто је радио и Бомбона за Милију Бабовића, и оног Бају Платога, како се зове, бовићевог пријатеља и њихову фирму 'Жерано моторс'. То исто је радио и Жељко Максимовић Мака за Душана Забуновића.

Жељко Максимовић Мака је наручио да тај Човићев Шкрба изврши два убиства у Републици Српској. Жељко Максимовић Мака је у дневном контакту са Бајом Живанићем, званим Баја Плати, са Чукарице, то је такође опасан криминалац и убица који је дугогодишњи пословни партнер Небојше Човића. Тај Баја Плати је после Аркановог убиства побегао у Грчку, у Атину и котирао је у полицијским круговима и њиховим списима као један од главних осумњичених за заверу против Аркана. Од Аркановаца можете чути да су и данас Баја Плати и Андрија Драшковић главни организатори Арканове ликвидације, али они имају извесну спрегу са људима из Државне безбедности, то остаје да тек истражимо поводом Аркановог убиства.

Поред Андреје Драшковића, који је у затвору због другог једног убиства, Баја Плати је једини преживео из афере Аркановог убиства који је на слободи, а Човићев је најбољи пријатељ. И данас Човић готово свакодневно с њим телефонским разговорима, некада и сат, два трају ти разговори. Пред 5. октобар Баја Плати је послао Жељка Максимовића Маку да се нађе у Човићевој близини да га чува, поготово да чува Небојшу Човића после отмице другог партнера, пословног партнера Баје Платог, Милије Бабовића. Тада је дошло до неког разлаза између њих. И тада је Баји Платом припао Пежо, Вераномоторс, а ту треба сада размотрити како су се даље њихове пословне везе одвијале.

Остаје чињеница да су Баја Плати и Милија Бабовић данас смртни непријатељи. Ту лежи кључ отмице Милије Бабовића. Милија Бабовић из неког неразумљивог разлога ћути о тој отмици, мада ја искрено претпостављам да је њему јасно ко су били отмицари и ко му је отео те паре. Баја Плати је сада најнепосредније везан за Човића, а Милија Бабовић покушава сада да нађе неке друге полуге моћи које би га очврснуле.

Зашто је Небојша Човић летос лагао да није летовао у Хрватској, када је био у Хрватској и тамо се дружио са трговцима дувана, мафијашима и дистрибутерима, пре свега са Косова и Метохије. А на крају је Небојша Човић признао да је био на јахти Пере Матића, који је један од главних трговаца и шверцера уз Душана Забуновића. То је конкурентски клан у односу на онога у коме је Станко Суботић Цане Жабац у трговини цигаретама.

Ја сам већ говорио много о криминалним аферама Небојше Човића, сад ћу вам изнети још неке детаље. Небојша Човић је у спрези и са познатим криминалцем Ацом Булићем. Аца Булић је син једног од највећих убица, Јусе Булића, који је недавно ликвидиран. Аца Булић је најбољи пријатељ са Небојшом Човићем данас. Они држе фудбалски клуб 'Железник' заједно, припадају фудбалској мафији, не само да припадају него чине срце фудбалске мафије, а држе и кладионицу 'Лавови'. Они су власници, Небојша Човић и Аца Булић, кладионице 'Лавови'.

И у многим другим фирмама се појављују као интересенти за приватизацију, наравно, по критеријумима које сами расписују. Захваљујући Небојши Човићу, Аца Булић је по-

стао секретар Фудбалског савеза Југославије, а познат је и као трговац дрогом. Да ли је дрога већ нађена и код Небојше Човића, ја још не знам, али ћу и по том питању истраживати," рекао је Шешел.

Војислав Шешел је говорио и о повезаност Небојше Човића са недавно ухапшеним Микијем Курком. Мики Курак је био умешан у трговину белим робљем, трговину сексуалним услугама. Поред Ђанде, Јорге и Ромића и Курак је један од убица Славка Ђурувије, према сазнањима лидера српских радикала.

Зашто Перишић није саслушан

Зашто Момчила Перишића, Павковићевог претходника на месту начелника Генералштаба, кад већ не планирају да га оптуже за криминал какав је шпијунажа и издаја сопствене земље, нико није привео да испита на склоности које су се у јавности често појављивале, да је планирао војни удар и ликвидацију лидера тадашње опозиције. О томе је говорио и лидер Нове Србије Велимир Илић. Он је у јануару 2001. године изјавио да је видео документ према којем је 1997. године Перишић планирао војни удар и ликвидацију већине лидера тадашње опозиције. Илић је рекао да су се на списку за ликвидацију поред њега налазили и Војислав Коштуница, Зоран Ђинђић, Вук Драшковић и бивши југословенски председник Слободан Милошевић. „Непосредно после 5. октобра у Војсци Југославије видео сам документ на основу кога је било планирано да се 1997. године побије српска опозиција. Додуше хтели су да среде и Милошевића. Тај документ је потписао Перишић, а било је планирано да се очисти комплетна српска опозиција и уведе ванредно стање. Практично да се изврши војни удар. Тај документ има начелник Генералштаба Војске Југославије Небојша Павковић, а сигурно га има и тадашњи начелник Војне безбедности Ђаковић," истакао је Илић.

КАКО СУ НАС ЛАГАЛИ

Петог јула 2002. године Зоран Ђинђић је изјавио да је мафија у Србији системски поражена и да више не постоји спрежа мафије и власи која је постојала претходних година. „Нема сумње да је мафија у земљи поражена и да је ово што сада имамо израз очајања и панике мафије”, рекао је Ђинђић приликом посете пољопривредном газдинству ПКБ-а. Чомићева је остала ујамљена по својој изјави да је врх организованог криминала „хобојница која је после 5. октобра 2000. године изгубила главу”, а да смо сада сведоци „њених последњих крикова”

Од увођења ванредног стања у Србији је приведено око 8000 људи од тога око 2000 задржано је у притвору. Због своје умешаности у убиство Зорана Ђинђића, повезаности са земунским кланом и учествовањем у низ других убистава, киднаповања и криминалних радњи у притвору су се нашли припадници црвених беретки, бивши полицајци, војни кадрови, судије адвокати и естрадне личности. Са представницима међународне заједнице и Америке, чланови владе обавили су низ практичних разговора о бескомпромисној борби против криминала. „Сматрамо да је дошао моменат да се удружимо и ухватимо у коштац са једном кугом која се зове криминал. Министар Душан Михајловић и ја сложили смо се да је сваки ваш проблем и наш проблем и обрнуто”, изјавио је високи представник међународне заједнице у Босни и Херцеговини Педи Ешдаун, приликом посете Министарству унутрашњих послова. Сличног мишљења били су и други који ових дана долазили у посету званичном Београду. Правили су се планови како да се криминалу

зада одлучујући ударац. Министар правде, републике Србије Владан Батић, изјавио је да су Сједињене Америчке Државе обећале помоћ нашој земљи од 4,5 милиона долара за ургентне потребе у борби против организованог криминала. Америчка донација биће употребљена за реконструкцију и адаптацију зграде Војног суда у којој ће бити смештен специјални тужилац. У догледно време, како је најавио министар Батић реконструисаће се и објекти правосудних органа и изградити још један затвор.

Све се то дешава у земљи у којој су до пре неколико месеци, убијени премијер Зоран Ђинђић и његови политички истомишљеници, тврдили да је мафија системски искорењена.

И прошла година била година борбе против криминала

Влада Србије и убијени премијер Ђинђић су 2002. годину прогласили годином борбе против организованог кримина-

Две различите приче исход познат

Потпуно различите изјаве дате у истом дану створиле су праву конфузију која је употпуњена још једном његовом изјавом. „Постоје међутим, контакти између организованих криминалних група и људи у полицији на ниском нивоу, као и са неким људима у тужилаштву и судству то је дефинитивно јасно”, рекао је Живковић и поред оваквих сазнања оценио да је Београд најбезбеднија престоница у Европи. Михајловић је проширио простор па је на једној од конференција за новинаре Министарства унутрашњих послова саопштио да је Србија према статистичким подацима о броју кривичних дела и њиховом решавању најбезбеднија у Европи, после Чешке.” Зато смо поносни на Србију”, рекао је Михајловић.

ла и корупције. Иако, није било опсежних акција усмерених против искорењена криминала а чак су, у међувремену, почињена нека монструозна убиства, 5. јула 2002. године Зоран Ђинђић је изјавио да је мафија у Србији системски поражена и да више не постоји спрега мафије и власти која је постојала претходних година.” Нема сумње да је мафија у земљи поражена и да је ово што сада имамо израз очајна и панике мафије”, рекао је Ђинђић приликом посете пољопривредном газдинству ПКБ-а.

Премијер који је за мање од годину дана, после ове своје изјаве убијен у центру града, у сред бела дана, истакао је да је безбедност грађана на пристојном нивоу, што се тиче организованог криминала. Он је тада додуше додао, да су носиоци власти угрожени али да је то ризик посла којим се они баве.

„Ја наравно, такође добијам претње, то је део мог посла, али се осећам безбедније него у време Слободана Милошевића”, рекао је Ђинђић. Да би ублажио ову своју изјаву већ следећег тренутка је изјавио да постоји континуитет претњи око одређених људи из власти и индиције које су више од оговарања. Тада је исто тако апеловао на јавност да се од тога не прави јавна расправа већ да се препусти МУП-у Србије да се тиме бави, пошто је према његовим речима, јавност изабрала владу која треба да се бави питањима организованог криминала.

После његовог убиства, апеловано је на ту исту јавност, да се што активније укључи у борбу против организованог криминала и да својим дојавама о кретањима осумњичених и њиховим радњама помогне полицији да расветли убиства. Данима су медији стварали пресију, тако да су и они потпуно незаинтересовани хтели то или не били увучени у јавну расправу о политици, криминалу, естради, спорту и правосу-

ђу, најомиленијим темама за разговор на овим просторима.

Дан после Ђинђићеве изјаве да је мафија у Србији системски поражена са сличним тврдњама у јавности се појавио и тадашњи савезни министар полиције Зоран Живковић. Живковић је тврдио да је дефинитивно разбијена веза између политичара и криминала те да се слободно може рећи да мафија нема своју државу у Србији. У исто време тадашњи савезни министар полиције је саопштио јавности да у Србији има око 200 криминалних група од којих су неке врло опасне. Криминалне групе су биле евидентирани у такозваној ”Белој књизи” коју је издала полиција а касније су по тој истој књизи вршена и хапшења у оквиру полицијске акције Сабља.

Тврдњама високих функционера Демократске странке придружила се и њихова партијска колегиница и потпредседник републичке Скупштине Гордана Чомић. Чомићева је остала упамћена по својој изјави да је врх организованог криминала „хоботница која је после 5. октобра 2000. године изгубила главу”, а да смо сада сведоци „њених последњих крикова”.

Викенд кампање

Још већу нелогичност у случај систематског искорењена мафије у Србији унела је Михајловићева изјава да мафија планира убиства ДОС-ових челника. Викендима су се у јавности смењивали политичари ДОС-а који су тврдили да је атентат планиран баш управо на њих. У исто време МУП на челу са тим истим министром полиције Душаном Михајловићем тврдио је да је криминал у Србији у паду а убијени премијер је чак сматрао да МУП и министарство правде до-

бро раде. Непосредно пред своју смрт Ђинђић је променио свој став према полицији. "Треба нам реорганизација полиције, више мишића и мозга него сала", рекао је републички премијер на свечаности поводом дана полиције.

Истраживања су и пре последњих догађаја показала да са доласком ДОС-а на власт криминал и корупција у Србији нису искорењени. И просечан овдашњи механички гутач вести, са сигурношћу могао је да закључи да су бизнис, криминал и делови полиције повезани у извесној мери. Чак су постојале тврдње појединих аналитичара да је криминал у Србији од доласка ДОС-а на власт повећан за 13 одсто. Питање криминала и корупције постали су најделикатнији проблем са којим се наше друштво суочавало. Према речима социјолога Жарка Требјешанина, то се десило из два основна разлога. Због тога што су криминал и корупција угрозили напредак и што страни инвеститори не желе да улажу новац у несигурна подручја. И док је у добром делу јавности трајала расправа о криминалу, министар Михајловић је ту исту јавност хранио причама: „Ми се сећамо како се некада лепо и безбедно живело кад ниједног криминалца није било. Доћиће то време поново-ја вам гарантујем. Србија неће бити перспективна и инспиративна за криминалце, којима ће бити лакше да оду у Холандију или Белгију”.

Политички аналитичари означили су овакве изјаве као политички маркетинг и део предизборне кампање усмерене ка томе да се јавности покаже, да власт није повезана са мафијом. Оно што су многи упозоравали, да негирање мафије може да постане врло опасан проблем, касније показало тачним. Мада Зоран Живковић и сада, након свега што се десило као премијер посеже за таквим изјавама.

Михајловић успешно одолева времену

Министар полиције је неколико пута обећавао да ће да поднесе оставку ако не реши неке случајеве. Када је убијен Бошко Буха Михајловић је изјављивао да ће полиција да преврне небо и земљу не би ли пронашла његовог убицу. Министар Михајловић је решио, барем тако каже, нека убиства, али тек након убиства премијера Ђинђића. У периодима када би се нашао на удару критике јавности, министар полиције, није силазио са телевизијских екрана и страница штампе. Покушавајући да свима објасни како МУП добро ради министар је сам оцењивао свој рад и из тога извлачио неке закључке. Његова одбрана се састојала у статистичким подацима да је стопа убиства смањена за 60,65 одсто, што би у пракси значило да је свако треће убиство остало неразјашњено. Поједини аналитичари су учестале Михајловићеве наступе у јавности тумачили као његов покушај да код премијера Ђинђића издејствује да још извесно време остане на челу Министарства. Са друге стране, то је одговарало и осталим члановима Владе, јер су желели да се поједина убиства што пре забораве.

Септембра 18. 2002. године високи званичници министарства унутрашњих послова изразили су понос на рад по-

лиције, наводећи статистичке податке о смањењу кривичних дела и већем степену њиховог решавања у односу на протекле године. На конференцији за новинаре саопштено је да је од почетка године било 26 мање убиства него раније. Михајловић је закључио да полиција све више постаје све бољи сервис грађана који чува њихову имовину и животе. Сигуран у себе, упркос многобројним оптужбама на његов рад и захтевима да буде смењен он је рекао да је српска полиција деполитизована. Додуше према његовим речима, „још увек имамо лоше људе и кртице у нашим редовима који раде за људе из подземља”. По њему, декриминализација полиције је почела од врха и сада се ближи тој бази.

На отварању округлог стола ОЕБС-а о трговини људима средином 2002. године у београдском хотелу "Метропол" Михајловић је избегао конкретан одговор на питање новинара да ли у МУП-у још увек ради високи официри познати као Легија. Он је рекао да се јавност без потребе бави неким питањима која су разрешена и поновио да у РДБ-у нема криминала и злочинаца. Михајловић је тада саопштио да су против свих за које су постојали докази да су починили кривична дела, предузете одговарајуће мере. „Ја могу да тврдим да смо све очистили и открили, али могу да кажем да ћемо свакога против кога имам доказе предати истражним органима”, рекао је министар полиције. Он је још једном апеловао на народ да се не плаши РДБ-а јер он „сада ради по службеној процедури и закону”. Министар је уједно и најавио трансформацију РДБ-а и додао да је борбена јединица за специјалне операције расформирана и претворена у антитерористичку јединицу какву имају све земље.

А године пролазе

Говорећи о смакнућу Радована Стојчића Баце, Душан Михајловић је у интервјуу НИН-у 15 маја 1997. године изјавио, „Нема повратка поверења у полицију и државу док се не саопшти ко стоји из тог убиства. Ако не могу да сачувају највише руководиоце, како ће сачувати наше животе и имовину”.

Средином 2002. године као министар полиције Душан Михајловић је на једном скупу посвећеном трговини људима говорећи о неразјашњеним убиствима рекао: „Полиција није задужена да коментарише разне хипотезе и неодговарајуће претпоставке које збуњују јавност и ометају истрагу”.

Шта доноси нови Закон о информисању?

СЛОБОДА У ОКОВИМА

После вишегодишњих припрема, усаглашавања и договарања усвојен је Закон о јавном информисању. После толико времена закон је усвојен баи у време трајања ванредног стања. Скупштинска расправа проишле је без директног телевизијског преноса и министра Лечића који је морао да присуствује сасијанку Одбора за заштитиу Сремских Карловаца. Закон је потпишао министар полиције Душан Михајловић. Према Кораћевим речима закон је цивилизацијско достигнуће слободе штампе. Због тога је овај закон искорак у развоју демократских слобода у нашем друштву, нагласио је он. Са Кораћевим речима се вероватно никако не би сложили кажњени медији, новинари и њихови уредници, за време трајања ванредног стања, енормним новчаним свотама, мада подносиоци закона увек могу да се правдају да се то десило док закон није усвојен

Приликом једног од многобројних телевизијских гостовања потпредседник републичке владе Небојша Човић, на питање новинара није ли апсурдно да се закон о слободи информисања усваја за време ванредног стања, је одговорио како не треба судити о Влади само на основу Закона информисања. Његово образложење за усвајање Закона састоји се у томе да је Влада желела да Законом спречи некакви лавину неодговорности које могу настати после укидања ванредног стања.

После вишегодишњих припрема и неколико радних верзија дуго најављиван Закон о информисању ушао је у Скупштинску процедуру за време трајања ванредног стања, чије мере се углавном односе на ограничавање слободе медија. Скупштина је још 15. фебруара 2001. године донела Закон о престанку важења Закона о јавном информисању, нови закон је понуђен Скупштини на усвајање после вакуума од скоро две године. Влада је у свом образложењу за усвајање Закона навела да је од укидања претходног закона у овој области владао хаос. "Тих 15 месеци показали су колико је Србији потребан закон у области информисања какав поседују све демократске државе. Србија је у 19. веку добила први закон о информисању. Закон о издаваштву и има традицију у овој области", истакао је потпредседник Републичке владе Жарко Кораћ.

Поставља се питање зашто се чекало преко две године да у скупштинску процедуру уђе Закон о јавном информисању. Према речима потпредседника Кораћа, 15 месеци се чекало да би се правни стручњаци договорили са новинарима око спорних питања. Тај закон, према речима предлагача, ће ставити тачку на медијску дунглу коју имамо, уводећи ред и одговорност с једне стране и заштиту новинара и учесника, с друге стране. Како каже Жарко Кораћ, Закон по први пут регулише експлицитно право заштите извора информисања. Он јасно прописује да новинар не мора да ода извор информације, што је према Кораћевим речима цивилизацијско достигнуће слободе штампе. Због тога је овај закон искорак у развоју демократских слобода у нашем друштву, нагласио је он. Са Кораћевим речима се вероватно никако не би сложили кажњени медији, новинари и њихови уредници за време трајања ванредног стања, енормним новчаним свотама, мада подносиоци закона увек могу да се правдају да се то десило док закон није усвојен. Само у последњих месец дана забрањено је излагање два листа: "Национала" и "Идентитета", Телевизије „Лесковац“ и локална телевизија у Трстенику новчано су кажњени, док је „ТВ Марш“ из Ваљева привремено забрањено емитовање програма.

Иначе скупштинска расправа о слободи информисања одржана је без директног телевизијског преноса. Далеко од очију и ушију јавност говорило се о јавном информисању, истицало да нема привилегованих и заштићених а са друге стране неко је желео да заштити себе тиме што није желео да критике на рачун Закона допру до јавности. И пре него што је стављен у скупштинску расправу Закон је изазвао многобројне полемике у јавности, сматра се да ће полемика тек бити, јер без обзира на то како желе да га прикажу његови аутори, он доноси многобројне пропусе.

Да је овај закон кројен за потребе ДОС-а открио је и сам Жарко Кораћ који је одговарајући на многобројне примедбе опозиционих посланика рекао да је костур закона урадила радна група али да га је довршила Влада у сарадњи са више министарстава. "Неки из те групе се не слажу са новим одредбама, али никада није ни направљен закон који би свима одговарао", рекао је Кораћ. Скупштинска расправа је међутим, показала да Закон очигледно превише не интересује Владу, јер ће он на неки начин само институционализовати њену медијску и политичку манипулацију маса док скупштинских промена неће бити.

Незаинтересованост је била толико очита да се Бранислав Лечић Министар културе, под чијом ингеренцијом је сада информисање, није појавио на седници јер је неодложно

Шта доноси нови Закон о информисању?

АУТОЦЕНЗУРЕ

морао да присуствује Одбору за заштиту Сремских Карловаца. Потпредседник владе Жарко Кораћ се појавио са закашњењем док је закон потписао Душан Михајловић, министар полиције.

Шта доноси закон?

Иако, су предлагачи истицали да је новим Законом о јавном информисању цензура забрањена, онај ко буде проучавао Закон, уочиће да је то урађено на неспретан начин, тако што се цензура забрањује, уз образложење да је јавно информисање слободно и у интересу јавности. Поставља се питање ко ће одређивати шта је то у интересу јавности, и можда цензура и бити укинута, али зато ће сигурно ојачати аутоцензура. Разлога за овакву зебњу постоји много, поготово ако се узме у обзир велики број чланова који су нормирали понашање новинара и медија. Један од посланика приликом расправе истакао је да је закон заправо казни закон за оне људе који раде у средствима јавног информисања. Заштита новинара није до краја издефинисана па она може да се злоупотребљава онако како то у појединим тренуцима одговара власти. Новинари су препуштени одлуци Министарства за културу и медије чија је надлежност проширена и на контролу медија. Стога ће вероватно министар да одлучује шта је проверена информација, за коју је јавност заинтересована и на основу тога доносиће казнене мере. Гордана Поп-Лазич посланик Српске радикалне странке, тврди да о томе не може ни да се говори, без обзира што се предлагачи позивају на разне међународне конвенције јер није поштован ни наш устав, који у члану 46. јемчи слободу штампе и других видова јавног обавештавања, где се каже да грађани имају право да у средствима јавног обавештавања изражавају и објављују своја мишљења, да је издавање новина и јавно обавештавање другим средствима доступно свима и без одобрења, уз упис у регистар код надлежног органа и да се организације, радија и телевизије оснивају у складу са законом. Како она каже, прекршен је устав, јер иако у образложењу предлагача пише да чак и предузетник може да буде оснивач јавног гласила, из закона се то не види. Једино правно лице може да буде оснивач јавног гласила. Ту је прекршен устав јер није дозвољено да и

физичка лица буду оснивачи јавних гласила, нити има разлога да то не буде тако. Према њеним речима, Уставом је забрањена цензура штампе и других видова јавног обавештавања. Нико не може да спречава растурање штампе и ширења других обавештења, осим ако се одлуком надлежног суда утврди да се њима позива на насилно рушење уставног поретка, на нарушавање територијалне целовитости, независности Републике Србије и томе слично.

Ако су одредбе спорне треба их читати наопачке

По Кораћевим речима неке одредбе које су истакнуте као спорне, зависе од начина читања закона, чији дух, према његовим речима јесте заштита новинара. Како он каже такав је случај са одредбом да информације морају да се провере са пажњом примереном околностима, јер није исто да ли је реч о дневним, недељним или месечним новинама и да ли је новинар имао два сата да провери информацију или више дана. Многе ипак збуњује значење речи "пажњом примереном околностима" па су се запитали шта је писац заправо желео да каже. Тешко је објашњиво да ли се члан односи на ванредно стање или на свакодневну ситуацију.

Без обзира што је појединим члановима закона, предлагач желео да остави утисак да је јавно информисање слободно, да новинари имају одговарајуће обавезе и дужности и да се штите интереси личности о којима се пише или о догађајима о којима се пише, то није тако.

Према речима Гордане Поп-Лазич тражи се од новинара, да са пажњом примереном околностима, провере порекло информације. При томе, како она каже, вероватно се сматра, да је довољна информација која потиче од Владе, па да је то онда примерено околностима и да је информација истинита. Рецимо сада разни хуманитарци обилазе затворе. Кажу да ће свој записник, о стању које су затекли, да ли су претучени, да ли су злостављани, нећу да говорим да ли јесу или нису, доставити само Влади Србије. Значи, новинари ће само од Владе Србије моћи да се о томе информишу. Као грађанин отворено сумњам у то, јер има људи који су пуштени из притвора и који могу да кажу било коме на улици шта се тамо дешава, каже Гордана Поп-Лазич.

Импresiје посланичког клуба ДОС-а

Предлагачи Закона тврде да је слобода јавног информисања једно од основних начела новог закона. Бојан Пајић, шеф посланичког клуба ДОС- реформе, тврди да се кроз текстови Закона спречава не само непосредна већ и посредна цензура. По њему, закон спречава манипулисање службеним овлашћењима различитих облика државне власти. Међутим, Пајић ипак каже, већ у самом ствари прави поделу на медије којима треба дајти и медије којима не треба дајти дозволе за рад. Како он каже закон спречава манипулисање недавањем дозвола за оне медије којима је то потребно дајти. Наш је утисак, дакле, импресија посланичког клуба ДОС-реформе Србије, да су права и слободе јавних гласила изузетно добро избалансирани, управо са заштитом слобода и права грађана, која су загарантована Уставом, истакао је Пајић.

Када се закон ипак живо прочити први утисак се намеће да он не садржи ништа ново. Један део одредби овог закона је преузет из старог закона а ништа је додато из међународних конвенција које се баве заштитом људских права и слобода. При томе, поједине одредбе закона директно су у супротности са Уставом.

Албанија да, Србија не

По новом Закону о јавном информисању одредба члана 13. дозвољава да странци оснују своје јавно гласило али је то забрањено држави. На основу новог закона Албанија може да оснује своју телевизију или своје новине на Косову и Метохију док је то Републици Србији онемогућено. Оснивач јавног гласила не могу бити, ни посредно ни непосредно, држава и територијална аутономија, као ни установа, предузеће и друго правно лице које је у претежном делу у државној својини или које се у целини или претежним делом финансира из јавних расхода, осим уколико је то предвиђено посебним законом којим се уређује област радиодифузије. За годину дана мораће да престану са радом медији у власништву државе или аутономне покрајине, док ће према Закону о радиодифузији још четири године моћи да раде медији који су у власништву локалне самоуправе. Поменути рокови у потпуности одговарају власти и остављени су таман толико година колико је потребно да прођу сви па и локални избори. С друге стране, није се превише размишљало шта ће бити, када рокови прођу са РТС-ом и Телевизијом Нови Сад.

Фашиста-чињеница или мишљење

Закон такође прописује 19 различитих услова када одговор грађанина који је погођен информацијом у новинама

мора да се објави, али и да је одговор право свакога када се изнесе некавалитативан суд него материјална чињенична неистина у односу на било ког грађанина земље. Поново недефинисани чланови и преопширни и непрецизни ставови, омогућавају најразличитије манипулације. Тако у ставу један члана 46. који обрађују ову тематику предвиђа се да лице на које се односи информација може да тражи да се објави његов накнадни одговор уколико се повреди његово право или интерес

С друге стране, аутори Закона успели су да направе праву пометњу између чињенице и мишљења. Односно унесу произвољно тумачење, сходно развоју догађаја, када је нешто чињеница а када мишљење. Ако некоме кажете да је фашиста, да ли је то основ за прогањање, да ли је то увреда? За сваког нормалног човека то је увреда и то је разлог за прогон. То није квалификација. То што ДОС каже фашистичка организација, по њима је то мишљење. „Ако ја кажем – криминална влада, они неће рећи да је то мишљење, него ће рећи да говоримо о чињеницама“, каже Гордана Поп-Лазич. Она напомиње да је у скупштинској расправи један посланик кажњен због једне своје квалификације. „Он је изнео једно мишљење па је кажњен због тога. Тако је председник народне скупштине пресудила. Не о чињеници, о нечему што је директно усмерено на једну особу, него је дао једну квалификацију, мишљење. Сада замислите како ће то да се одрази на информисање“.

Лаж или истина

Закон се такође позабавио дистрибуцијом информације, односно како је истако Кораћ кљирењем говора мржње. Чланом 16 предвиђа се да надлежни суд може на предлог јавног тужиоца забранити дистрибуцију информације ако утврди да је то неопходно у демократском друштву ради спречавања пропагирања рата, подстрекивања на непосредно насиље или заговарање расне, националне или верске мржње које представља подстицање на дискриминацију, непријатељство или насиље, а од објављивања информације прети озбиљна, непоправљива последица чије се наступање не може спречити на други начин. Слично гласи и члан 37.

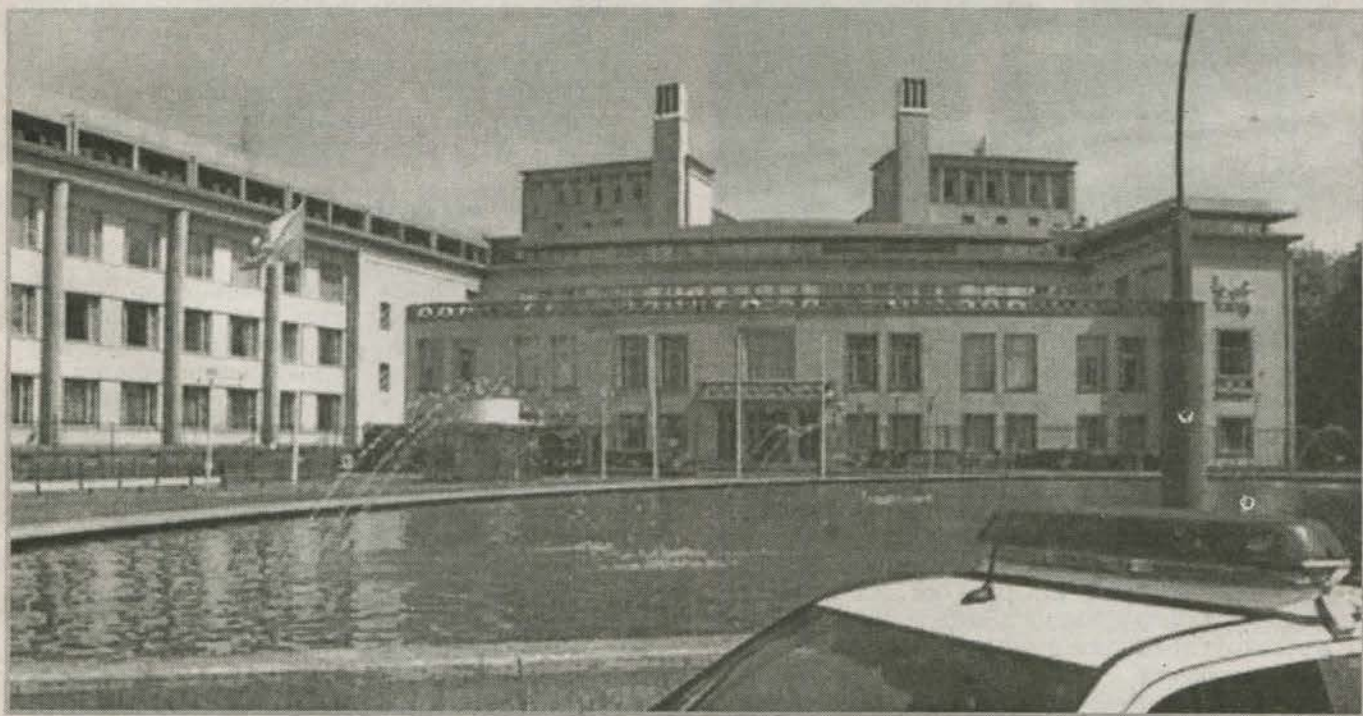
„За њих је цивилизовано када кажу некоме да је фашиста, а нецивилизовано је када ја кажем да је тај што ми је рекао да сам фашиста лажов и криминалац, јер се рецимо удружио са Опачићем и има неке везе са криминалном бандом. То је онда нецивилизовано. У таквим случајевима ми посланици често добијамо опомене или може чак и Михајловић да нас позове и од нас узме изјаве“ каже Гордана Поп-Лазич и пита се шта је то говор мржње? Да ли је теже када се каже да је неко лажов или да је рекао неистину? Они ће сигурно рећи да је говор мржње ако се каже да је тај неко лажов“.

ХАШКИ ПОДАНИЦИ

Разлог због кога је Закон измењен по хитном поступку, после интервенције САД и међународне заједнице, односи се на 39 члан старог закона. Стари члан, који је везивао руке овдашњим властима да сарађу са трибуналом, како они кажу, подижу на већи ниво, сјечавао је испоручење трибуналу оних грађана којих је оптужница подижућа након усвајања Закона о сарадњи са Хагом. Члан 32 регулише указивање правне помоћи Хашком трибуналу иако није надлежни државни органи за трибунал обавиши оређене испразне радње, прикупили потребне податке о кривичном делу, расисали оптужницу, предузели мере за заштити сведока и још низ других радњи важних за поступак пред Међународним кривичним трибуналом

Званичници европске уније и САД који су ових дана у великом броју посетили званичнике Србије и државне заједнице још једном су поновили своје претње да је кључни услов за улазак Србије и Црне Горе у Партнерство за мир хапшење и испоручење команданта Војске Републи-

ке Српске Ратка Младића, Хашком трибуналу и двојице официра бивше Југословенске народне армије из такозване вуковарске тројке, каои повлачење тужбе Србије и Црне Горе пред Међународним судом у Хагу против 8 чаница НАТО због бомбардовања Савезне Републике Југославије.

Медијска припрема да би народ подржао закон

„Уочи ове седнице вршена је једна медијска припрема неопходности измене члана 39, односно њено брисање. Коришћени су изрази, наравно, да смо ми сада чланица Савета Европе, да тежимо ка неким атлантским или не знам ни ја каквим све међународним војним интеграцијама и да због тога морамо сарађивати са Међународним трибуналом. Међутим, то није истина. Вршена је припрема, наравно, за неке људе, јер у почетку ће они то и прихватити, али верујте ми да нису одушевљени сарађњом са Хашким трибуналом, јер постоји још много европских држава које, на неки начин, сарађују са Хашким трибуналом, чланице су тих међународних интеграција, наравно, и Савета Европе, па нису принуђени да испоручују своје грађане Међународном трибуналу”, истакла је Маја Гојковић мислећи при томе првенствено на Хрватску.

Дужни смо да радимо све што нам кажу

Према речима председника државне заједнице Светозара Маровића јавност мора да зна да је државна заједница дужна да у потпуности омогући несметан рад судским истражитељима из Хага, осим у случајевима евентуалне примене репресије са њихове стране. „Јавности се до краја мора рећи да су државни органи дужни да раде на откривању починилаца ратних злочина, да смо дужни да сарађујемо у испоручивању осумњичених за ратне злочине, да је Србија и Црна Гора спремна да у својим затворима обезбеди услове за издржавање казне и да део суђења и вођења поступака сама организује”, рекао је Маровић.

може једно са другим, морамо се одредити”, рекао је Маровић. Маровић очекује помоћ свих оних који могу да утичу на јавно мњење да се однос према Хагу промени. „Било који појединац без обзира колико он био важан и утицајан, не може бити важнији од милиона људи који очекују да се у пуној мери отворе врата и скину све сумње о сарадњи Србије и Црне Горе са релевантних међународних институција”, истакао је Маровић.

У интерпретацији владајућих политичких партија, које муку муче да убеди грађане у неопходност да наша земља сарађује са Хашким трибуналом, све партије које сеprotиве сарадњи, тим истим грађанима не желе бољитак. Интересантно је да се у последње време агенције за истраживање јавног мњења не баве овом тематиком, да ли због тога што су претходне анкете указивале на велику непопуларност Хашког трибунала или је у питању заузетост другим стварима, показале време, али последње изјаве државних челника указују на то да се ствари по њих не одвијају баш најбоље.

За Свилановића сарадња са Хагом спољнополитички циљ

Неколико дана после тога измењен је Закон о сарадњи са судом у Хагу и распуштена Комисија генералштаба Војске СЦГ за сарадњу са Хашким трибуналом.

На предлог Савета министара да се по хитном поступку размотри Закон о сарадњи СРЈ са Међународним хашким трибуналом, посланици скупштине Србије и Црне Горе усвојили су измене закона које омогућавају изручење грађана СЦГ без обзира када је против њих подигнута оптужница. По старом закону могли су да буду изручени само они против којих је Хашки трибунал подигао оптужнице пре доношења Закона о сарадњи са судом у Хагу.

За закон је гласало 77 посланика, против је било 16 из Србије док је 6 посланика из Црне Горе било суздржано. Пре годину дана када је донешен Закон о сарадњи са судом у Хагу Влајко Стојиљковић извршио је самоубиство здању-савезног парламента.

Овим законом уређује се сарадња са Међународним трибуналом за кривично гоњење лица за тешка кршења међународног хуманитарног права на територији бивше Југославије од 1991. године, као и извршење обавеза које произилазе из Резолуције савета безбедности 872 и Статута Међународног кривичног трибунала.

За министра иностраних послова Горана Свилановића сарадња са Хашким трибуналом је приоритет а за Светозара Маровића председника Србије и Црне Горе, то је ствар одлуке која омогућује нашим грађанима бољи живот. У медијској кампањи која је вођена пре усвајања измена Закона, Маровић је истицао да је упознат са чињеницом да већина грађана државне заједнице не би желела да хашки оптужници буду изручени Хашком трибуналу, али да је то, према његовим оценама, неспојиво са потребом грађана да боље живе и очекују помоћ међународне заједнице.” То двоје не

Образлажући Предлог Закона о сарадњи СРЈ са Међународним кривичним трибуналом, пред посланицима Скупштине СЦГ министар иностраних послова Горан Свилановић, истакао је да је ово најосетљивија политичка тема у земљи, која је довела и до озбиљних политичких супростављања. По његовим речима то није необично, јер се ради о једном делу процеса рашчишћавања са тешким наслеђем сукоба у Хрватској, Босни и Херцеговини и на територији наше земље. По њему суђење онима који су оптужени од стране Хашког трибунала је само део укупног процеса рашчишћавања са ратним злочинима који су почињени док се други део односи на стабилизацију прилика и односа наше земље са суседним државама. Како он каже сарадња са Судом у Хагу и хапшење, предаја Трибуналу и судски поступци према онима који су злочине починили, појављује се као један од кључних елемената за остваривање спољнополитичких циљева, са којима је према његовим речима парламент упознат.

Разлог због кога је Закон измењен по хитном поступку, после интервенције САД и међународне заједнице, односи се на 39. члан старог закона. Спорни члан, који је везивао руке овдашњим властима да сарадњу са трибуналом, како они кажу, подигну на већи ниво, спречавао је испоручење трибуналу оних грађана против којих је оптужница подигнута након усвајања Закона о сарадњи са Хагом. Сада сва лица која су према оценама Међународног кривичног трибунала, починила кривична дела биће кривично гоњена и предата овом суду, независно од времена када је оптужница подигнута и потврђена од овог суда.

Друга измена на којој је Свилановић инсистирао односи се на ослобађање чување државне тајне. Сем сведока, ду-

жности чувања државне, војне или службене тајне ослобађају се и осумњичени. О томе одлучује Савет министара, док се овом тематиком пре распада државе бавило Савезно министарство правде. Савет министара такође одлучује и о достављању списа који се односе на државну, војну или службену тајну. За сада министар спољних послова тврди да је захтев међународног тужилаштва о генералном увиду у архиве недопустив, као и увид у врло поверљива документа. Став Владе је достављен Хашком трибуналу од кога Свилановић очекује позитиван одговор. Поставља се питање шта ће се десити уколико одговор, ипак, буде негативан, хоће ли ДОС да остане при својим тврдњама или као и много пута до сада уступити пред Западом.

Такође поставља се питање дали ће архива и остали документи бити доступни тиму оптужених пред међународним судом. "Баш ме интересује како ће ових дана да изгледа - када будем отишла у те правосудне органе-војне природе или цивилне, и тражим на увид списе тих предмета, јер Хашки трибунал ће то добити. Још ћемо им помоћи. Неће морати ни да долазе у нашу државу, него ћемо им дати целокупне списе", каже Маја Гојковић правни саветник Војислава Шешелја. Према њеним тврдњама, одбрана оптуженог нема никакву помоћ док је помоћ Хашком тужилаштву стизала и пре доношења овог закона. "Имамо пример министра правде Саве Марковића, који је дозволио тужилаштву, без потребе да се оно обраћа појединим институцијама у нашој држави, касете РТС-а из тог и тог периода које се односе на то и то лице. Када смо ми исти такав допис преписали и потписали, наравно да нисмо добили никакав одговор. Дакле, министар правде је тај који је обављао у оно време одређене радње, па ће тако, претпостављам, и неки нови орган, одређен овим законом", истиче Маја Гојковић.

Овакво понашање сада ће и званично бити регулисано чланом 32 Закона о сарадњи са судом у Хагу. Члан 32 регулише указивање правне помоћи Хашком трибуналу тако што ће надлежни државни органи за трибунал обавити одређене истражне радње, прикупити потребне податке о кривичном делу, расписати потерницу, предузети мере за заштити сведока и још низ других радњи важних за поступак пред Међународним кривичним трибуналом. Сем што поменути члан, наше државне органе и надлежне институције претвара у сервис хашког тужилаштва, које се и тако стално жали на недостатак времена, поставља се питање када су овдашњи органи способни да све то ураде зашто се поступак не води пред овдашњим судом. Образлажући шта Хашки трибунал добија овим чланом Александар Вучић каже: "Дакле, ми не морамо ништа да радимо. Наћићемо податке који ће за нас да обављају најпрљавије послове, да ра-

де све што ми захтевамо, како год то тражимо, на све могуће начине. Они ће све прљаве послове да обаве, а ми ћемо да будемо ти који ћемо да кажемо: е, колико година робије то кошта? Па, што ово морамо да радимо? Ем, идемо на уступање кривичног поступка, ем ми сада њима указујемо правну помоћ. Шта год да траже, како год да траже, ми то чинимо".

Да би се трибунал растеретио и испопштовао рокове државни органи морају бити активни

До сада је 149 лица ослобођено чувања државне тајне тако да могу слободно да сведоче пред Хашким трибуналом, без страха да ће откривањем неке тајне своју државу довести у неприлику, јер им је то одобрио политички врх. Свилановић је истакао да је досадашње становиште Националног савета за сарадњу са Хагом било да оптужене не треба ослобађати обавезе чувања државне тајне, јер је њихово људско право на одбрану, право које има апсолутни приоритет у односу на било коју обавезу коју они, у својству оптуженог, могу имати према тајнама, које су сазнали, односно према држави.

Упркос разним шпекулацијама овдашње јавности, да ни су сви који се тренутно налазе у Хагу тамо добровољно отишли, Свилановић тврди да се 10 наших држављанина засад добровољно предало Хашком трибуналу. Петнаесторо оптужених који су били на територији Србије и Црне Горе предато је Међународном кривичном трибуналу. Док се 17 оптужених против којих се води истрага у бегству. Неколико дана пре заседања савезног парламента Свилановић је тврдио да Тужилаштво трибунала сада води између 35 и 40

Бог чега?

Зоран Шапи је истакао: „ДСС нија имала никаквих проблема ни када је први Закон о сарадњи са Хашким трибуналом усвајан и да нема ни данас, Свесни, додуше тешке и горке потребе да са Хашким трибуналом сарађујемо. Демократска странка Србије се од првог дана, дакле, када се нашла на позицијама на којима се нашла 2000. године, се залагала да се та сарадња са Хашким трибуналом одвија на основу закона. Другим речима, да та сарадња не зависи од неке добре или лоше воље оваквог или онаквог политичара него да њу, пре свега, спроводе надлежни државни органи и то у складу са законом", истакао је Шапи. Он је додао да ова странка никада није имала проблем са чланом 39. "Пошто не мислим да су остале измене, осим измене у члану 39 Закона да се тај члан брише, само редакцијске природе, ДСС ће из тих разлога, гласати за Закон", рекао је Шапи. Неколико дана пре уласка закона у скупштинску процедуру потпредседник ДСС Драган Маршићанин је изјавио да ова странка неће подржати измене закона јер се њима не омогућава суђење оптуженима пред домаћим судовима.

истрага против оsumњичених из Босне и Херцеговине, Хрватске и са територије СЦГ, на дан заседања Скупштине тај број је смањено на 35 истрага, од чега се 6 или 7 односе се на држављане Србије и Црне Горе. После седнице савета министара у Подгорици говорећи о броју оптужница против држављана СЦГ министар иностраних послова је рекао, "Резултат истраге ће показати о ком броју оптужница је реч, односно да ли се ради о три-четири или више оптужених".

Пошто је крај рада трибунала планиран за 2008. годину истражне радње морају бити окончане до 2004. године. Уколико поступци не буду завршени до тог рока, и ако буде потребе за новим истрагама, вероватно од процене политичке климе у земљи, поступци ће се водити пртед овдашњим судовима." Према Свилановићу ове године би могле да буду реалне године, када је у питању окончавање истражног дела и подизање оптужнице. "Наравно, то не ослобађа обаве-

зе наше надлежне органе, уколико се ради о ратним злочинима и о особама које су нашим органима доступне, да воде поступак пред домаћим судовима. Напротив, било би врло важно да наши органи буду активнији, јер би се тиме вероватно умањено обим посла, којим сада барата, било Тужилаштво било трибунал", рекао је Свилановић. Закон је утврдио месну надлежност судова за сарадњу са трибуналом, тако што је за Србију одређен Окружни суд у Београду а за Црну Гору Виши суд у Подгорици. Судови, тужилаштва и други државни органи дужни су да Министарство спољних послова обавесте о предузетим радњама, као и сметњама насталим у току поступка. То би требало да учине одмах или у року од три дана.

Пре заседања скупштине Маровић је позвао лидере политичких странака у парламенту државне заједнице да саопште јавности да ли су за сарадњу са Хашким трибуналом и истакао да је неопходно око овог питања постићи политички консензус. Партије су се јавно изјасниле, изгледа да је политички консензус постигнут јер је закон прихваћен а сви амандмани опозиције одбијени. У међувремену, Министар одбране Србије и Црне Горе укинуо је Комисију Генералштаба Војске СЦГ за сарадњу са Хашким трибуналом. Тадић је свој поступак образложио тиме да Војска, према Уставној повељи, нема никакве надлежности у сарадњи са међународним организацијама. Комисија је основана крајем априла 2001. године на основу одлуке савезног министра одбране и начелника Генералштаба. Министарство одбране биће заступљено у Националном савету за сарадњу са Хашким трибуналом преко Бориса Тадића и његовог заменика Вукашина Мараша. Иако, је власт рачунала да ће измене Закона о сарадњи са судом у Хагу и распуштање комисије ублажити притиске међународне заједнице и САД то се није десило. Хавјер Солана високи представник Европске уније, је приликом недавне посете Београду још једном подсетио овдашње државне званичнике да је сарадња са Хагом предуслов за све. Он је Борису Тадићу обећао личну и подршку Брисела у настојању државне заједнице да се прикључи Партнерству за мир, али уз услов да се сарађује са Хагом. Карла дел Понте је отишла корак даље, изјавивши да није задовољна како Грчка сарађује са Хагом, најавивши своју посету Атини.

Закон омогућује да Хашки трибунал отвори канцеларију на територији СЦГ, чији ће правни статус бити одређен посебним споразумом. Да би открили кривично дело из своје надлежности тужилаштво Хашког трибунала може да саслушава сведоке и вештаке, прикупља обавештења од грађана, и да чак прегледа исправе које сачине или прикупе правосудни органи СЦГ.

Када је почела ирачка криза

ОД МЕСОПОТАМСКЕ ЦИВИЛИЗАЦИЈЕ ДО ДАНАШЊЕГ ИРАКА

Када је почела ирачка криза? Не може се рећи да се то догодило почетком 90-тих, чак се не може рећи ни да је та криза отворена током ирачко – иранског рата. Истину о ирачкој кризи треба сагледавати кроз више аспеката – улога те државе у целокупном цивилизацијском току, њено садашње богатство, поготово нафта и национализација нафте која је извршена почетком 70-тих година.

Данашњи Ирак настао је на темељима месопотамске цивилизације. Долина река Тигра и Еуфрата једна је од најстаријих колевки људске цивилизације. Сматра се да се први човек, Адам, појавио у близини Басре.

У долини Тигра и Еуфрата су већ 4.000 година пре нове ере настале прве државе. Најстарији становници били су Сумери, први творци високоразвијене културе. На тлу Месопотамије државе су се често смењивале, али је очуван континуитет друштвеног уређења, привреде и културе од првих градова држава у Сумери, у другој половини четвртог миленијума, преко акадског царства у трећем миленијуму, старог вавилонског царства у другом миленијуму, асирске државе и новог вавилонског царства у првом миленијуму, све до персијских освајања у шестом веку пре нове ере. Темље старе културе Месопотамије поставили су народи Сумера, Акада и Вавилонца, а касније су је прихватили Асирци и Халдејци.

С доласком династије Абасида средином осмог века, тачније 762. године, престоница арабљанске државе прелази из Дамаска у ирачки Багдад, па Ирак остаје најважнија и најкултурнија област арабљанског багдадског калифата све до краја арабљанске државе. Багдад постаје центар арабљанске и светске културе.

Под британском окупацијом

Стално је постојала тежња западних сила да поделе арапски свет да би на тај начин умањили његову снагу. После Првог светског рата, Велика Британија и Француска договорили су поделу својих интереса на Блиском истоку и Северној Африци и потписали Сајкс Пиков уговор 1916. године. Затим је створен Израел Белфуровом декларацијом 1917. године, којим је арапски свет тампон зоном (Израел) подељен на афрички и азијски део.

Уговором из Сан Рема 1920. године Ирак је уступљен на управу Великој Британији, фактички је окупиран, и под њеном управом је остао све до 1932. године када је постао независна држава. Британци су хтели, поред осталог, да окупирају Ирак и због нафтних налазишта. Највећи део нафте, на почетку, нашли су у далеком делу провинције који се звао Кувајт. Етимолошки назив ове области води порекло од деминатива назива једног ирачког града – Кут, који и дан данас постоји под тим називом, а налази се на југу Ирака.

Британци су, да би експлоатисали нафту, одмах том делу провинције дали посебан статус који је довео до њеног отцепљења као независног емирата, који је до тада имао мање од 200.000 становника.

Касније је нафта почела да се откива широм Ирака и данас је познато да Ирак плива на мору нафте. То је главни

разлог због којег је почео сукоб интереса и тражење начина да се Ирак савлада.

Ирачани су поносан народ који је свестан своје историје, цивилизацијске улоге и никада није прихватао окупацију, није се покоравао, увек се борио за своју слободу и независност. Британци нису могли дуго да држе Ирак под окупацијом и после више побуна и великих губитака које је претрпела војска Велике Британије, морали су да пристану на независност Ирака. Међутим, њихова нафтна компанија је ставила шаку на богата изворишта нафте у овој земљи. Фактички, народу су дали формалну слободу, а одузели су му економску слободу.

Историја Ирака од независности до седамдесетих година била је веома потресна, крвава, обилувала је великим сукобима. Ирачки народ увек је одбацивао владајуће снаге које су биле на било који начин повезане са страним силама, које су биле спремне да спроводе њихове налоге. Први амерички војни пакт „Багдадски пакт“ био је замишљен као централна војна америчка сила на том подручју којој су приступиле Турска, Ирак, Јордан и Либан, и који треба да се развија и шири на остале земље у региону. Међутим, 1958. године је извршена револуција, монархија је збачена, проглашена је република, краљ Фејсал је убијен. Револуционарна влада је отказала „Багдадски пакт“ марта 1959. године.

Међутим, ни после тога се ситуација у земљи се није смирила, већ су постојали стални сукоби међу политичким струјама које су тражиле одговарајуће место и улогу за државу са таквом историјом, културом и богатством. Републиканска влада премијера Касема није успела да стабилизује прилике у земљи па је збачена војним превратом 1963. године. Касем је убијен а на власт је дошла БААС партија. Већ наредне године 1964. БААС партија је изгубила власт. Несрећено стање се продужило, и такво стање је довело до војног удара који је извршила БААС партија и група официра 1968. године и поново преузела власт.

Владавина БААС партије

Под владавином БААС партије почиње нова страница историје Ирака и појава имена Садама Хусеина као водеће личности тог режима. Садам Хусеин је председничким положај преузео јула 1979. године. Као припадник национално патриотске партије (арапска социјалистичка БААС партија), Хусеин је у арапском свету који се сматра јединственим, тражио право место и улогу за своју партију, земљу, читав арапски свет на међународној сцени, и за себе лично.

Пошто је тај регион најбогатији нафтним налазиштима, БААС партија и Садам Хусеин као један од вођа те партије, и остале националне снаге, сматрали су да нафта може да игра одлучујућу улогу у повратку снаге и моћи арапских земаља, и зато је Ирак била прва арапска земља која је национализовала своју нафту почетком седамдесетих и повратила је од бивших окупаторских снага. Тако је Ирак отворио пут своје економске независности. Чини ми се да је тај „грех“ један од навећих „грехова“ који западне силе никада нису могле да опросте.

Почетком седамдесетих је формиран Национално-прогресивни фронт Ирака, који је почео да води ову земљу већом перспективним путем свестраног развоја, а Ирак је за све остале арапске центре (нпр. Каиро) почео да представља претњу као центар моћи у арапском свету у политичком, културном и свим осталим аспектима.

У то време почињу да се реализују многи развојни пројекти, а Ирак постаје пример осталим арапским земљама како је на најбољи начин могуће да се искористи природно богатство за изградњу земље и њен просперитет. Ирак је у томе изванредно успео, и за резултате које је постигао у развоју ирачког друштва, где је стопа раста годишњег друштвеног производа достигла ниво од 10,4 одсто (период од 1974. до 1980. и касније), добио је признања свих стручних тела Уједињених нација – УНИЦЕФ, УНЕСКО и других.

Ирак је за кратко време успео да обезбеди комплетну здравствену заштиту за 97 одсто градске популација и 78 одсто сеоске популације. Проценат неписмености пао је 1987. године на 20 одсто.

Интереси западних сила

Неке од водећих земаља света покушавале су на разне начине да дестабилизују Ирак јер су имале велики интерес да зауставе тај процес развоја – хтеле су да врате, према њиховом мишљењу, „отету“ нафту. Почеле су од уништења унутрашњег политичког јединства у земљи, које је довело до јаких сукоба и раздора између актуелног руководства и осталих политичких фактора у земљи. Покушали су да разбију интегритет земље кроз сукоб Арапа и Курда иако је Ирак пришао решавању „курдског питања“ на веома позитиван начин, признао је Курде као други народ који има потпуну аутономију на северу Ирака са свим облицима модерног регионалног система. Треба истаћи да је Ирак једина, од земаља у којој живе Курди, то учинио, али, да би парадокс био већи, она је једина земља у којој су Курди правили велике проблеме и дошли у сукоб са централном влашћу и увек били у служби њиховог непријатеља.

Појава и победа исламске револуције у Ирану активирала је страх од арапско – персијског сукоба, поготово када је Ајатолах Хомеини напустивши Ирак после дугогодишњег политичког азила где је постојало пуно уважавање његовог верског положаја, изјавио за лист „Ал Сафир“ да је „први задатак након узимања власти у Ирану ослобођење Ирака.“

Вероватно је то била веома добра подлога да велике силе, посебно Америка, инсталирају сукоб између те две су-

седне земље доводећи их септембра 1980. године до рата у којем ће да помажу обе стране како би се оне међусобно уништиле. То је била шанса да Америка сравни рачуне на најједноставнији начин, без директног сукоба са новом регионалном силом која прети да уједини арапски свет и да буде узор осталим земљама.

Међутим, тај амерички план је био осујечен јер је Садам Хусеин искористио тај крвави и скупи, односно веома скупи рат, да учврсти своју земљу, унапреди индустрију, посебно војну индустрију која, као и свуда у свету, вуче све остале гране.

Ирак су у том рату финансијски помагале и подржавале све арапске земље осим Сирије и Либије, и он је изашао донекле као победник, у сваком случају ојачан. То је за Американце представљало велику муку, јер је режим који је требало да буде ослабљен и да падне, постао веома перспективна војна сила са јаким искуством и са значајном војном индустријом која има амбиције за што већи развој.

За Американце су две ствари представљале крупне проблеме. Прво, након откривања нових налазишта нафте утврђено је да Ирак располаже са много већим нафтним богатством него што се претпостављало. Према неким незваничним, али поузданим информацијама Ирак поседује највеће резерве нафте у свету, које достижу чак 70 одсто укупних резерви.

А други велики проблем за Американце је представљало то што је Ирак након Ирачко – иранског рата изашао са великом армијом, јаком индустријом која је представљала перспективну регионалну силу чија је политика и амбиција била да се супротстави доминацији Израела и да, као будућа национална снага, жели да ослободи Палестину и врати палестинском народу његову земљу отету 1948. године. То је, наравно, било незамисливо за Америку и западне силе јер је

Израел њихов штићеник и партнер у супротстављању једној новој светској сили тог подручја.

Опасне игре

Американци су почели да кују нове планове. Анализирајући личност Садама Хусеина и менталитет ирачког народа, открили су да им је слаба тачка – Кувајт, који је ирачки народ сматрао интегралним делом своје државе, и који ниједан ирачки режим до тада, укључујући и пробритански није хтео да призна као независну арапску државу.

Американци су охрабрили мали Кувајт да провоцира и изазива Ирак, да би Ирак на крају био приморан да га нападне. Колико је читав игра била перфидна показује и чињеница да се ирачки председник Садам Хусеин жалио тадашњој амбасадорки Сједињених Америчких Држава у Ираку на понашање Кувајта са молбом да Американци утичу на то, али му је она одговорила да Америка сматра да је то унутрашња ствар Ирака (постоји тонски запис ове изјаве).

Истовремено су Американци охрабрили Кувајт да не прихвати било које посредовање, поготово „Арапске лиге“ и Кувајт је свом снагом гурао главом кроз зид да би испровоцирао ирачки напад. Тај напад је, по свему судећи, америчка страна дуго очекивала, јер је она много раније од ирачких снага, упутила своје оружане снаге према Кувајту и Заливу (сведочење краља Хусеина у „ белој књижи“).

Када је Ирак кренуо на Кувајт, Америка је искористила сва могућа средства да казни Ирак за ту „грешку“. Као највећа и скоро једина сила света окупила је око себе тзв. савезничке снаге под руководством Уједињених нација, које су већ постале инструмент САД у управљању тзв. новим светским поретком. Мандат тих снага је било ослобађање Кувајта, међутим, Сједињене Америчке Државе су давале све од себе да униште Ирак, користећи сва средства укључујући и превару.

Ирак је био тврдоглав и правио је политичке и војне грешке у том конфликту, али је на крају прихватио посредовање Совјетског Савеза и њеног емисара Примакова и пристао да се ирачке снаге повуку из Кувајта, а да заузврат Американци не нападу Ирак. Међутим, Американци су искростили тај договор, као што је Примаков касније објавио у својој књижи, да униште главнину ирачких војних снага приликом њиховог повлачења са војних положаја из Кувајта ка Ираку. Истовремено је почела до тада невиђена историја ратовања, напад на Ирак и његове градове како би се уништила инфраструктура која је била веома добро изграђена. То је био покушај да се испуни обећање Џејмса Бејкера које је дао приликом његовог последњег састанка са Тариком Азизом: „Вратићемо Ирак у средњи век!“

Поред тог огромног и застрашујућег уништења које је однело многе људске животе и изазвало огромну материјалну штету, Америка је имала на снази и Резолуцију Савета безбедности Уједињених нација о свеобухватним санкцијама према Ираку. У периоду од 1991. до 1996. године ирачки народ је доживео хуманитарну катастрофу која је изазвала смрт на стотине хиљада недужних Ирачана због недостатка лекова, хране и као последица коришћења различитог забрањеног оружја током напада, нарочито оружје са осиромашеним уранијумом.

Американци су желели да на овај начин режим сам до себе падне и да се народ подигне против свог руководства. Али догодило се сасвим супротно, режим у Ираку на челу са Садамом Хусеином остао је на власти, чак је успео да обнови земљу без икакве стране помоћи, али уз велика одрицања и жртвовање народа. На крају је ирачка власт и због бур-

не реакције светског јавног мњења успела да ослаби страшне и неправедне санкције.

Џорџ Буш старији је изгубио власт, и после њега републиканци два мандата нису успели да добију изборе, и победили су тек сада са Џорџом Бушем млађим. Тај парадокс је изазвао и личну мржњу и мотивацију за осветом код Бушове нове администрације, чији је, иначе, велики део био на власти и 1991. године за време агресије на Ирак.

Американци су користили један веома сумњив изговор да би санкције остале на снази, а то је да Ирак поседује оружје за масовно уништење које представља опасност за мир и безбедност суседних земаља, и да је Ирак користио то хемијско оружје против свог становништва – Курда у градићу Калпача. Овај изговор се користио иако је својевремено Америчка војна академија објавила студију у којој потврђује да су Иранци користили хемијско оружје у Калпачи, а да нико није могао да потврди да је Ирак користио то оружје после 1988. године. Међутим, то је на веома чудан начин забрављено, и уз помоћ јаке медијске кампање се пласира неистина да су Ирачани користили хемијско оружје против свог народа, што је био аргумент Америчанаца за растурање суверенитета и интегритета Ирака и склањање независног руководства које је хтело да земља има свој сопствени пут развоја.

Истраживање инспекција Уједињених нација у Ираку је дуго трајало. Велики део чланства чинили су амерички и страни агенти, а задатак им је био да не заврше своју мисију потврдом да Ирак више нема оружје за масовно уништавање. Ипак нису могли да не признају на крају, да је скоро 98 одсто Ирак без овог оружја, како је својевремено, било назначено у њиховом извештају који је поднет Савету безбедности.

Агресивна политика САД

Американци нису желели да изгубе „златна јаја“ која им омогућавају да се наставе санкције према Ираку и да му се забрани односно ограничи коришћење његовог природног богатства за напредак друштва и становништва. Стално су изазивали инциденте и провоцирали то питање. Од 11. септембра без успеха покушавају да представе ирачко руководство као део „светског тероризма“. Такве оптужбе, чак и код једног дела америчке администрације, нису наишле на прихватање.

Сједињене Америчке Државе наставиле су са том манипулацијом одлучно и без икаквог уважавања међународног

права и било које норме, да би на крају успеле да изврше агресију на Ирак, склоне његово руководство и окупирају га.

Добро је познато да је скоро читав свет био против такве агресивне политике Сједињених Америчких Држава. Међутим, САД су уз подршку Велике Британије водиле рат против Ирака, који је истовремено био и против Уједињених нација, јер су га, фактички, УН забраниле кад нису дале сагласност за оружану акцију.

Поред личне мотивације за осветом, америчка администрација има стратешки интерес због којег је извршила агресију. Нови светски поредак који је почео да делује баш приликом напада на Ирак 1991. године, усавршавао се кроз растурање СФР Југославије, током агресије на БиХ која је довела до тзв. добровољне окупације, затим кроз напад на сиромашни Авганистан под паролом тзв. борбе против тероризма (иако су тај тероризам сами Американци произвели приликом сукоба са Совјетским Савезом), затим кроз увођење санкција против СРЈ и на крају кроз отворену агресију на Савезну Републику Југославију, која је на војном плану произвела тзв. добровољну окупацију Косова. Ово је била подлога за пад режима у Београду како би Американци успоставили марионетску власт која би обављала улогу „добровољне окупације“ СРЈ и проузроковала њен нестанак и реформисање Србије и Црне Горе.

Стратешки циљ Америке, као јединог вође новог светског поретка, је да усигури, на што мање делове, поједине земље које су играле значајну улогу у време претходног биполарног светског система, да би их на тај начин савладала и кроз формулу „добровољне окупације“ (тзв. миротворци) управљала тим земљама, како би осигурала своју будућу доминацију на наважнијем басену резерви нафте света, тј. Блиском истоку и Каспијском језеру. Авганистан и Југославија, свака у свом региону, играју значајну улогу у транспорту и обезбеђењу пута за нафтовод из Каспијског језера.

На Блиском истоку Ирак је остао проблем јер, поред осталог, он сам поседује највеће резерве нафте на том подручју. Зато је пад Ирака једна крупна коцка у мозаику коначне доминације Америке над изворима нафте. Овде је важно истаћи да пад Ирака за Америку има још један значај – то је пут да Америка рашчисти рачуне са Саудијском Арабијом која је њен традиционални партнер или савезник, али у само Саудијској Арабији постоји потенцијална опасност од револта становништва који би угрозили амерички интерес. Иран који је богат нафтом, такође, представља значајну карику за доминацију над нафтом Каспијског језера. То значи да ове две земље морају бити потенцијалне жртве америчке стратешке политике.

Аналитичари нису имали лажну наду да Ирак може победити у америчкој агресији. Већина њих је сматрала да Ирак нема шансе да се супротстави таквој агресији. Међу-

тим, ситуација на терену демантовала је такве тврдње. Ирак је, иако исцрпљен, дуго издржавао страховите нападе невинене војне машинерије, чак је искомпликовао њихове планове и помрсио им рачуне.

У прве три недеље могло је да дође до политичког обрта да су неке светске силе остале доследне својим претходним ставовима и да су могле снаге да уједине напоре, како би створиле други центар моћи који би на светском политичком нивоу направио равнотежу са Америком. Међутим, скоро сви су на веома чудан начин променили став и од почетног противљења америчкој агресији прешли су на размивање и чак страх од америчког пораза!

Такав став неких светских сила отвара питање – каква је заиста њихова теоријска оријентација према међународним односима и односу нација – религија у свету, јер су, макар формално, биле противници две основне теорије на којима се заснива спољна политика Сједињених Америчких Држава. Ове теорије се проперирају кроз Хантингтонов „Сукоб цивилизација“ који предвиђа сукоб свих источних религија са западном, наравно, уз жељу за победом и доминацијом западне религије, и кроз Фукојамин „Крај историје последњег човека“ који предвиђа нестајање националних држава, где би цео свет требало да буде глобално село у којем нема битне разлике међу становницима, а сви слушају великог газду, тј. Сједињене Америчке Државе.

Багдадска мистерија

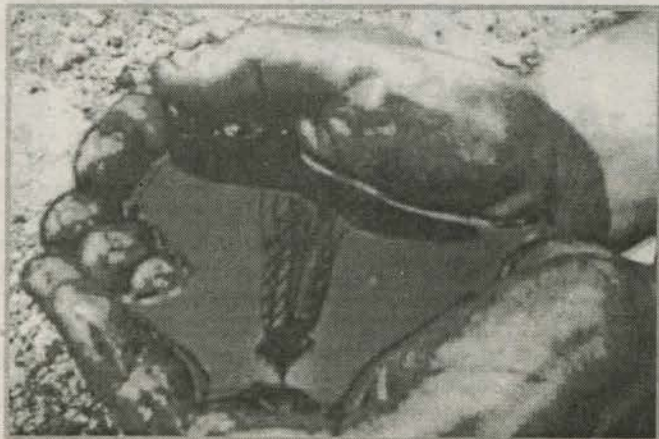
Током три недеље супротстављања, Ирак који осим воље за отпором и одлучности да брани земљу није имао никакво јако оружје, успевао је у томе док се није догодила багдадска мистерија. То значи да сваки народ који жели да сачува своју земљу и њену самосталност може да се супротстави таквој сили, а замислите тек када би се удружило, солидарисало и ослободило страха више земаља.

Последњих дана рата десило се нешто што ни до данас не може да се објасни – пад Багдада без икаквог отпора. Ирачко руководство је најавило да је багдадска битка одлучујућа, а и сами Американци су сматрали да ће највећи окршај бити код Багдада и нису знали колико ће трајати, недељама, месецима,... За такав пад Багдада постоје три претпоставке – договор између Садама Хусеина и Американаца, велика издаја, масакр војног и политичког руководства.

Прва претпоставка која би подразумевала да је постигнут договор између Садама Хусеина и америчке администрације да се преда Багдад у замену да Хусеин и његови најближи сарадници са породицама безбедно напусте Ирак и да живе негде на сигурном, мало је вероватна иако извори руске обавештајне службе покушавају да пласирају такве вести. Личност Садама Хусеина, његова психолошка структура је таква да не би могао да прихвати ту врсту трговине, јер то, према његовом веровању, представља чисту издају, док је смрт у борби чиста слава у националној, па чак и светској историји.

Ни Садам Хусеин нити било ко од ирачког руководства не верује Американцима, што ми је почетком марта ове године потврдио Тарик Азиз, потпредседник Владе, када ми је рекао да је емисарима који су дошли са таквим предлогом одговорено – Ко може да верује Америци, видите шта су урадили Југославији и Милошевићу.

Друга претпоставка која се односи на велику издају, могућа је и реална, али би морала бити ограничена и сама по себи не би могла дати такве резултате, јер би се остали делови руководства и војске борили против окупаторских снага онолико колико би могли. Неки аналитичари су се определили за ту опцију, и кажу да имају податке о договору између војног руководства шест дивизија Републиканске гар-

де и америчког војног врха да се мирно повуку и да омогуће улазак окупационих трупа без борбе, а да једино седма дивизија која је пружала отпор није била о томе обавештена. Међутим, ова колективна издаја звучи невероватно, без обзира што неки „реалисти“ сматрају то чином који би спасао народ и земљу од даљег уништења, што се иначе није догодило јер су и народ и земља у сваком случају уништени.

Трећа претпоставка која се односи на масакр већег дела државног и војног руководства је блиска логици. То би значило да је изгубљена команда над војском а да је народ обезглављен. Међутим, слаба тачка овог става је да звучи невероватно да војска не може да се реорганизује и пружи отпор.

Склон сам мишљењу да је истовремено дошло до издаје и масакра, а ову претпоставку подржавају неке информације из извора блиских команданту багдадске дивизије који је рањен и обезбеђењу које је чувало објекат који је бомбардован, а у којем се налазио Садам Хусеин.

Ти извори тврде да је приликом напада на аеродром „Садам“ дошло до издаје која је омогућила да окупационе трупе продру на аеродром. Садам је наредио да се три гардине дивизије повуку са својих положаја и крену у шире подручје аеродрома. На тај начин су успели да поврате аеродром и нанесу Американцима велике губитке. После тога, Американци су се повукли са опкољеног аеродрома, специјални војни авион за транспорт извукао је рањене и мртве.

Након тога су Американци употребили ново оружје које дејствује на живу масу. Коришћењем тог оружја уништене су те три гардијске дивизије и њихова средства. Сазнало се и где се налази већи део руководства (у делу града који се зове Мансур), и после 40 минута од уласка Садама Хусеина са синовима, објекат је бомбардован са сличним оружјем и све је уништено.

У предграђу Багдада (Садамград) где су Шиити у апсолутној већини, један део верских вођа који припадају Иمامу ал Садру дозволили су америчким трупам да улазе без борбе у то предграђе, а истовремено су се борили против арапских добровољаца и Садамових командоса „Фидаин Садам“. Иначе те верске вође су 1991. године по инструкцијама савезника водили побуну на југу Ирака коју је режим тада успешно угушио.

После тога све је било лако, и улазак окупационих трупа, и проширење духа издаје и бекство. То објашњава тако лак улазак у Багдад, а недостатак организованог отпора био је резултат великог шока, неверице и изненађења.

Нормално нико не може са сигурношћу да потврди било коју верзију док Американци сами не објаве чињенице. Међутим, веома је чудан податак који су Американци споменули – да имају ДНК Садама Хусеина ради идентификације. Такође је нејасно зашто се досад још увек не дозвољава да

било ко пређе више од 2 километра на путу од Багдада према аеродрому који је удаљен 20 километара. Интересанто је и да Американци ни до данас нису показали ратни плен Републиканске гарде у Багдаду – тешко наоружање, тенкове, топове...

Американци су извршили највећи масакр над ирачком културом и цивилизацијом када су дозволили пљачку, уништење, спаљивање свог културно - историјског блага Ирака, које је, како тврде очевици, организовала и починила рука уз асистенцију америчких окупационих снага, иако их је УНЕСКО пре агресије, упозорио на вредност тог блага и на њихову обавезу да га чувају према женевским конвенцијама.

Рат у Ираку није завршен

Греше они који мисле да је рат у Ираку завршен и да су Американци победили. Можда су они добили битке, али рат и остварење њиховог стратешког циља су под знаком питања. Ирачка историја и традиција показују да тај народ никада није остао равнодушан према освајачима, чак ни према лошим владарима.

Пропаганда о владавини Садама Хусеина као диктатора и убице неће се дуго одржати код ирачког народа јер он не може да заборави како је живео до краја седамдесетих. Неће успети ни замена теза да је Садам узрок ирачке несреће после деведесете, а не санкције, агресија и притисци, поготово сада, када их „ослободиоци“ ослобађају од културног блага, права на самоопредељење и права на избор свог вође.

Америчке претње Сирији, поред свих осталих разлога, треба тумачити у следећем контексту – да Американци већ страхују да Сирија не буде логистичка база ирачком покрету отпора. То не значи да Американци неће користити чувени британски принцип – „завади па владај“, како би народе међусобно замајавали, а они на миру користили њихова нафтна богатства. Тај сукоб ће бити кратког века, пробудиће их амерички планови о федерализацији Ирака, што за њих значи губљење интегритета своје земље.

Још један важан вид отпора Америци представља антиглобалистички покрет који ће највероватније обележити ову деценију чекајући прву прилику да Америка сломи зубе о друге земље како би срушио нови светски поредак и глобализацију као његову идеологију.

Жалосно је то што се десило Ираку, али и из тог трагичног догађаја може да се извуче много позитивних поука. Сви мирољубиви народи којима је стало до слободе, независности своје земље, равноправне сарадње међу народима и државама које уважавају различитост као инспирацију за напредак, охрабриће друге да буду упорнији у спасавању света од безумља које нам Американци намећу.

Амџат Мигати, арапски публициста

Последице бомбардовања осиромашеним уранијумом

ПОВЕЋАН БРОЈ

Први ефекат уранијумског зрачења је леукемија, затим карцином плућа, преко којих се најчешће уранијум уноси у организам и карцином бубрега преко којих се он излучује. Лекарима који се баве овом шематичком прогнозирају да се тек за 10 до 15 година може очекивати повећање броја оболелих од тумора који разара ткиво и органе. Код житеља села Брајоселце код Бујановца, где је током НАТО бомбардовања 1999. године бачено 1000 пројектила са осиромашеним уранијумом, примећене су промене на хромозомима које изазивају многобројне здравствене проблеме.

Српски извори из Косовске Митровице тврде да је у региону северног Косова број малигних обољења у 2000. години био 200 одсто већи у односу на 1998. годину. Превремени порођаји, сионитани побачаји, новорођена деца са деформитетима, уобичајне су појаве не само на Косову и Метохији већ и на југу Србије. Сирочади прогнозирају да промене у животној околини могу изазвати озбиљне проблеме по здравље људи 2004. или 2005. године. Студија из 1991. године британских власита за атомску енергију предвидела је да ако се мање од 10 одсто четири ослободи из оружја са осиромашеним уранијумом и удахне то би могло имати за резултат 300.000 невероватних смрти.

Онај ко је, путем телевизијских екрана, посматрао последње бомбардовање Ирака могао је да схвати зашто се војна операција НАТО-а у нашој земљи, која се састојала у 78-дневном бомбардовању звала „Милосрдни анђео“. Нема посматрачи упоређивали су нас и ирачки народ и говорили о страхотама које смо преживели ми који живимо на овим просторима и они тамо. Упркос труду политичког врха државе, која је у међувремену променила име, цео народ био је против још једне демонстрације силе моћне Америке. Стравични призори отворили су старе ране и покренули једно питање које тича у људима – Да ли смо ми и како преживели рат?

Пре четири године употреба касетних бомби и оружја са осиромашеним уранијумом за 78 дана проузроковала је

смрт и повреде многих цивила. Психолошки ожиљци никада неће бити излечени. Данас се мало говори о жртвама НАТО агресије. Здравствени радници тврде да се никада нећемо ослободити психолошких траума које је бомбардовање изазвало на нашу психу. Мртви се нерадо спомињу, само у сећањима својих најближих, а за санирање материјалне штете проузроковане ратним разарањима углавном нема се пара. Иако, је од тада прошло доста времена тек сада људи оболевају од разних болести које су у директној вези са НАТО бомбардовањем.

Те ратне године, као бомба је одјекнула вест да је нападима на Југославију коришћена муниција са осиромашеним уранијумом, а онда је и то полако пало у заборав. Понекад стигне покоја информација са Запада како војници КФОР-

Поседице бомбардовања осиромашеним уранијумом

МАЛИГНИХ ОБОЉЕЊА

а умиру од леукемије и канцера, због тога што су стационарни у контаминираним подручјима, која су засута муницијом са осиромашеним уранијумом. Данас када готово цео свет прича, додуше само о хипотетичкој и још увек неучно не тако чврсто доказаној опасности од накнадних последица примене муниције са осиромашеним уранијумом на тлу Југославију, такве информације као да се вешто скривају од домаће јавности. Нико не жели да се превидише бави геноцидним злочину извршеним над српским народом у последњој деценији двадесетог века, који је нашу државу осиромашао и уназдио неколико десетина година. Забринутост се углавном данас показује само за НАТО војнике и њихово здравље, највише су забринуте земље из којих војници долазе, о овдашњем народу нема ко да брине, он државу изгледа да превидише не интересује. Ипак, неке чињенице не могу да се сакрију од очију и ушију јавности.

Осиромашени уранијум разара југ Србије

Код житеља села Братоселце код Бујановца, где је током НАТО бомбардовања 1999. године бачено 1000 пројектила са осиромашеним уранијумом, примећене су промене на хромозомима које изазивају многобројне здравствене проблеме. Иако, је прошло више од четири године од окончања НАТО агресије на нашу земљу деконтаминација угроженог подручја још увек није завршена, уз образложење надлежних да нема довољно новца за тако нешто. Житељи села Братоселце нису усамљени случај. Програм УН за заштиту животне средине пронашао је доказе о резидуалној радиоактивности на осам од 11 места где је коришћена муниција са осиромашеним уранијумом. Војска Југославије, док није променила име и није се трансформисала, наглашавала је да су у питању локације без Косова и Метохије, које је прича за себе. Контаминирана подручја налазе се у околини Прешева, Бујановца и Врања. Иако, постоје неке индикације да је она коришћена и на неким другим подручјима сада већ бивше СРЈ, ова врста муниције је ипак, највише коришћена на југу Србије и на Косову и Метохији. Према изворима тадашње ВЈ, муниција са осиромашеним уранијумом коришћена је за гађање 110 локација, углавном у југозападним и западним деловима јужне српске покрајине. У околини Призрена, који је засут овом врстом муниције шиптари масовно умиру од малигних обољења. У Црној Гори је ова-

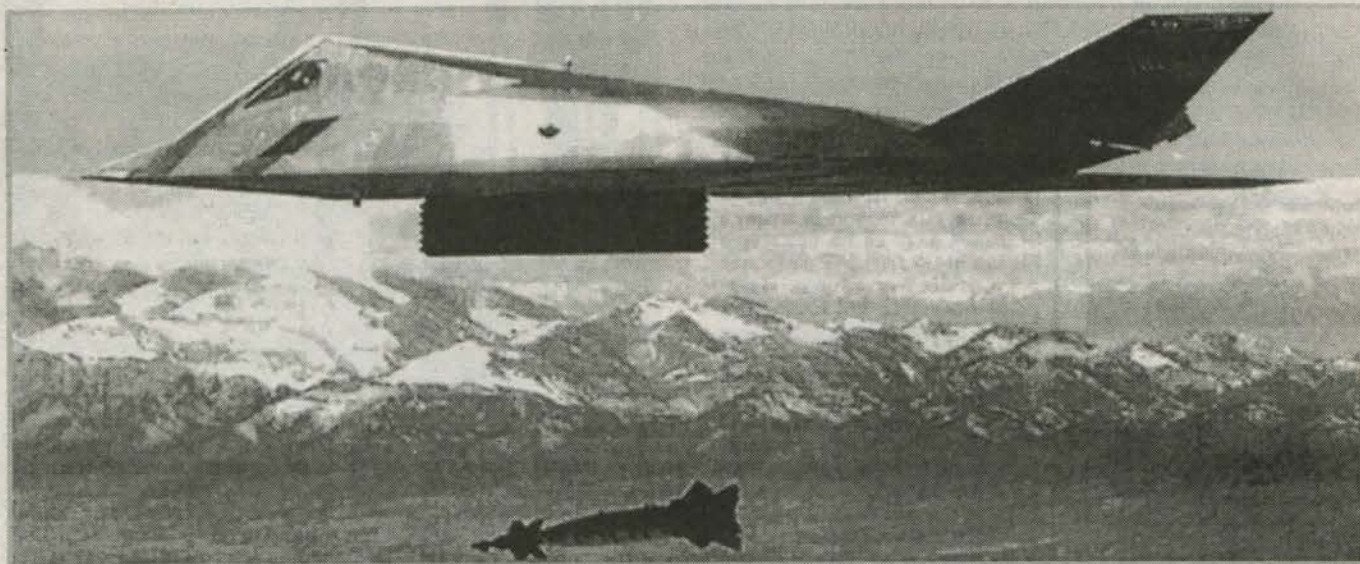
квом врстом муниција гађано острво Луштица а контаминирана зона се простире на 3500 квадратних метара. У Србији уранијумска подручја су се простирала и на неколико десетина хектара. Пошто је информација о томе, да ли је и у којој мери спроведена деконтаминација, недоступна јавности остају нагађања у којој мери је она извршена, поготово ако се узме у обзир да је само за деконтаминацију углавном насељеног рта Арза у Црној Гори потребно издвојити око 200.000 евра. Према саопштењу ВЈ 2001. године оваквих подручја која су изискала деконтаминацију је било доста, да их има и данас сведочи здравствено стање житеља Братоселца. Војска је чак апеловала на сељаке да не одводе стоку на испашу на загађена места, који су с друге стране тврдили да немају другог избора јер је то њихова једина земља. Може се само претпоставити какве последице ће на њихово здравље изазвати конзумирање, стоке која је пасла на кон-

Ко је следећи на реду?

Крајем 50-тих година отац Ал Гора, председничког кандидата демократа на последњим изборима у САД, сенатор из Тенесија, предложио је поливање демилитаризоване зоне у Кореји уранијумом као јефтиним оружјем на напад против северних Корејанаца. За време вјетнамског рата Американци су употребили агенс Оранж, хемикалију за уништавање лишћа. Касније се испоставило да је поменути агенс, који је америчким снагама требао да обезбеди прегледност у бујним зараслим шумама, у себи садржао радиоактивне честице које су изазвале многобројне урођене дефекте у неколико наредних генерација домородаца и повећао број оболелих од рака. Оболелих је било и код америчких војника. Касније су бомбе и меци са осиромашеним уранијумом употребљени у заливском рату, 1995. године. Американци и Британци су ову врсту оружја употребили приликом бомбардовања Српских циљева у Босни а 1999. године у СРЈ. После је на ред дошао Авганистан па поново Ирак.

Смрт неизбежна

Када муниција са осиромашеним уранијумом распукуне фрагменти овог елемента као канцерогена прашина лете кроз ваздух и неколико километара далеко. Смртоносна прашина се удише, узима кроз воду, поврће и воће које су је апсорбовали, лепи се за ткива плућа, и остале органе изазивајући крварења, туморе и леукемију.

танимираним подручјима, или поврха са тог подручја. Осиромашени уранијум једноставно утиче на промену хромозома док у биљкама ствара отровне хемијске реакције које се затим апсорбују кроз исхрану у човечјем организму. Опасност је још већа ако се узме у обзир чињеница да се осиромашени уранијум задржава у земљишту неколико милијарди година.

Муниција са осиромашеним уранијумом још увек дубоко под земљом

Прикупљена муниција је складиштена у Институту за нуклеарна истраживања у Винчи, мада се претпоставља, да је извесна количина остала дубоко под земљом и да се веома тешко може пронаћи. Стручњаци тврде да осиромашени уранијум има полуживост више од 4 милијарде година, тако да ће он тамо сачекати много генерација које ће доћи после наше.

Нису угрожена само подручја која су директно гађана таквим пројектилима и људи који живе на тим подручјима већ

и доста удаљене територије. Уранијумске честице ветар разноси и на десетине километара околу а уранијум такође улази и дубоко под земљу и меша се са подземним водама.

Међународна заједница која стално истиче да брине о заштити људских права и слобода, забранила је употребу противпешадијских мина, али је зато озаконила употребу нуклеарног оружја. Територија Југославије погођена је са 31.000 зрна са осиромашеним уранијумом, које осим последица на животну средину остављају и дуготрајне здравствене последице. Године 2001. појавио се податак да количина осиромашеног уранијума, баченог на тло Југославије премашује 10 тона. У атмосфери осиромашени уранијум је најопаснији по човека јер се може једноставно удахнути или прогутати. Биолошки век овог материјала веома је дуг и износи око 10 година. Први ефекат уранијумског зрачења је леукемија, затим карцином плућа, преко којих се најчешће уранијум уноси у организам и карцином бубрега преко којих се он излучује. Лекари који се баве овом теметиком прогнозирају да се тек за 10 до 15 година може очекивати повећање броја оболелих од тумора који разара ткиво и органе.

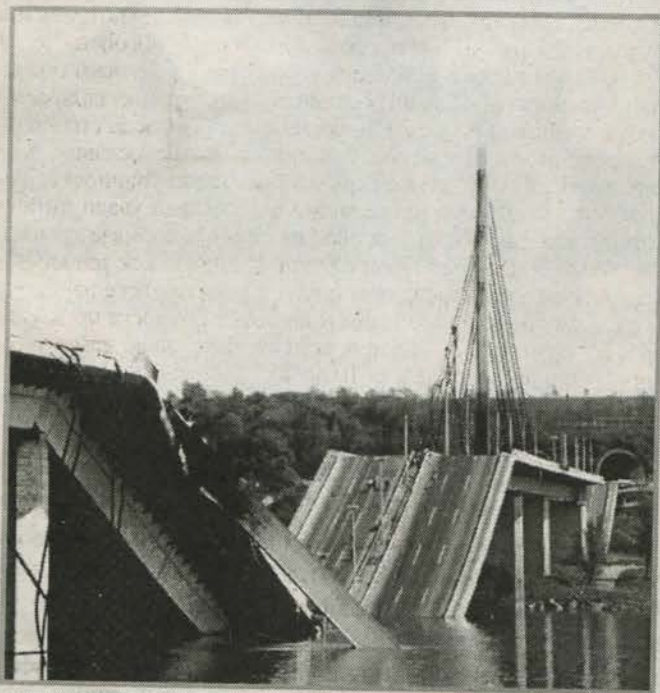
Двеста пута више малигних о бољења

Стопа оболелих од леукемије, у оним подручјима у Босни која су бомбардована осиромашеним уранијумом, утростручена је последњих година. До 23. јанура 2001. године осам италијанских војника, који су служили у овим подручјима, умрло је од леукемије. Какве полседнице ће осиромашени уранијум имати по овдашње становништво показате време, мада прогнозе нису нимало оптимистичке јер је реч о три пута већој количини муниције од оне која је испалиена у Босни. Српски извори из Косовске Митровице тврде да је у региону северног Косова број малигних обољења у 2000. години био 200 одсто већи у односу на 1998. годину. Превремени порођаји, спонтани побачаји, новорођена деца са деформитетима, уобичајне су појаве не само на Косову и Метохији већ и на југу Србије. Стручњаци прогнозирају да промене у животној околини могу угрозити здравље људи 2004. или 2005. године.

Повећана смртност

Од последица такозваног Балканског синдрома умрло је неколико чланова мировне мисије на Косову и Метохији. Највећи број Италијана. Персонал мировне мисије који је боровио у јужној српској покрајини оболео је од леукемије која је проузроковала смртни исход, а која је настала као последица бомбардовања муницијом са осиромашеним уранијумом. Балкански синдром у многоме подсећа на синдром Заливског рата од кога је умрло и оболело више десетина амерички и британских војника. Амерички војници погођени овим синдромом успели су да добију парнице пред америчким судовима уз астрономске одштете. Када се дигла фррка да је такво оружје коришћено и за бомбардовање СРЈ прва реакција НАТО-а је било порицање. Тек када су политички лидери Италије, Португалије, Холандије и Белгије код генералног секретара Уједињених нација, под чијим окриљем су америчке снаге бомбардовале нашу земљу, покренуле ово питање, као последицу све већег броја оболелих војника, почело је мало отвореније да се говори о томе што се дешавало за време бомбардовања. Међутим, и то је било недовољно а главни акценат је био на војницима, док је овдашње становништво које је највише било изложено радиоактивности остало у запећку.

Уранијум 238 не представља класично нуклеарно оружје, већ нус продукт технологије којом се добија уранско гориво за нуклеарне реакторе. Уранијум 238 се ствара када се материјал подложен фисији естрахује из уранијума 235 за употребу у нуклеарним реакторима и оружју. Због изузетно велике специфичне тежине и тврдоће користи се за израду зрна намењених борби против тенкова и разбијању утврђења и бункера. У случајевима када је потребно да убојно средство пробије циљ. Наша армија је располагала углавном са застарелим тенковима а о неким непробојним утврђењима неможе ни да се говори, тако да је још већи апсурд употребе осиромашеног уранијума.

У заливском рату на ирачке циљеве бачено је око 970 радиоактивних бомби. За време бомбардовања Босне и СРЈ бачено је више од 100 бомби које садрже осиромашени уранијум.

Због своје велике густине и лаке запаљивости осиромашени уранијум користи се тако што се са њим пуне купе чачуре бојеве главе. Као тежак метал токсичан је попут живе или олова а уз то је и радиоактиван. Студија из 1991. године Британских власти за атомску енергију предвидела је да ако се мање од 10 одсто честица ослободи из оружја са осиромашеним уранијумом и удахне то би могло имати за резултат 300.000 невероватних смрти. Деценијама је за Америку овај радиоактиван отпад представљао велику сметњу, чији су трошкови гомилања у постројењима која прерађују плутонијум ђенормно расли из годину у годину. До краја 80-тих америка је располагала са скоро милијарду овог отпада. Дизајнери оружја из Пентагона су се досетили како да се ослободи овог материјала и дизајнирали оружје које ће користити муницију са осиромашеним уранијумом. Залихе које су годинама стварале велике трошкове су тако "рационално" искоришћене а америчке војне снаге су на тај начин добиле савремено оружје велике продорне моћи.

Касије се испоставило да није само осиромашени уранијум коришћен у рату у Ираку, Босни и СРЈ, већ и плутонијум високо радиоактиван изотоп уранијума 236 који је и до 100.000 пута опаснији.

НАТО и САД сеју смрт

За овдашњи народ НАТО бомбардовање је био ратни злочин за оне на Западу он је то почео да буде тек када су њихови војници у такозваној "мировој" мисији на Косову и Метохији почели да умиру од обољења које је изазвао осиромашени уранијум. Српски народ је 1995. године најпре бомбардован у Републици Српској а затим је 1999. године НАТО започео своју бомбашку агресију на Југославију.

Приликом последњег бомбардовања Ирака НАТО је заобиђен а ствар у своје руке су преузеле Америка и Велика Британија. Војни аналитичари тврде да је бивша Југославија вероватно последња земља у којој су чланице НАТО-а наступиле сложено и да је вероватно дошло време полаког одумирања НАТО-а који је 1948. године формиран по узору на европски одбрамбени савез. Идеја за НАТО потекла је 1948. године од канадског министра иностраних послова Луј Сен Лоренса, који је предлагао да се европски одбрамбени савез прошири за још две чланице САД и Канаду. Повеља о његовом оснивању потписана је годину дана касније у Вашингтону. Први члан ове војне алијансе је гласио да стране на себе преузимају, како је наведено у повељи УН, да решавају све међународне спорове, у које су умешане, мирним средствима на такав начин да не угрозе међународни мир, безбедност и правду и да се суздрже у својим међународним односима од претњи или употребе силе на начин који није доследан циљевима Уједињених нација. Бомбе и муниција са осиромашеним уранијумом иако су забрањени за употребу многобројним декларацијама и повељама о обичајима ратовања, НАТО и Америка, све чешће у својим ратним походима, уврштају у свој војни арсенал.

Употреба оружја са осиромашеним уранијумом у супротности је са закључцима поткомисије Уједињених нација за превенцију дискриминације и заштиту мањина, која је осудила оружја које садржи осиромашени уранијум заједно са другим оружјима за масовна уништавања и оружјима са дејством које се не може ограничити.

КОМШИЈА КРАВУ

Ових дана помало заплашени информацијама и претњама које се свакодневно сервирају из враха ДОС-а један седамдесетипрогодишњи старац распитивао се да ли ће полиција да га хапси уколико приликом провере личних докумената код њега пронађе чланску карту Српске радикалне странке

Челници ДОС-а, предвођени Демократском странком, после убиства Зорана Ђинђића, кренули су у жесток обрачун са својим политичким неистомишљеницима. У немогућности да се огласе у јавности они који другачије мисле, људи су у прилици да свакодневно на телевизијским екранима посматрају дефиле владиних чиновника. Пракса полако показује да у Србији нема трага од толеранције и да је све заправо био само један добар политички маркетинг, који се још једном, као и све остале акције Владе, завршио правим дебаклом

Вероватно су многим у сећању симпатични цртежи у часописима и на билбордовима као и рекламни спотови који позивају на толеранцију и апелују на заустављање дискриминаторских процеса. Када су се политичке околности у земљи промениле и ДОС дошао на власт кренуле су најразличитије рекламне кампање које су имале за циљ да широј јавности објасне како је исправно да комшији крава не цркне. Петооктобарски првоборци најављивали су крај аутократске владавине и позивали народ да отвореније говори о различитостима који међу њим постоје. Тада је истицано да је толеранција један од предуслова за развој и опстанак демократије. Такође наглашавана је неопходност стварања такве политичке климе у којој би се развијало и јачало цивилно друштво као истинско место, у којем треба да се процеси као што је толеранција реално развијају. Била је ово само још једна од фраза која је ушла у стандардни речник сваког политичара ДОС-а.

Са променама и Демократска странка је променила свој програм. Уз образложење да су се десиле велике демократске промене у којима је Србија постала демократска држава, што је и централни политички захтев и стожер свих политичких ставова чланове ове странке, програм из 1995. године измењен је и допуњен новим програмским начелима. Акцент је стављен на речи и појмове као што су једнакост, солидарност а пре свега толерантност. „Зато што истински верујемо у слободу и равноправност људи толерантни смо према различитима и не покушавамо да асимилујемо и униформишемо. Трудимо се изградимо институције и механизме који ће усаглашавати разлике не укидајући их. То нас чини изворним демократама, људима који одлучно бране своја уверења али уважавају уверења других“, наводи се у измењеном и допуњеном програму Демократске странке.

Ових дана помало заплашени информацијама и претњама које се свакодневно сервирају из враха ДОС-а један седамдесетпрогодишњи старац распитивао се да ли ће полиција да га хапси уколико приликом провере личних докуме-

ната код њега пронађе чланску карту Српске радикалне странке.

Челници ДОС-а, предвођени Демократском странком, после убиства Зорана Ђинђића, кренули су у жесток обрачун са својим политичким неистомишљеницима. У немогућности да се огласе у јавности, они који другачије мисле људи су у прилици да свакодневно на телевизијским екранима посматрају дефиле владиних чиновника. Пракса полако

Кола најсигурнија

После извесног времена заштитија, министарство за људска и мањинска права, на челу са Расимом Љајићем, поново је на јавност изабацило својове који пројављују толеранцију. Међутим за разлику од ранијих својова, вероватно схватајући да би било мало неукусно у времену када се пројављују сви ДОС-ови неистомишљеници, хапсе и заштирају, апеловавши на чувену кравицу или заједничко кување, Аутор своја задржао се на колима и толерантношћу у саобраћају.

НЕ ТРЕБА НИ ДА КУПИ

показује да у Србији нема трага од толеранције и да је све заправо био само један добар политички маркетинг, који се још једном као и све остале акције Владе завршио правим дебаклом. Политички пројекат који је пропагирао толеранцију имао је за циљ да прикупи политичке поене од међународне заједнице и покаже овдашњој јавности како се садашњи режим битно разликује од оног пређашњег јер тобоже поштује мултиетничке, културне а и политичке разлике. Данас када врх политичке власти креира политику застрашивања својих политичких противника и упућује позив на отворену хајку против свих оних који имају нешто другачије погледе на живот, од оних које поседују Зоран Живковић и потпредседници Републичке владе, тешко да би се могло говорити о толеранцији. Толеранција сигурно није постала наша свакодневница нити је то режиму у интересу. Без обзира што режим сматра да се речи толеранција, транспарентност, транзиција морају изговарати са страхопоштовањем и што о њима сви по наређењу морају да мисле све најбоље јер се у противном карактеришу као кочничари демократије и људских слобода а по потреби и државним непријатељима, све се више чују негодовања. Поменуте речи постале су заправо главни кључ нестабилности Републичке владе и камен спотицања која по сваку цену жели да заустави брод који тоне.

Како да прихвате друге када немогу да прихвате себе

На једном од сајтова који се баве медијима, културом, толеранцијом, и политичким животом у југоисточној европи може се прочитати да су 2002. године невладине организаци-

је под покровитељством ОЕБС-а одржале неколико семинара о различитостима и толеранцији. Како је наглашено у пријатној атмосфери представници невладиних организација, синдиката, политичких странака као и ванстраначке личности отворено су говорили о потребама мултиетничких средина, о степену и елементима толеранције и начину како их подићи на виши ниво. Вероватно ће и у 2003. години бити одржано неколико семинара посвећених овој тематици. Огроман број невладиних организација као основни свој задатак има пропагирање и ширење толеранције, међу нашим народом који је према неким западним толеранцијама окарактерисан као изузетно нетолерантан. Поред тврдње да су овдашњи људи националисти, спремни да учествују у братоубилачким походима, кољачи и сејачи зла, нетолерантност је само још један епитет у низу који му је прикачен, тако да је том истом народу сасвим свеједно што неко тамо негде који уопште није упознат са животом овде, каже да се мора учити толерантности. Оно што је сигурно, организације које су са својим пројектима о ширењу толеранције конкурисале код својих западних филијала за те пројекте добили су извесне новчане своте. Да ли је толеранција устоличена на овим просторима и коме би била потребна обука на ову тему је дискутабилно.

У психо терапији појам толеранције односи се на спремност да се прихвати све оно што нам се не допада, све оно са чиме не желимо да се сретнемо, или све оно што нисмо ми. Народ је током година научио да прихвата своју реалност можда и превише мирно. Како кажу психоаналитичари све је већи број оних апатичних. Међутим, они на власти морају још много да раде на томе како би ојачали своју спремност да поднесу себе таквима кави јесу и истовремено ојачају спремност, што заиста може да буде веома болно, да друге поднесу таквима какви јесу. Толеранција на друге и другачије, у овом смислу је заправо толеранција према себи. Питање је колико овдашњи политичари ДОС-а могу да прихвате све оно што им се допада или са чиме не желе да се сусретну. Могу ли они да прихвате чињеницу да постоји Србија нешто другачија од оне коју су они замислили. Без обзира што стално долазе притисци са Запада да режим раскрсти са таквом Србијом и што се власт труди да позитивно одговори на притиске зар није поштеније рећи ми желимо да комшији крава не цркне али та крава и тај комшија прво морају да буду наши.

Толеранција у ужем смислу речи означава активан, ошворен и пошвииван однос према облицима, вредносима, веровањима и деловању других, који карактерише духовна ширина и разумевање разноврсности људског живота и културе. У широком значењу, толеранцијом се изражава воља да се без проишесћа прихватају пошвијање и разлика других о швианјима расе, етницијетета, религије, језика, културе, обичаја. Када се говори о толеранцији онда се обично мисли на културну, међуетничку, религијску, расну или пошвиичку толеранцију.

О МЕДИЈСКОЈ КАМПАЊИ ПРОТИВ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Хајка на чланове и симпатизере Српске радикалне странке и даље траје. После инцидента у Нишу у коме је рањен српски радикал и позивања на информативни разговор радикала, питали смо чланове и симпатизере странке како коментаришу овакве нападе и осећају ли се заплашено

„Не осећам се заплашено иако, се преко медија сервирају такве информације да би се људи а и радикали заплашили. Ми смо јаки и издржаћемо до краја јер се њих неплашимо. Ванредно стање је и уведено с тим циљем да међу обичним људима завлада страх. Људи се боје, не могу чак ни на улице да изађу а поготово се мала деца боје маскираних полицајаца. То се може лако приметити ако се пажљивије поисматрају њихове реакције. Та створена пресија се одражава на њихов страх, што ће касније током њиховог развоја да остави траг на њиховој психи. Када се заврши ванредно стање мислим да ће отвореније почети да се говори о свему. Мислим да ће за ДОС да буде много горе него што је сада, јер ће да се смањити тензија коју су правили за време ванредног стања.

Анђелка Вукотић

Не осећам се уопште нимало заплашеним. Сматрам да су сви коментари о ономе што нам се дешава сувишни. Мислим да све вести и информације о хапшењима утичу на народ, али с друге стране, мислим да је највећа психоза постојала у прва три дана после убиства. После сахране народ се ослободио и почео да схвата и повезује конце, ко је све био умешан у тај злочин, пошто су званичне информације о томе биле потпуно контрадикторне. О томе ће још отвореније да се прича. Медији ће морати отвореније да извештавају о свему. Једини проблем може да прави овај нови кривични закон са енормном дужином притвора и Закон о јавном информисању. Међутим, ако хоће у Европску унију, као што причају да хоће, мораће брзо да повуку кривични закон јер он као такав није дозвољен ни у једној европској држави. Нигде не постоји да човек може девет месеци да буде у притвору.

Вујо Грујић

Боже сачувај. Таман посла што бих се ја осећала заплашено. Људи су заузети превише борбом за преживљавање и доста су апатични да би размишљали подробније о свему, тако да не видим да су нешто заплашени а и избори ће показати своје. То што је један радикал избоден ножем, има то свуда, свуда постоји та нека врста дискриминације према радикалима. Прво сви наши људи који су радили у Скупштини, не само чланови већ и симпатизери добили су отказ сви до једног без обзира на квалитет. Има много квалитетнијих стручњака него што су они а који су могли да остану да раде. Тако да ме ништа не чуди ни ово насиље које се тако отворено ових дана испољава према радикалима. Изболи би они и свог рођеног и своје рођено дете када би били против њих.

Марина

Не осећам се уплашено јер смо ми у праву. То је више ДОС-овски страх зато и тако раде. Боље да се ми хранимо њиховим страхом, то је моје мишљење. Мислим да ће код новинара да постоји још извештај страх да о свему отворено извештавају, јер се у међувремену свашта издешавало. Тако да ће морати да прође неко време док се они ослободе свега. Случај из Ниша би прокоментаришао као доказивање премијеру пошто је наш садашњи премијер Зоран Живковић из Ниша. Не верујем да то може да се деси у Београду.

Без обзира што живим на Врачару никада нисам имао никакав проблем са својим комшијама само због тога што сам радикал. Нисам проблем имао ни на послу иако сви знају да сам члан Српске радикалне странке. Када људима лепо објасните шта се догађа онда су уз вас. Онда нема никаквих проблема.

Вукчевић

Апсолутно се не осећам заплашено. Никада се нисам осећао заплашеним. Са комшијама немам никаквих проблема иако знају да сам радикал ништа не коментаришу, тако је било барем за сада, не знам како ће бити за даље. Све зависи од самих људи. Неко ће после укидања ванредног стања и даље остати заплашен као што је и био а неко ће се понашати као и раније.

Мислим да је ово једно стање које мора што пре да се заврши. Ванредно стање је било беспотребно. А сваки човек ће сам за себе да одлучи да ли ће остати заплашен или ће престати да се плаши.

Неки се ни сада не плаше, као што сам ја. Мислим да ни сви ови напади на странку неће да јој нашкоде, чак мислим да ће да се постигне контра ефекат. Као што је и увек било. Тако је било и у доба Милошевића. Када је Милошевић нападао радикале увек су били контра ефекти. Мислим да ће исто бити и сада.

Срђан

Ја се лично не осећам заплашено. Мислим да нешто могу да ураде и да заплаше само оне који су по природи плашљиви. Иако сам радикал до сада нисам имала никаквих проблема са својим комшијама. Они не питају где ја припадам и која су моја политичка опредељења као што ја не питам њих. Не чујем да ништа лоше причају о радикалима. Требаће доста времена да се све врати у неке нормалне токове као што је било пре. У сваком случају ми смо различити и различите су информације које се пласирају преко средстава информисања. Оне утичу на јако велики проценат људи, али ја говорим лично о себи, ништа неверујем, сама знам да пресуђујем шта је нормално а шта не.

Јелена Јовановић

УСКОРО

У ИЗДАЊУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ НОВА ВИДЕО КАСЕТА

22. фебруара 2003. године одржан је Шести отаџбински конгрес Српске радикалне странке на којем је за председника Странке изабран др Војислав Шешељ, а за његовог заменика Томислав Николић.

23. фебруара 2003. године на Тргу републике у Београду одржан је величанствени митинг испраћаја председника српских радикала др Војислава Шешеља у Хаг.

Пред више од сто хиљада грађана Србије, др Војислав Шешељ је рекао да ће у Хагу бранити српске националне интересе, штитити понос, част и достојанство нашег народа и српских бораца за слободу.

Грађани Београда и Србије, по окончању митинга, кренули су у до сада невиђени марш, "марш победе и поноса", централним београдским улицама, а непрегледна река људи јасно је показивала колико је велико патриотско срце српских радикала и српског народа у целини.

24. фебруара 2003. године, у 6:45 часова полетео је авион за Амстердам, у којем је био председник Српске радикалне странке др Војислав Шешељ. Претходно, др Шешељ, опростио се од своје породице, своја четири сина, Николе, Александра, Михаила и Владимира, супруге Јадранке, снаје Милице и унука Војислава.

Породици, присутним сарадницима и окупљеним новинарима др Шешељ је поручио: "Победићу Хашки трибунал!"

ПРОДУКЦИЈА СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ
ПРИЧА О СРПСКОМ
ЈУНАКУ

**Касету можете поручити у седишту
Српске радикалне странке, Трг победе 3, Земун
и у свим општинским одборима странке,
по цени од 300 динара.**

**СВЕ ИНФОРМАЦИЈЕ НА ТЕЛЕФОН:
011/316-46-21**

НОВА КЊИГА У ИЗДАЊУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

**ТВРДИ ПОВЕЗ
ЗЛАТОТИСАК**

У својој најновијој књизи проф. др Војислав Шешељ, на хиљаду страна текста, синтетизује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма. Шешељево дело одликује критички приступ и бриљантна анализа, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан склад.

Др Шешељ је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију „Научно и публицистичко дело проф. Лазе Костића“. Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајни аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова.

Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

**ЦЕНА ЈЕДНОГ ПРИМЕРКА ЈЕ 1000 ДИНАРА. ПРАВО ПОПУСТА ОД 50%
ИМАЈУ СВИ ЧЛАНОВИ И СИМПАТИЗЕРИ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ**

**КЊИГЕ ИЗ ЕДИЦИЈЕ 'САБРАНА ДЕЛА ПРОФ. ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА'
МОГУ СЕ КУПИТИ У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ,
ТРГ ПОВЕДЕ 3, ЗЕМУН И У СВИМ ОПШТИНСКИМ ОДБОРИМА СТРАНКЕ.**

СВЕ ИНФОРМАЦИЈЕ НА ТЕЛЕФОН: 011/316-46-21